

www.qbz.gov.al

FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Botim i Qendrës së Botimeve Zyrtare

Viti: 2026 – Numri: 162

Tiranë – E martë, 28 korrik 2026

PËRMBAJTJA

	Faqe
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 60, datë 28.5.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimeve nr. 62-2022-2874 (789), datë 8.7.2022, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr. 97, datë 11.10.2022, të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr. 00-2025-553, datë 2.4.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë..... 16573
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 61, datë 28.5.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-5053 (700), datë 4.12.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë..... 16582
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 67, datë 3.6.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimeve nr. 62-2022-2007 (205), datë 25.5.2022, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr. 10, datë 18.1.2023, të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr. 00-2025-1194, datë 17.7.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë..... 16598
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 74, datë 16.6.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimeve nr. 62-2018-6117 (467), datë 19.11.2018, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr. 142, datë 4.6.2021, të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr. 00-2025-277, datë 18.2.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë. Konstatimin e shkeljes së nenit 18 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut. Rimbursimin e shpenzimeve të përfaqësimit përpara Gjykatës Kushtetuese..... 16604
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 76, datë 18.6.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3680 (388), datë 25.9.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë. Kthimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore në Gjykatën e Lartë, me tjetër trup gjykues..... 16619

VENDIM
Nr. 60, datë 28.5.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Asim Vokshi	anëtar;
Marjana Semini	anëtare,

me sekretare Farijsa Idrizaj, në datën 20.5.2026,
mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të
dokumenteve çështjen nr. 19 (S) 2025 të Regjistrat
Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Sanie Metushi, Dudi Shabani
(Metushi), përfaqësuar nga avokati Toto Avdiaj, me
prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e
Përgjithshme, përfaqësuar nga prokurori Arqilea
Koça.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 62-2022-
2874 (789), datë 8.7.2022, të Gjykatës së Rrethit
Gjyqësor Fier; nr. 97, datë 11.10.2022 të Gjykatës së
Apelit Vlorë; nr. 00-2025-553, datë 2.4.2025, të
Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të
papajtuësme me Kushtetutën e Republikës së
Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 18, 41, 42, 131, pika 1,
shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të
Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*);
nenet 6, 13 dhe 14 të Konventës Evropiane për të
Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*) dhe neni 1, i Protokollit
nr. 12 të saj; ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për
organizimin dhe funksionimin e Gjykatës
Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i
ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini,
mori në shqyrtim pretendimet e kërkuësve Sanie
Metushi dhe Dudi Shabani (Metushi) (*kërkueset*), të
cilat kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e
subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme,

i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi
çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkueset janë nëna dhe motra e shtetasit B.
M. (*viktima*), i cili kishte emigruar në mënyrë të
parregullt në Greqi dhe, për një periudhë kohe,
kishte qëndruar në fshatin Nikea të Larisës. Në
datën 25.9.1996, në një arë të këtij fshati, një shtetas
grek e ka gjetur viktimën të vranë dhe ka njoftuar
menjëherë policinë. Sipas aktit të ekspertimit mjeko-
ligjor të datës 26.9.1996, viktima ka pasur një plagë
prerëse dhe një dëmtim thërrmues të kockës së
pjesës së sipërme të kokës, të shkaktuar me një levë
hekuri, ndërsa janë gjetur shenja gjaku dhe fije floku
me gjatësi 20 cm. Viktima është identifikuar nga
xhaxhai i tij, shtetasi P. M., dy ditë më pas, në datën
27.9.1996. Për këtë ngjarje janë regjistruar
procedime penale si nga autoritetet greke, ashtu
edhe nga autoritetet shqiptare.

2. Autoritetet greke kanë regjistruar procedim
penal për veprat penale të vrasjes me paramendim
dhe të përdorimit të armës, të parashikuara nga neni
299, paragrafi 1, i Kodit Penal të Greqisë dhe neni
14, i ligjit nr. 2168/93. Pas kryerjes së disa veprimeve
hetimore, prokurori i Gjykatës së Shkallës së Parë të
Larisës, me vendimin e datës 10.3.1999, ka vendosur
arkivimin e çështjes në arshivën e çështjeve me
autorë të panjohur.

3. Procedimi penal nga autoritetet shqiptare ka
filluar mbi bazën e kallëzimit penal të datës
28.11.1996, të bërë nga xhaxhai i viktimës, në të cilin
ai ka dhënë të dhëna për autorët e mundshëm të
krimit dhe për motivin e mundshëm të krimit,
konkretisht përvetësimin e një shume parash. Në
datën 29.11.1996, Prokuroria pranë Gjykatës së
Shkallës së Parë Fier (*Prokuroria e Fierit*) ka regjistruar
procedimin penal nr. 502 (procedimi nr. 502/1996)
për veprën penale “Vrasja me dashje”, të kryer në
bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 76 dhe 25 të
Kodit Penal (*KP*).

4. Në kuadër të këtij procedimi penal, me urdhër
të prokurorit, janë ndaluar shtetasit F. A., A. M. dhe
M. T., me të cilët viktima kishte qëndruar në Greqi
dhe që, sipas xhaxhait të viktimës, ishin autorë të
mundshëm të vrasjes së tij. Për këta shtetas, Gjykata

e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin e datës 1.12.1996, ka caktuar masën e sigurimit personal “Arresti në burg”, me afat një muaj. Po ashtu, gjatë hetimeve paraprake, në muajt nëntor–dhjetor 1996, Prokuroria e Fierit, krahas deklarimeve të këtyre shtetasve të dyshuar, ka marrë deklarime edhe nga shtetas të tjerë, të përmendur nga kallëzuesi si persona që kishin dijeni për rrethanat e ngjarjes. Në vijim, me vendimin e datës 25.3.2001, Prokuroria e Fierit ka vendosur pezullimin e hetimeve, me arsyetimin se, sipas saj, nuk ishte zbuluar autori ose autorët e veprës penale, duke iu kërkuar strukturave të Policisë së Qarkut Fier kryerjen e veprimeve për zbulimin e tyre.

5. Në datën 13.5.2009, Prokuroria e Fierit, në zbatim të konventës evropiane “Mbi ndihmën e ndërsjellë juridike në fushën penale”, u ka kërkuar autoriteteve greke të drejtësisë konfirmimin e ekzistencës së faktit penal, informacion nëse ishte ushtruar ndjekje penale në atë shtet dhe për personat e dyshuar, si dhe, nëse ekzistonte procedim penal ndaj shtetasve shqiptarë, transferimin e tij ose vënien në dispozicion të akteve përkatëse. Në përgjigje, në datën 4.8.2009, autoritetet greke të drejtësisë kanë dërguar aktet e procedimit penal të regjistruar në atë shtet.

6. Mbi bazën e materialeve të dërguara nga autoritetet greke të drejtësisë, Prokuroria e Fierit, me vendimin e datës 1.9.2009, ka shfuqizuar vendimin e pezullimit të hetimeve, duke i rifilluar ato. Megjithatë, me vendimin e datës 28.10.2009, Prokuroria e Fierit ka vendosur sërish pezullimin e hetimeve, për të njëjtin shkak. Ky vendim është revokuar në datën 27.1.2017 dhe po në këtë datë, Prokuroria e Fierit ka vendosur pushimin e procedimit penal, bazuar në nenin 328, shkronja “d”, të Kodit të Procedurës Penale (KPP), me arsyetimin se ndjekja penale ishte parashkruar sipas nenit 66 të KP-së. Në dispozitivin e vendimit, prokurori ka urdhëruar që vendimi t’u njoftohej personave që kishin bërë kallëzimin penal. Megjithatë, në fashikullin e hetimit nuk rezulton ndonjë akt që të provojë dërgimin dhe marrjen e njoftimit nga kallëzuesi ose nga familjarë të tjerë të viktimës, përfshirë edhe kërkueset.

7. Gjatë viteve 2019–2022 babai i viktimës dhe avokatë të caktuar nga ai me prokurë i janë drejtuar disa herë Prokurorisë së Fierit, por edhe Prokurorisë së Përgjithshme, fillimisht me kërkesa për informacion lidhur me gjendjen e procedimit dhe,

në vijim, edhe për vënien në dispozicion të kopjeve të njësuara të akteve të dosjes hetimore. Në përgjigje të këtyre kërkesave, Prokuroria e Fierit, përmes disa shkresave, ka informuar babanë e viktimës se informacioni për çështjen dhe aktet e hetimit i ishin vënë në dispozicion avokatit A. K., i cili kishte nënshkruar kërkesën e datës 23.12.2019. Megjithatë, në dosjen e hetimit nuk ka konfirmim për marrjen e këtyre shkresave nga babai i viktimës. Kërkesa e fundit, e nënshkruar nga babai i viktimës dhe avokati me prokurë T. A., mban datën 1.6.2022. Në fund të saj gjendet shënimi me shkrim dore i avokatit T. A. me këtë përmbajtje: “Mora një kopje të akteve, sipas kërkesës, sot në datën 3.6.2022.”. Gjithashtu, gjatë kësaj periudhe, babai i viktimës i është drejtuar edhe autoriteteve greke me kërkesë për informacion në lidhje me çështjen penale. Në përgjigje të kësaj kërkesë, Prokuroria pranë Gjykatës së Apelit në Larisë në datën 19.7.2021 e ka informuar se për të marrë informacion për ecurinë e çështjes duhej të dërgohej letërporosi nga autoritetet kompetente shqiptare.

8. Në datën 13.6.2022, duke pretenduar se me vendimin e prokurorit për pushimin e çështjes janë njohur në datën 3.6.2022, kërkueset kanë paraqitur ankim në gjykatë, duke kërkuar shfuqizimin e vendimit dhe vazhdimin e hetimeve. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr. 62-2022-2874 (789) datë 8.7.2022, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të pushimit të procedimit penal. Në mënyrë të përmbledhur, gjykata ka arsyetuar se ankimi kundër vendimit të pushimit të procedimit penal është paraqitur jashtë afatit 10-ditor sipas nenit 329, pika 1, të KPP-së. Sipas gjykatës, vendimi i pushimit i është njoftuar babait të viktimës me shkresën nr. 258/1 prot., datë 15.1.2021, sipas së cilës kopjet e akteve janë marrë nga avokati A. K. Po sipas gjykatës, edhe me shkresën nr. 181/1 prot., datë 20.2.2020, avokati i caktuar nga babai i viktimës është informuar për mënyrën e zgjidhjes së çështjes, sikundër ai është informuar edhe me shkresën nr. 130/1 prot., datë 14.12.2020. Megjithëse e ka konsideruar ankimin të paraqitur jashtë afatit, gjykata ka shqyrtuar edhe ligjshmërinë e vendimit të pushimit, duke vlerësuar se ndjekja penale ishte parashkruar sipas nenit 66, shkronja “a”, të KP-së, sipas përmbajtjes së tij përpara ndryshimeve të bëra me ligjin nr. 36, datë 30.3.2017, “Për disa shtesa dhe ndryshime në ligji nr. 7895, datë 27.1.1995, ‘Kodi Penal i Republikës së Shqipërisë’”, të ndryshuar, si

dispozita më e favorshme. Sipas saj, nga koha e kryerjes së veprës penale, e përcaktuar si data 21.9.1996, deri në çastin e pushimit të procedimit penal, në datën 27.1.2017, kishin kaluar 20 vjet. Kërkueset kanë paraqitur ankim kundër këtij vendimi.

9. Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 97, datë 11.10.2022, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Edhe gjykata e apelit e ka vlerësuar të pabazuar pretendimin e kërkueseve për mungesën e njoftimit të vendimit të pushimit të procedimit penal, pasi, sipas saj, ky vendim i ishte njoftuar babait të viktimës me shkresën nr. 130/1 prot., datë 14.12.2020. Megjithatë, ajo ka shqyrtuar edhe pretendimet për ligjshmërinë e vendimit të pushimit të procedimit penal, duke e vlerësuar atë të drejtë dhe duke arritur në të njëjtin përfundim se ndjekja penale ishte parashkruar. Në arsyetimin e saj gjykata e apelit ka parashtruar se vendosja e afateve të parashkrimit nga ligjvënësi është shprehje e parimit të sigurisë juridike, pasi individ i nuk mund të mbahet për një kohë të pacaktuar në pasiguri për ushtrimin ndaj tij të ndjekjes penale. Ajo ka vlerësuar se parashkrimi është edhe shprehje e parimit të humanizmit, pasi, pas kalimit të një kohe të gjatë pa u dënuar, dënimi i mëvonshëm i një personi që ka treguar se është risocializuar mund të mos përmbushë më qëllimet e dënimit. Po kështu, sipas gjykatës së apelit, kalimi i një kohe të gjatë mund të dëmtojë procesin gjyqësor për shkak të vështirësive në administrimin e provave. Gjykata e apelit ka vlerësuar se prokuroria kishte vendosur me të drejtë pushimin e procedimit penal, pasi kryerja e mëtejshme e hetimeve nuk do të sillte rezultat, për sa kohë procedimi nuk mund të vazhdonte. Kundër këtij vendimi kërkueset kanë paraqitur rekurs.

10. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-553, datë 2.4.2025, pasi ka shqyrtuar rekursin në dhomën e këshillimit, ka vendosur mospranimin e tij, me arsyetimin se shkaqet e parashtruara nuk përfshiheshin në ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së. Sipas Kolegjit Penal, neni 66 i KP-së nuk kishte pësuar ndryshime në periudhën nga kryerja e veprës penale deri në marrjen e vendimit nga prokurori për pushimin e çështjes, ndaj vendimi i prokurorit ishte i drejtë, sikurse kishin konkluduar edhe gjykatat më të ulëta. Për mosnjoftimin e vendimit të prokurorit për pushimin e procedimit, Kolegji Penal ka vlerësuar se

gjykatat e faktit e kishin gjetur me të drejtë këtë pretendim të pabazuar.

11. Në datën 1.7.2025, kërkueset, nëpërmjet shërbimit postar, i janë drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual me objektin e pasqyruar në pjesën hyrëse të vendimit. Ky ankim, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 9.7.2025. Kolegji i Gjykatës, në datën 22.10.2025, pas shqyrtimit paraprak të kërkesës, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazën e dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

12. **Kërkueset**, në mënyrë të përmbledhur, kanë pretenduar se u janë cenuar:

12.1 *E drejta për t'u njoftuar*, pasi vendimi i prokurorisë për pushimin e procedimit penal nuk është komunikuar asnjëherë. Ato janë njohur me këtë vendim në datën 3.6.2022, kur avokati ka tërhequr një kopje të akteve të dosjes. Pavarësisht se në dosje gjenden shkresa përmes të cilave pretendohet se familjarët e viktimës janë informuar për mënyrën e përfundimit të procedimit penal, në të vërtetë ata nuk kanë marrë asnjë njoftim. Madje nuk rezulton që këto shkresa të jenë dërguar ose dorëzuar përmes shërbimit postar.

12.2 *E drejta për t'u dëgjuar*, pasi Gjykata e Apelit Vlorë ka shkelur nenin 426/a të KPP-së, për sa i përket shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit.

12.3. *E drejta për jetën*, e garantuar nga neni 21 i Kushtetutës dhe neni 2 i KEDNJ-së, për shkak të mungesës së një hetimi të plotë dhe efektiv për vdekjen e familjarit të tyre. Prokuroria nuk ka kryer veprime hetimore të nevojshme për zbardhjen e ngjarjes. Në veçanti, ajo duhej t'u kërkonte autoriteteve greke vënien në dispozicion të provave materiale të gjetura dhe të sekuestruara në vendin e ngjarjes, përfshirë levën e hekurit dhe fjetet e flokut, si dhe kryerjen e ekspertimeve të nevojshme për gjurmët e gishtave. Megjithatë, autoriteteve greke nuk u është drejtuar asnjë kërkesë për marrjen e këtyre provave ose për kryerjen e ekspertimeve përkatëse. Prokuroria e ka lënë procedimin për periudha të gjata pa kryer veprime hetimore, derisa është plotësuar afati i parashkrimit të ndjekjes

penale. Familjarët e viktimës kishin treguar edhe emrat e tre personave të dyshuar si autorë të mundshëm të krimit, të cilët fillimisht janë ndaluar dhe më pas janë liruar për mungesë provash, pa u kryer veprimet e nevojshme për sigurimin e provave të administruara nga autoritetet greke. Prokuroria i është referuar qëllimisht nenit 76 të KP-së “*Vrasja me dashje*”, me qëllim zbatimin e një afati më të shkurtër parashkrimi dhe favorizimin e autorëve të mundshëm të ngjarjes, ndonëse këta persona ishin kallëzuar konkretisht nga familjarët e viktimës. Për sa kohë në dosje nuk kishte të dhëna të mjaftueshme për rrethanat dhe motivet e krimit, prokuroria nuk mund ta cilësonte veprën penale si “*Vrasja me dashje*”. Rrethanat e ngjarjes, përfshirë marrjen e shumës së parave që viktimë kishte me vete, tregonin se ai ishte vrarë me paramendim. Për rrjedhojë, prokuroria dhe policia duhet të kryenin të gjitha veprimet e nevojshme hetimore për përcaktimin e rrethanave të veprës penale dhe identifikimin e autorit ose autorëve të saj. Veprimet dhe mosveprimet e prokurorisë u kanë shkaktuar familjarëve të viktimës një dëm të pallogaritshëm, ndërsa ata nuk kanë marrë asnjëherë përgjigje për rrethanat e vdekjes së tij dhe autorët e mundshëm. Për më tepër, Gjykata e Lartë e ka trajtuar rastin si çështje të interpretimit të ligjit dhe vlerësimit të provave, duke mos u dhënë përgjigje pretendimeve për mungesën e një hetimi efektiv.

13. *Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme*, ka prapësuar:

13.1 Pretendimi për cenimin e së drejtës për t’u njoftuar nuk është i bazuar, pasi vendimi i prokurorit për pushimin e procedimit penal i është komunikuar babait të viktimës. Sipas shkresës nr. 258/1 prot., datë 15.1.2021, të Prokurorisë së Fierit, në datën 17.1.2020 avokati A. K. ka marrë kopjet e akteve. Nga kjo shkresë rezulton edhe se Prokurorisë së Fierit i ishin drejtuar për informacion edhe avokatët B. C. e A. S. të studios ligjore “A.”, si dhe babai i viktimës. Ata ishin informuar për mënyrën e zgjidhjes së çështjes me shkresat nr. 181/1 prot., datë 20.2.2020 dhe nr. 130/1 prot., datë 14.12.2020, të kësaj prokurorie. Për më tepër, ankimi ndaj vendimit të prokurorit është paraqitur jashtë afatit ligjor, sikurse kanë konstatuar edhe gjykatat e faktit. Pavarësisht këtij konstatimi, gjykatat kanë shqyrtuar dhe kanë arsyetuar në mënyrë shteruese për themelin e pretendimeve të kërkueseve.

13.2 Në lidhje me pretendimin për cenimin e së drejtës për jetën në aspektin procedural, kërkuaset nuk kanë parashtruar argumente në nivel kushtetues. Pretendimet e tyre kanë të bëjnë me vlerësimin e provave nga prokuroria dhe gjykatat e zakonshme, me cilësimin juridik të veprës penale dhe me ligjshmërinë e vendimit për pushimin e procedimit penal. Vendimet e gjykatave të zakonshme janë rezultat i një analize të plotë e të hollësishme të rrethanave të ngjarjes dhe provave të shqyrtuara. Për më tepër, ankimi ndaj vendimit të prokurorit është paraqitur jashtë afatit ligjor, ndaj kërkuaset kanë humbur mundësinë për të ushtruar në mënyrë efektive mjetin juridik të parashikuar nga ligji për kundërshtimin e këtij vendimi.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkueseve

14. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhen me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pikat 1, shkronja “I” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

15. Në këtë këndvështrim, kërkuaset legjitimohen *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, pasi, në cilësinë e familjareve të afërta të viktimës së veprës penale, përkatësisht nënës dhe motrës së tij, kanë qenë palë në procesin gjyqësor të zhvilluar për kundërshtimin e vendimit të prokurorit për pushimin e procedimit penal. Pretendimet e ngritura në ankimin kushtetues individual lidhen me këtë proces dhe me detyrimin procedural të autoriteteve shtetërore për hetimin e vdekjes së familjarit të tyre. Për rrjedhojë, ato provojnë interesin e drejtpërdrejtë në çështjen e

parashtruar si viktimë të tërthorta të shkeljeve kushtetuese të pretenduara.

16. Për sa i përket kriterit të *shterimit të mjeteve juridike*, Gjykata ka pohuar se ai nënkupton jo vetëm që individit t'u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, por edhe që të gjitha pretendimet që ngrenë në këtë Gjykatë t'i ketë paraqitur më parë në këtë instancë, të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural (*shih vendimet nr. 40, datë 14.5.2024; nr. 38, datë 12.7.2023; nr. 33, datë 1.11.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, Gjykata verifikon nëse kërkueset i kanë ngritur paraprakisht përpara gjykatave të zakonshme pretendimet e parashtruara në ankimin kushtetues individual dhe nëse kanë shteruar mjetet juridike në dispozicion.

17. Fillimisht, Gjykata vëren se, në parashtrimet e datës 26.11.2025, kërkueset kanë pretenduar cenimin e *së drejtës për t'u dëgjuar*, pasi Gjykata e Apelit Vlorë ka shkelur nenin 426/a të KPP-së për sa i përket shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit. Gjykata konstaton se kërkueset nuk e kanë ngritur këtë pretendim në rekursin e ushtruar në Gjykatën e Lartë, por e kanë paraqitur atë për herë të parë në parashtrimet e sipërpërmendura. Për rrjedhojë, për këtë pretendim nuk plotësohet kriteri i shterimit të mjeteve juridike. Po kështu, Gjykata vëren se ky pretendim përbën një shkak të ri të ankimit kushtetues individual dhe është paraqitur pas vendimit të Kolegjit për kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare. Sipas jurisprudencës kushtetuese, pretendimet e reja që përbëjnë shtesë të shkaqeve të ankimit kushtetues individual nuk mund të merren në shqyrtim kur paraqiten pas këtij momenti, pasi ato duhet të plotësojnë kriteret e përgjithshme të formës dhe të afatit dhe t'i nënshtrohen procedurës së shqyrtimit paraprak (*shih vendimet nr. 40, datë 26.3.2026; nr. 21, datë 22.4.2025, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këto kushte, ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim edhe për këtë shkak.

18. Për sa u përket pretendimeve të tjera, Gjykata vëren se kërkueset kanë ushtruar ankim dhe rekurs kundër vendimeve të gjykatave të zakonshme. Ndonëse gjykatat e faktit e kanë konsideruar ankimin ndaj vendimit të prokurorit të paraqitur jashtë afatit ligjor, ato nuk janë kufizuar në këtë konstatim, por kanë shqyrtuar edhe pretendimet për ligjshmërinë e vendimit të pushimit të procedimit

penal. Kërkueset i kanë parashtruar edhe në rekurs pretendimet për mungesën e njoftimit dhe mungesën e një hetimi të plotë e efektiv. Për rrjedhojë, për këto pretendime, kërkueset i kanë shteruar mjetet juridike në dispozicion. Ndërsa për sa u përket pretendimeve që lidhen me procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë, i vetmi mjet juridik në dispozicion të tyre është ankimi kushtetues individual.

19. Lidhur me legjitimitimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja "b", i Ligjit Organik të Gjykatës parashikon afatin ligjor prej 4 muajsh nga konstatimi i cenimit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual. Në rastin konkret, vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë mban datën 2.4.2025, ndërsa kërkesa është paraqitur në Gjykatë nëpërmjet shërbimit postar në datën 1.7.2025, pra brenda afatit ligjor. Për rrjedhojë, kërkueset legjitimohen *ratione temporis* për paraqitjen e ankimit kushtetues individual.

20. Në drejtim të legjitimitimit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkueset kanë parashtruar pretendime për: i. *cenimin e së drejtës për t'u njoftuar* për vendimin e prokurorit për pushimin e procedimit penal, pretendim që lidhet, në thelb, me *të drejtën e aksesit në gjykatë*; ii. *cenimin e së drejtës për jetën* në aspektin procedural, për shkak të *mungesës së një hetimi të plotë dhe efektiv* për vdekjen e familjarit të tyre. Këto pretendime hyjnë në juridiksionin kushtetues dhe do të shqyrtohen në vijim.

21. Gjykata, duke mbajtur parasysh se argumentet e kërkueseve janë të ndërlidhura dhe kanë të bëjnë me kontrollin gjyqësor të vendimit për pushimin e procedimit penal, veçanërisht me vendimmarrjen e Gjykatës së Lartë, çmon ta shqyrtojë pretendimin për mungesën e njoftimit në këndvështrim të *së drejtës së aksesit në gjykatë*, ndërsa pretendimin për mungesën e përgjigjes ndaj argumenteve për efektivitetin e hetimit në këndvështrim të *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor* të lidhur me *aspektin procedural të së drejtës për jetën*. E drejta e aksesit dhe standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor janë aspekte të procesit të rregullt ligjor, të garantuara nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Neni 42 i Kushtetutës parashikon, ndër të tjera, se të drejtat e njohura nga Kushtetuta, përfshirë të drejtën për jetën, nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë.

22. Lidhur me të drejtën për jetën, Gjykata evidenton se neni 21 i Kushtetutës parashikon se jeta e personit mbrohet me ligj. Gjykata ka pohuar se njeriu dhe jeta e tij janë vlerat më superiore për shtetin dhe se kjo e drejtë qëndron në themel të të gjitha të drejtave, pasi mohimi i saj sjell edhe eliminimin e të drejtave të tjera njerëzore (*shih vendimet nr. 42, datë 29.5.2024; nr. 65, datë 10.12.1999, të Gjykatës Kushtetuese*). Në aspektin procedural, kjo e drejtë kërkon nga autoritetet shtetërore kompetente kryerjen e një hetimi efektiv. Ky nuk është një detyrim për arritjen e rezulttit, por për përdorimin e mjeteve, ndërsa hetimi duhet të jetë në gjendje të përcaktojë faktet dhe, sipas rastit, të çojë në identifikimin dhe ndëshkimin e personave përgjegjës (*shih vendimin nr. 42, datë 29.5.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, Gjykata do të vlerësojë nëse pretendimet e kërkuueseve për mungesën e një hetimi të plotë dhe efektiv kanë qenë objekt i një kontrolli gjyqësor efektiv dhe kanë marrë një përgjigje në përputhje me standardet kushtetuese të aksesit në gjykatë dhe të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, të lidhura me aspektin procedural të së drejtës për jetën

23. Kërkuueset kanë pretenduar se vendimi i prokurorit për pushimin e procedimit penal nuk u është njoftuar dhe se ato janë njohur me të vetëm në datën 3.6.2022, kur avokati ka tërhequr një kopje të akteve të dosjes. Sipas tyre, në dosje nuk ka prova që shkresat, përmes të cilave pretendohet se familjarët e viktimës janë informuar për përfundimin e procedimit penal, të jenë dërguar ose dorëzuar përmes shërbimit postar. Për rrjedhojë, konstatimi i gjykatave se ankimi ishte paraqitur jashtë afatit ligjor u ka cenuar aksesin në gjykatë. Kërkuueset kanë pretenduar, gjithashtu, se nuk është kryer një hetim i plotë dhe efektiv për vdekjen e familjarit të tyre dhe se ato nuk kanë marrë përgjigje për rrethanat e ngjarjes dhe autorin ose autorët e mundshëm. Sipas tyre, prokuroria nuk u ka kërkuar autoriteteve greke vënien në dispozicion të provave materiale të administruara në vendin e ngjarjes dhe kryerjen e ekspertimeve të nevojshme, si dhe e ka lënë procedimin për periudha të gjata pa veprime hetimore, deri në plotësimin e afatit të parashkrimit, ndonëse familjarët e viktimës kishin treguar konkretisht tre persona si autorë të mundshëm të

krimit. Po sipas kërkuueseve, prokuroria i është referuar qëllimisht nenit 76 të KP-së për veprën penale “Vrasja me dashje”, me qëllim zbatimin e një afati më të shkurtër parashkrimi dhe favorizimin e autorëve të mundshëm, ndërsa rrethanat e pretenduara të ngjarjes dhe motivi pasuror tregonin se viktima ishte vrarë me paramendim. Për më tepër, Gjykata e Lartë e ka trajtuar rastin si çështje të interpretimit të ligjit dhe vlerësimit të provave, pa u dhënë, në vendimin e saj, përgjigje pretendimeve të ngritura në rekurs për mungesën e një hetimi të plotë dhe efektiv, të cilat, sipas tyre, kishin natyrë kushtetuese.

24. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se pretendimet e kërkuueseve janë të pabazuara. Sipas tij, vendimi i prokurorit për pushimin e procedimit penal i është komunikuar babait të viktimës, ndërsa avokati i caktuar prej tij ka marrë edhe kopjet e akteve të dosjes. Për rrjedhojë, ankimi ndaj këtij vendimi është paraqitur jashtë afatit ligjor, sikurse kanë konstatuar gjykatat e faktit, të cilat, pavarësisht këtij konstatimi, kanë shqyrtuar edhe ligjshmërinë e vendimit të pushimit. Për sa i përket aspektit procedural të së drejtës për jetën, kërkuueset nuk kanë parashtuar argumente në nivel kushtetues, pasi pretendimet e tyre kanë të bëjnë me vlerësimin e provave, cilësimin juridik të veprës penale dhe ligjshmërinë e vendimit të prokurorit, çështje që u përkasin autoriteteve të ndjekjes penale dhe gjykatave të zakonshme. Sipas subjektit të interesuar, këto gjykata kanë analizuar në mënyrë të plotë rrethanat e ngjarjes dhe provat e marra në shqyrtim.

25. Gjykata ka theksuar se e drejta e aksesit në gjykatë, përfshirë të drejtën për ta vënë atë në lëvizje, përbën një aspekt të së drejtës për proces të rregullt ligjor. Ajo u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (*shih vendimet nr. 62, datë 23.10.2025; nr. 12, datë 28.2.2024; nr. 10, datë 12.4.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e një forme gjyqësore të shqyrtimit të çështjes. Kjo e drejtë nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të marrë nga gjykata një zgjidhje përfundimtare për çështjen, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substancial dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 11, datë 11.2.2026; nr.*

5, datë 22.2.2022; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese).

26. E drejta për një proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, të garantuar nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë dhe funksioni i tij është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 19, datë 10.4.2025; nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 2, datë 11.2.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka pohuar se detyrimi për arsyetimin e vendimit gjyqësor nuk nënkupton se gjykatat duhet t'i japin përgjigje të hollësishme çdo argumenti të palëve dhe se arsyetimi i kufizuar i Gjykatës së Lartë në vendimet e mospranimit të rekursit, në parim, nuk cenon standardin kushtetues. Megjithatë, kur në rekurs janë ngritur pretendime me natyrë kushtetuese, Gjykata e Lartë, në përputhje me parimin e subsidiaritetit, duhet t'i shqyrtojë ato dhe të mbajë një qëndrim të shprehur në lidhje me to (*shih vendimet nr. 27, datë 29.4.2025; nr. 58, datë 13.11.2023; nr. 45, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Gjykata ripohon se u përket gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin për qëllime të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e Gjykatës është të kontrollojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventalisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë haptazi ndesh me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 10, datë 13.3.2025; nr. 30, datë 29.5.2023; nr. 20, datë 21.6.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ndërhyr kur gabimi ligjor ose faktik i gjykatave të juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ose është i tillë që e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimet nr. 36, datë 19.3.2026; nr. 4, datë 31.1.2024; nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Në këndvështrim të këtyre standardeve kushtetuese dhe të pretendimeve të parashtruara nga kërkueset, Gjykata çmon se kontrolli kushtetues në rastin konkret duhet të zhvillohet në dy drejtime. *Së pari*, ajo do të vlerësojë nëse mungesa e pretenduar e njoftimit të vendimit të prokurorit për pushimin e procedimit penal i ka penguar kërkueset të kenë

akses efektiv në gjykatë. *Së dyti*, do të verifikojë nëse pretendimet e ngritura në rekurs për mungesën e një hetimi të plotë dhe efektiv kishin natyrë kushtetuese dhe, nëse po, nëse Gjykata e Lartë u ka dhënë një përgjigje në përputhje me standardin kushtetues të arsyetimit. Ky kontroll nuk nënkupton që Gjykata të përcaktojë cilësimin juridik të veprës penale, veprimet konkrete hetimore që duhej të kryeshin ose nëse hetimi ka qenë efektiv. Këto çështje u përkasin autoriteteve të ndjekjes penale dhe gjykatave të zakonshme, sipas kompetencave të tyre, ndërsa Gjykata e Lartë duhet të verifikojë nëse pretendimet me natyrë kushtetuese të ngritura në lidhje me to kanë marrë përgjigje në përputhje me standardet kushtetuese, në respektim të parimit të subsidiaritetit.

29. *Për sa i përket pretendimit për mungesën e njoftimit të vendimit për pushimin e procedimit penal*, Gjykata vëren se në fashikullin e hetimit nuk rezulton ndonjë akt që të provojë dërgimin dhe marrjen e këtij vendimi nga kallëzuesi ose familjarët e viktimës. Gjykatat e faktit e kanë lidhur marrjen dijeni të këtij vendimi me shkresat e Prokurorisë së Fierit dhe me faktin se avokatëve të caktuar nga babai i viktimës u ishin vënë në dispozicion akte të dosjes. Mbi këtë bazë, ato e kanë konsideruar ankimin e kërkueseve të paraqitur jashtë afatit ligjor. Megjithatë, Gjykata konstaton se gjykatat e faktit nuk janë kufizuar në konstatimin e paraqitjes së ankimit jashtë afatit, por kanë shqyrtuar edhe ligjshmërinë e vendimit për pushimin e procedimit penal. Gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit kanë analizuar zbatimin e nenit 66 të KP-së dhe kanë arritur në përfundimin se ndjekja penale ishte parashkruar. Kërkueset kanë ushtruar më pas edhe rekurs, për të cilin Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e tij. Për rrjedhojë, pavarësisht paqartësive për mënyrën e njoftimit dhe momentin e marrjes dijeni për vendimin e pushimit të procedimit penal, nuk rezulton se konstatimi për paraqitjen me vonesë të ankimit i ka penguar kërkueset ta kundërshtojnë vendimin e prokurorit ose se gjykatat kanë refuzuar shqyrtimin gjyqësor të ligjshmërisë së tij vetëm për shkak të paraqitjes së ankimit jashtë afatit. Në këto kushte, pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë për shkak të mungesës së njoftimit të vendimit për pushimin e procedimit penal nuk është i bazuar.

30. Nga ana tjetër, Gjykata vëren se pretendimet e parashtruara nga kërkueset në rekurs nuk kufizoheshin në kundërshtimin e vlerësimit të

provave ose të cilësimit juridik të veprës penale. Ato kishin ngritur edhe çështjen e mungesës së një hetimi të plotë dhe efektiv për vdekjen e familjarit të tyre, duke iu referuar konkretisht periudhave të gjata pa veprime hetimore, faktit se prokuroria nuk u kishte kërkuar autoriteteve greke as vënien në dispozicion të provave materiale të administruara prej tyre, as kryerjen e ekspertimeve përkatëse, si dhe mosndjekjes së linjave konkrete të hetimit që lidheshin me personat e treguar si autorë të mundshëm. Po kështu, ato kishin pretenduar se mënyra e cilësimit juridik të veprës kishte ndikuar drejtpërdrejt në afatin e parashkrimit të ndjekjes penale. Për nga përmbajtja, këto argumente vinin në diskutim përmbushjen e detyrimit procedural që buron nga e drejta për jetën dhe, për rrjedhojë, kishin natyrë kushtetuese.

31. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se gjykatat e faktit, ndonëse kanë shqyrtuar ligjshmërinë e vendimit të pushimit të procedimit penal, ato e kanë përqendruar analizën e tyre në zbatimin e nenit 66 të KP-së dhe në qëllimet e institutit të parashkrimit. Nga përmbajtja e vendimeve të tyre rezulton se analiza nuk është shtrirë në mënyrë të veçantë të pretendimet e kërkuueseve për zhvillimin e hetimit në raport me aspektin procedural të së drejtës për jetën. Në veçanti, nuk rezulton të jetë vlerësuar nëse, përpara plotësimit të afatit të parashkrimit, autoritetet e ndjekjes penale kishin vepruar me kujdesin e duhur dhe pa vonesa të pajustificuara, nëse ishin ndjekur linjat konkrete të hetimit që mund të ndikonin në zbardhjen e ngjarjes dhe nëse periudhat e mosveprimit ose moskryerja e veprimeve hetimore të pretenduara kishin ndikuar në mundësinë e zbardhjes së saj. Gjykata ka theksuar se kur ngrihet një pretendim për efektivitetin e hetimit në lidhje me të drejtën për jetën, vetëm konstatimi i parashkrimit të ndjekjes penale nuk përbën përgjigje të mjaftueshme ndaj tij (*shih vendimin nr. 42, datë 29.5.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këto rrethana, pretendimet me natyrë kushtetuese të ngritura në rekurs kërkonin që Gjykata e Lartë të verifikonte nëse ato kishin marrë përgjigjen e nevojshme nga gjykatat më të ulëta.

32. Nga përmbajtja e vendimit të kundërshtuar, Gjykata vëren se Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se shkaqet e rekursit nuk përfshiheshin në ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së. Në arsyetimin e tij ai është përqendruar në zbatimin e nenit 66 të KP-së dhe në pretendimin për mungesën

e njoftimit të vendimit të prokurorit. Megjithatë, ndonëse në rekurs ishin parashtruar argumente konkrete për kohëzgjatjen dhe mangësitë e pretenduara të hetimit, Gjykata e Lartë nuk ka vlerësuar natyrën e tyre kushtetuese dhe as nuk ka analizuar nëse gjykatat më të ulëta u kishin dhënë përgjigje në raport me aspektin procedural të së drejtës për jetën. Në veçanti, ajo nuk ka shpjeguar përse argumentet që vinin në diskutim përmbushjen e detyrimit procedural që buron nga e drejta për jetën nuk kërkonin një përgjigje të shprehur në kuadër të shqyrtimit të rekursit. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se Gjykata e Lartë nuk ka siguruar një kontroll gjyqësor efektiv të pretendimit me natyrë kushtetuese të ngritur nga kërkuueset dhe nuk ka përmbushur standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Fakti se procedimi penal ishte pushuar për shkak të parashkrimit nuk e përjashtonte detyrimin e saj për të verifikuar nëse pretendimet për mënyrën e zhvillimit të hetimit kishin marrë një përgjigje në përputhje me standardet kushtetuese. Për rrjedhojë, për këtë pretendim, aksesit i kërkuueseve në Gjykatën e Lartë ka mbetur formal, duke cenuar të drejtën e tyre për proces të rregullt ligjor në drejtim të aksesit substancial dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, të lidhura me aspektin procedural të së drejtës për jetën.

33. Në këtë pikë, Gjykata çmon të theksojë se ky përfundim nuk nënkupton vlerësimin prej saj nëse hetimi ka qenë efektiv, se vepra penale duhej të kishte një cilësim juridik të ndryshëm ose se ndjekja penale nuk ishte parashkruar. Shqyrtimi i këtyre çështjeve u përket autoriteteve të ndjekjes penale dhe gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, sipas kompetencave të tyre. Në këtë fazë, i takon Gjykatës së Lartë, në përputhje me parimin e subsidiaritetit, t'u japë përgjigje të arsyetuar pretendimeve me natyrë kushtetuese të ngritura në rekurs. Për këtë arsye, pasojat e cenimit të konstatuar mund të riparohen përmes shfuqizimit të vendimit të kundërshtuar të Gjykatës së Lartë dhe dërgimit të çështjes për shqyrtim në atë gjykatë.

34. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuueseve për cenimin e *së drejtës së aksesit në gjykatë*, në aspektin substancial, dhe *të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, të lidhura me aspektin procedural të së drejtës për jetën, është i bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet pjesërisht.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Pranimin e pjesshëm të kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-553, datë 2.4.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 28.5.2026.

Shpallur më 20.7.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji (kundër)

Anëtarë: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska, Sandër Beci, Marjana Semini

Anëtarë kundër: Genti Ibrahim, Asim Vokshi

MENDIM PAKICE

1. Në shqyrtimin e çështjes që i përket kërkesës së kërkuarëve Sanie Metushi, Dudi Shabani (Metushi), me objekt shfuqizimin e vendimeve nr. 62-2022-2874 (789), datë 8.7.2022, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr. 97, datë 11.10.2022, të Gjykatës së Apelit Vlorë; 00-2025-553, datë 2.4.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën, ne, gjyqtarët Fiona Papajorgji, Genti Ibrahim dhe Asim Vokshi, jemi kundër vendimit të shumicës për pranimin e kërkesës, për arsyt e mëposhtme.

2. Shumica vendosi shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë dhe kthimin e çështjes për rishqyrtim në atë gjykatë, pasi konstatoi se “[...] ndonëse në rekurs ishin parashtruar argumente konkrete për kohëzgjatjen dhe mangësitë e pretenduara të hetimit, Gjykata e Lartë nuk ka vlerësuar natyrën e tyre kushtetuese dhe as nuk ka analizuar nëse gjykatat më të ulëta u kishin dhënë përgjigje në raport me aspektin procedural të së drejtës për jetën. Në veçanti, ajo nuk ka shpjeguar se përse argumentet që vinin

në diskutim përmbushjen e detyrimit procedural që buron nga e drejta për jetën nuk kërkonin një përgjigje të shprehur në kuadër të shqyrtimit të rekursit. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se Gjykata e Lartë nuk ka siguruar një kontroll gjyqësor efektiv të pretendimit me natyrë kushtetuese të ngritur nga kërkuarët dhe nuk ka përmbushur standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Fakti se procedimi penal ishte pushuar për shkak të parashkrimit nuk e përjashtonte detyrimin e saj për të verifikuar nëse pretendimet për mënyrën e zhvillimit të hetimit kishin marrë një përgjigje në përputhje me standardet kushtetuese. Për rrjedhojë, për këtë pretendim, aksesit i kërkuarëve në Gjykatën e Lartë ka mbetur formal, duke cenuar të drejtën e tyre për proces të rregullt ligjor në drejtim të aksesit substancial dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, të lidhura me aspektin procedural të së drejtës për jetën”.

3. Pakica, ndonëse ndan të njëjtin vlerësim me shumicën për sa i përket rëndësisë të së drejtës për jetën në planin kushtetues dhe faktit se ajo përbën bazën e ekzistencës të të gjitha të drejtave të tjera të njeriut, lidhur me çështjen konkrete dhe objektin e gjykimit në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, vlerëson se jo çdo “gabim” procedural justifikon cenimin e vendimmarrjes së gjykatave të zakonshme. Vetëm gabimet procedurale që passjellin njëkohësisht dëmtimin serioz edhe të një të drejte substancial kushtetuese mund të passjellin cenimin e vendimmarrjes së atyre gjykatave.

4. Rasti penal i trajtuar nga gjykatat e zakonshme kishte për objekt: “Kundërshtimin e vendimit të pushimit të procedimit penal nr.502, datë 27.1.2017, të Prokurorisë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier” dhe jo edhe konstatimin e cenimit të së drejtës së jetës për shkak të moskryerjes së hetimeve efektive nga ana e organit të prokurorisë. Rrjedhimisht, gjykatat e zakonshme penale dhe veçanërisht Gjykata e Lartë mund të merrte në shqyrtim vetëm objektin e kërimit të lidhur me procesin penal dhe eventualisht të vendoste prishjen e vendimeve të gjykatave më të ulëta, nëse do të mund të urdhërohej njëkohësisht edhe vazhdimi i hetimeve, ose mospranimin e rekurseve të paraqitura kundër tyre, nëse mundësia e vazhdimit të hetimeve do të ishte e pamundur. Në fakt, çështja e paraqitur për zgjidhje përpara gjykatave të zakonshme nuk lidhej me pushimin e hetimeve ose pezullimin e tyre për shkak të pamundësisë së zbulimit të autorëve të vrasjes së ndodhur në Greqi më 21.9.1996, por me pushimin e procedimit penal për shkak të veprimit të institutit të parashkrimit të ndjekjes penale, i cili pamundëson

objektivisht vijimin e hetimeve, sido që të jenë zhvilluar më parë ato (efektive ose joefektive). Konkretisht, neni 66 i KP-së, ashtu siç ka qenë në fuqi më 21.9.1996, parashikonte shprehimisht se: *“Nuk mund të bëhen ndjekje penale kur nga kryerja e veprës deri në çastin e marrjes së personit si të pandehur kanë kaluar: a) njëzet vjet për krimet që parashikojnë dënim jo më të ulët se dhjetë vjet burgim ose dënim tjetër më të rëndë.”*. Nga ana tjetër, paragrafi i fundit i nenit 3 të KP-së parashikonte se *“Kur ligji i kohës kur është kryer vepra penale dhe ligji i mëvonshëm janë të ndryshëm, zbatohet ai ligj, dispozitat e të cilit janë më të favorshme për personin që ka kryer veprën penale”*.

5. Argumentet e kërkuueseve në lidhje me kualifikimin e qëllimshëm të veprës penale nga prokuroria, si e parashikuar nga neni 76 i KP-së (*dhe jo një kualifikim më i rëndë, për shkak se vrasja është kryer me paramendim*), nuk ndikojnë aspak te detyrimi i organit procedues për zbatimin e nenit 66 të KP-së, për sa kohë që, sipas ligjit të zbatueshëm, nuk bëhet fjalë dhe as nuk pretendohet për ekzistencën e krimeve të luftës ose të atyre kundër njerëzimit, për të cilat vepron përjashtimi nga zbatimi i institutit të parashkrimit të ndjekjes penale sipas nenit 67 të këtij kodi. Rrjedhimisht, vrasja e të ndjerit në vitin 1996, sido që të kualifikohej (sipas neneve 76, 78 ose 79 të KP-së), nuk mund të ndikonte në veprimin e afatit ligjor 20-vjeçar të parashkrimit të ndjekjes penale. Kjo në çdo rrethanë do të duhej të passillte pushimin e procedimit penal sipas nenit 328 të KPP-së, duke mos pasur mundësi prokuroria për të vijuar hetimin e çështjes.

6. Për sa i përket pretendimit të cenimit të së drejtës për jetën (në aspektin procedural) për shkak të moshetimit efektiv nga prokuroria, pakica vëren se ky kërkim, për sa kohë që në mënyrë të padyshimtë gjente zbatim neni 66 i KP-së (parashkrimi i ndjekjes penale), nuk mund të zgjidhej më në këtë proces penal dhe se çdo konstatim në këtë drejtim, në pjesën arsyetuese të vendimeve të gjykatave, nuk do të përbënte ndonjë vendim në favor të kërkuueseve (përfshirë dhe në kuptim të nenit 70 të KPP-së). Pretendimet e kërkuueseve për zhvillimin e hetimit në raport me aspektin procedural të së drejtës për jetën do të duhej të trajtoheshin nga gjykatat nëse do të ekzistonte mundësia e urdhërimit të zhvillimit të hetimeve efektive për mbrojtjen e së drejtës për jetën, por jo në rastin kur kryerja e mëtejshme e hetimeve është e ndaluar me një normë publike me karakter absolut,

si ajo e parashikuar nga neni 66 i KP-së. Ndaj, në kushtet e çështjes objekt gjykimi, prishja e vendimit penal të Gjykatës së Lartë dhe kthimi i çështjes për rigjykim nuk duket se rivendos në vend ndonjë të drejtë kushtetuese të kërkuueseve, për shkak edhe të pamundësisë procedurale të disponimit me vendim nga ajo gjykatë për ndonjë zgjidhje efektive për garantimin e së drejtës për jetën, që pretendohet se është cenuar ose nxitjen e hetimit efektiv të rastit.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Genti Ibrahim, Asim Vokshi

VENDIM

Nr. 61, datë 28.5.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 28.5.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 23 (F) 2025 të Regjistrat Themeltar që u përket:

KËRKUES: Fatmir Lala, Valbona Lala, Fatbardh Lala, Griselda Lala, Ortigo Lala, përfaqësuar nga avokati Ervin Demko.

SUBJEKT I INTERESUAR: Shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., përfaqësuar nga avokati Artan Zeneli, me prokurë të posaçme.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-5053 (700), datë 4.12.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtuësëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 41, 42, 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6, 13 dhe 14 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe neni 1, i Protokollit nr. 12 të saj; ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Fiona Papajorgji, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuësve Fatmir Lala, Valbona Lala, Fatbardh Lala, Griselda Lala dhe Ortigo Lala (*kërkuësit*), të cilët kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k., që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuësit Fatmir Lala dhe Valbona Lala janë prindërit dhe trashëgimtarët e radhës së dytë të djalit të tyre K. L., ndërsa Fatbardh Lala, Griselda Lala, Ortigo Lala janë vëllezërit e motra e tij. Shtetasi K. L., i mitur i moshës 15 vjeç në datën 26.8.2016, ka humbur jetën në mjediset e shoqërisë “Albantic” sh.p.k., ku punonte nëna e tij.

2. Subjekti i interesuar, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k. është pronari i objektit disakatësh të ndodhur në Shkozë të Durrësit (ndërtesa e ish-plastikës), ku ushtronte veprimtarinë e saj edhe shoqëria “Albantic” sh.p.k. Me kontratën e datës 3.1.2015 godina/objekti i është dhënë me qira dy shoqërive “Albantic” sh.p.k. dhe “Derrigal” sh.p.k., për një afat kohor nga data 1.1.2015 deri në datën 31.12.2016.

3. Në datën 26.8.2016, rreth orës 14:00, Komisariati i Policisë Durrës është njoftuar se në mjediset e shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k., në gropën e asensorit që shërbente për transportin e mallrave, kishin rënë shtetasi i mitur K. L. dhe shtetasi B. D. (punonjës). Si pasojë i mituri kishte gjetur menjëherë vdekjen, ndërsa shtetasi B. D. ishte dëmtuar rëndë. Nga akti i ekspertimit mjeko-ligjor i datës 30.8.2016 ka rezultuar se shkak i vdekjes për të miturin ka qenë shoku traumatik hemorragjik.

4. Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës, bazuar në materialin e dërguar nga Komisariati i Policisë Durrës, ka regjistruar për këtë ngjarje kallëzim penal. Pas studimit të materialit kallëzues, me vendimin e datës 3.10.2016, ka vendosur mosfillimin e procedimit penal, duke arsyetuar se nuk kishte elemente të veprës penale. Kërkuësja Valbona Lala e ka kundërshtuar vendimin për mosfillimin e procedimit penal. Gjykata e Rrethit

Gjyqësor Durrës, me vendimin nr. (11-2019-348) 56/642, datë 25.1.2019, ka vendosur pranimin e ankimit, shfuqizimin e vendimit të prokurorit dhe urdhërimin për regjistrimin e procedimit penal e vijimin e hetimeve të nevojshme. Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Durrës fillimisht ka ngritur akuza penale vetëm ndaj administratorit të shoqërisë “Derrigal” sh.p.k. dhe administratorëve të shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k. për kryerjen e veprës penale “Shkelja e rregullave të mbrojtjes në punë”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar në nenet 289 dhe 25 të Kodit Penal. Në datën 5.10.2023, prokuroria ka paraqitur në Gjykatën e Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Durrës kërkesën për dërgimin në gjyq të çështjes penale ndaj administratorëve të të dyja shoqërive. Për këtë kërkesë, gjykata e shkallës së parë, me vendimin nr. 98, datë 25.7.2024, ka vendosur plotësimin e hetimeve duke lënë afat 3 muaj kohë deri në datën 28.10.2024. Nga përmbajtja e vendimit rezulton se gjykata e shkallës së parë i ka lënë disa detyra prokurorisë në drejtim të hetimeve më të plota, mes të tjerave, edhe për të arsyetuar rreth personave që janë marrë ose do të merren si të pandehur, pasi prokuroria kishte marrë si të pandehur vetëm administratorët e shoqërive. Pas plotësimit të detyrave të lëna nga gjykata, në datën 3.12.2025, prokuroria ka paraqitur kërkesa për dërgimin e çështjes penale në gjykim, duke marrë të pandehur edhe personat juridikë, shoqëritë “Pro-Plast” sh.p.k. dhe “Derrigal” sh.p.k. Sipas procesverbalit të seancës së kësaj date rezulton se gjykata e shkallës së parë e ka shtyrë seancën për në datën 23.12.2025, për shkak se çështja civile ka qenë në pritje për shqyrtim në Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*).

5. Për të kërkuar shpërblimin e dëmit të pësuar nga vdekja e djalit të tyre, në datën 12.4.2017, kërkuësit i janë drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës, duke paditur shoqërinë “Pro-Plast” sh.p.k. me kërkesëpadi, me objekt: i. detyrimin e palës së paditur për të paguar shumën 5.000.000 lekë, për të gjitha dëmet reale pasurore dhe jopasurore, dëmin moral e ekzistencial të ardhur si pasojë e aksidentit të ndodhur në datën 26.8.2016; ii. marrjen e masës së sigurimit të padisë për bllokimin konservator të llogarive bankare ose të pasurive të paluajtshme/luajtshme, si garanci për ekzekutimin e saj.

6. Gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë është caktuar një ekspert inxhinier elektrik për evidentimin e shkaqeve të aksidentit. Sipas aktit të ekspertimit të datës 6.12.2017, u evidentua se: i. ashensori ishte ndërtuar në vitet 1977–1978; ii. nuk ka material që të vërtetojë se janë kryer inspektime periodike dhe se nuk ka certifikatë regjistrimi; iii. ashensori ka qenë jo në gjendje të mirë/i ndryshkur; iv. ashensori nuk duhej të punonte as për transportin e mallrave. Eksperti ka arritur në përfundimin se aksidenti ka ndodhur për shkak të mosplotësimit të kushteve teknike nga ana e shoqërive që e kishin në administrim ashensorin edhe për shkak të futjes të një personi të paautorizuar.

7. Gjithashtu, është caktuar edhe një vlerësues për dëmet në sigurime, për dëme shëndetësore dhe materiale, i cili me aktin e ekspertimit të datës 17.5.2018, ka përcaktuar vlerat e mundshme të dëmshpërblimit. Për këtë arsye, në seancën e datës 31.5.2018, kërkuesit kanë shtuar objektin e kërkesëpadisë me këtë përmbajtje: i. detyrimin e shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k. të paguajë në favor të kërkuesve shumën 66.352,820 lekë, në bazë të aktit të ekspertimit të datës 17.5.2018, shumë e cila konsiston në të gjitha dëmet reale pasurore dhe jopasurore, dëmin moral dhe ekzistencial të ardhur si pasojë e aksidentit të ndodhur në mjediset e firmës “Pro-Plast” sh.p.k., me pasojë vdekjen e shtetasit K. L.; ii. marrjen e masës së sigurimit të padisë për bllokimin konservator të llogarive bankare ose pasurive të luajtshme ose të paluajtshme për shumën objekt detyrimi.

8. Në përfundim të shqyrtimit gjyqësor, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës, me vendimin nr. (11-2018-3363) 1113, datë 3.7.2018, ka vendosur rrëzimin e padisë si të pabazuar në prova dhe në ligj. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Durrës ka arsyetuar se shtetasi K. L. ka gjetur vdekjen në mënyrë aksidentale nga përdorimi i ashensorit të mallrave në mjediset e shoqërisë “Albantic” sh.p.k. Në datën 26.8.2016, kur ka ndodhur aksidenti, mjedisi administrohej nga kjo shoqëri. Gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë, në datën 17.5.2018, kërkuesit kanë paraqitur kërkesë për të thirrur në gjykim, në cilësinë e palës së paditur, edhe dy shoqëritë, “Derrigal” sh.p.k. dhe “Albantic” sh.p.k., pasi padia ishte ngritur vetëm ndaj shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k., por gjykata e shkallës së parë e ka rrëzuar kërkesën me arsyetimin se kërkuesit kanë qenë në dijeni të situatës juridike që prej fillimit të

gjykimit. Tashmë ishin zhvilluar 15 seanca gjyqësore dhe gjykimi ishte në përfundim. Në lidhje me themelin e çështjes, gjykata e shkallës së parë ka arsyetuar se, sipas kontratave të qirasë, qiradhënësi i jepte të drejtë qiramarrësit të bënte punime plotësuese në objekt pa prishur anën funksionale të tij. Qiradhënësjë, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., i jepte qiramarrëses “Derrigal” sh.p.k. të drejtën për të montuar një ashensor me shpenzimet e saj për ngritjen e mallrave brenda kushteve teknike të objektit me parametrat e nevojshëm, pa prishur anën konstruktive të objektit. Ndërsa sipas kontratës së qirasë me shoqërinë “Albantic” sh.p.k., kjo e fundit kishte të drejtë të bënte punime plotësuese, pa prishur anën funksionale të objektit. Afati i kontratave të qirasë ishte deri në datën 31.12.2016 dhe aksidenti ka ndodhur në datën 26.8.2016, në kohën kur mjedisi administrohej nga shoqëritë qiramarrëse.

9. Pas ankimit të kërkuesve, Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 10-2022-367 (97), datë 23.2.2022, ka ndryshuar vendimin nr. (11-2018-3363) 1113, datë 3.7.2018, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës dhe ka pranuar padinë. Në këtë kuadër, ajo ka detyruar shoqërinë “Pro-Plast” sh.p.k. të dëmshpërblejë paditësit për dëmin pasuror dhe jopasuror (dëmin ekzistencial), duke njohur në favor të prindërve të viktimës, Fatmir Lala dhe Valbona Lala, dëmshpërblimin për humbjen e jetës të të birit, si dhe shpenzimet e varrimit, ndërsa në favor të secilit prej familjarëve (Fatmir Lala, Valbona Lala, Fatbardh Lala, Griselda Lala dhe Ortigo Lala) ka akorduar dëmshpërblim si për dëmin pasuror, ashtu edhe për dëmin jopasuror, në shumat e përcaktuara në dispozitivin e vendimit.

10. Gjykata e apelit ka arsyetuar se, megjithëse sipas kontratave të qirasë shoqëria “Derrigal” sh.p.k. kishte të drejtë të montonte një ashensor të ri, ajo nuk kishte marrë përsipër detyrimet për gjendjen teknike të ashensorit ekzistues. Duke iu referuar nenit 623 të Kodit Civil (KC), gjykata ka vlerësuar se pronarja e ndërtesës, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., mbante përgjegjësi për dëmin e shkaktuar nga e meta e ashensorit të instaluar në objektin në pronësi të saj. Megjithatë, për shkak se objekti i ishte dhënë me qira dy shoqërive të tjera, gjykata ka çmuar se të tria shoqëritë mbanin përgjegjësi solidare për dëmin e shkaktuar. Ajo ka arsyetuar gjithashtu se shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k. kishte dijeni për gjendjen teknike të ashensorit dhe, megjithëse kishte mundësi të

parashikonte pasojat që mund të vinin, nuk kishte marrë masa për t'i parandaluar ato. Sipas gjykatës, kjo shoqëri nuk arriti të provonte gjatë gjykimit se aksidenti kishte ndodhur si pasojë e ndonjë veprimi ose mosveprimi tjetër (*shih fagen 13 të vendimit të gjykatës së apeli*).

11. Ndaj vendimit të gjykatës së apeli shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., në datën 26.3.2022, ka paraqitur rekurs. Në datën 25.3.2022, kjo shoqëri ka paraqitur edhe kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit gjyqësor, për të cilën Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 53, datë 27.4.2022, ka vendosur pranimin dhe pezullimin e ekzekutimit të vendimit gjyqësor. Në datën 29.3.2022, kërkesit kanë paraqitur kundërrkurs dhe në datën 27.11.2024, kanë depozituar në Gjykatën e Lartë shpjegimet me shkrim. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-5053 (700), datë 4.12.2024, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 10-2022-367 (97), datë 23.2.2022, të Gjykatës së Apeli Durrës dhe lënien në fuqi të vendimit nr. (11-2013-3363) 1113, datë 3.7.2018, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se gjykata e apeli, në ndryshim nga gjykata e shkallës së parë, nuk ka adresuar në përputhje me ligjin përgjegjësinë e subjektit që gëzon ndërtesën nëpërmjet një kontrate qiraje, në raport me dëmet e shkaktuara nga objektet e lidhura në mënyrë të qenësishme me ndërtesën. Kolegji Civil ka çmuar të bazuar analizën e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Durrës, e cila ka vlerësuar për mungesën e veprimeve ose të mosveprimeve të paligjshme nga ana e shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k. dhe të lidhjes shkakësore me dëmin e ardhur. Sipas Gjykatës së Lartë, përgjegjësia për dëmin e shkaktuar nga të metat e produktit i përket subjektit që ka në posedim/gëzim ndërtesën ku produkti/ashensori është i instaluar, për sa kohë ai ka detyrimin e garantimit të përputhshmërisë së produktit/instalimit me kërkesat e detyrueshme të sigurisë, mbi të cilin, sipas kontratës së qirasë, ushtron pushtetin e gëzimit efektiv. Sipas Gjykatës së Lartë, përgjegjësia e punëdhënësit, e përcaktuar në nenin 3, pika 24, të ligjit nr. 10489, datë 15.12.2011, “Për tregtimin dhe mbikëqyrjen e tregut të produkteve joushqimore” (*ligji nr. 10489/2011*) e parë edhe në raport me përgjegjësinë për dëmtimin në punë të punëmarrësit, është e lidhur vetëm me dëmet që u shkaktohen punëmarrësve në ngarkim të tij. Ndërkohë, në rastin konkret, jemi përpara dëmit

që i shkaktohet një të treti që nuk është punëmarrës, por përdorues rastësor i këtij instalimi (*shih faget 19–20, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

12. Kërkesit në datën 24.7.2025, i janë drejtuar Gjykatës me kërkesë, sipas objektit. Kolegji i Gjykatës në datën 24.10.2025, gjatë shqyrtimit paraprak, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

13. **Kërkesit**, në mënyrë të përmbledhur, kanë parashtruar se gjatë procesit të gjyqësor është cenuar:

13.1 *E drejta për proces të rregullt ligjor në drejtim të:*

13.1.1 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi Gjykata e Lartë ka vepruar në tejkalim të kompetencave të saj si gjykatë ligji, duke kryer një vlerësim tërësisht të ndryshëm, nga gjykata e apeli, të të njëjtave fakte dhe duke arritur në përfundimin se vendimi i saj duhej ndryshuar jo për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit, por për shkak të vlerësimit të ndryshëm të provave. Gjykata e Lartë, duke i rikualifikuar faktet bazuar në vlerësimin e bërë nga gjykata e shkallës së parë, ka një vlerësim të mëtejshëm të tyre që nuk është në pajtim me funksionin e saj si gjykatë ligji. Gjykata e Lartë, edhe pse nuk ka gjetur zbatim të gabuar të ligjit material dhe procedural nga gjykata e apeli, e ka prishur vendimin e saj duke u bazuar vetëm në vlerësimin e provave dhe të fakteve nga gjykata e shkallës së parë, sipas së cilës, në datën 28.6.2016, kur ka ndodhur ngjarja, ka qenë në fuqi kontrata e qirasë dhe mjedisi administrohej nga pala qiramarrëse, ndaj pronari i ndërtesës nuk ka përgjegjësi. Në rastin konkret, gjykatat e faktit kanë mbajtur qëndrime të ndryshme për çështje të faktit, për pasojë edhe për sa i përket zbatimit të ligjit material në përcaktimin e përgjegjësisë.

13.1.2 *Së drejtës së aksesit substancial dhe të standardit të arsyetimit të vendimit*, pasi mënyra e disponimit nga Gjykata e Lartë u ka mohuar kërkuarve të drejtën për të kërkuar përgjegjësinë dhe për shpërblimin e dëmit për vdekjen e të afërmit të tyre, aq më tepër që ka kaluar një periudhë kohe shumë e gjatë nga momenti i ndodhjes së faktit. Në çdo rast nëse Gjykata e Lartë do të vlerësonte se hetimi gjyqësor nuk ishte kryer i plotë dhe në përputhje me ligjin dhe

çështja kishte nevojë për hetime të mëtejshme ose rivlerësim të provave për shkak të zbatimit të gabuar të dispozitave ligjore për fuqinë e tyre provuese duhet ta kthente çështjen për rishqyrtim dhe jo të linte në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë. Gjithashtu, Gjykata e Lartë ka cenuar *të drejtën e aksesit*, pasi kërkesa për shtimin e ndërgjyqësisë nuk është pranuar nga gjykata e shkallës së parë, duke u bazuar në argumente joligjore dhe në kundërshtim me nenin 161, shkronja “c”, të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit “*Në rast se gjykimi ka filluar dhe paditësi vëren se kërkitimi i tij shtrihet edhe ndaj një personi tjetër, atëherë mund ta shtrijë kërkitimin edhe ndaj këtij të fundit, duke e thirrur si të paditur*”. Vendimi i Gjykatës së Lartë, duke anuluar pasojat e një vendimi gjyqësor të formës së prerë, sikurse është ai i gjykatës së apelit, ka cenuar edhe *parimin e sigurisë juridike*.

13.2 *E drejta e pronës*, pasi Gjykata e Lartë, pas një procesi të parregullt ligjor, ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë që ka rrëzuar kërkesëpadinë e kërkuësve, duke u mohuar atyre edhe të drejtën e dëmshpërblimit nga aksidenti, me pasojë vdekjen e djalit të tyre.

14. ***Subjekti i interesuar, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k.***, ka prapësuar:

14.1 Për cenimin e së drejtës për procesin e rregullt ligjor:

14.1.1 *Pretendimi për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj* është i pabazuar, pasi vetëm fakti që Gjykata e Lartë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë që ka rrëzuar kërkesëpadinë nuk lë dyshime për cenimin e kësaj të drejte. Fakti që Gjykata e Lartë brenda kompetencave të saj, e ndodhur midis me dy vendimeve të gjykatave më të ulëta që kanë interpretuar ndryshe ligjin dhe kanë vlerësuar ndryshe provat për përgjegjësinë për shpërblimin e dëmit, duke e vlerësuar të drejtë vendimin e gjykatës së shkallës së parë, nuk ka sjellë cenim të së drejtës për proces të rregullt ligjor. Kërkuësit nuk kanë identifikuar asnjë provë ose fakt që është interpretuar ndryshe nga Gjykata e Lartë. Duke pasur parasysh natyrën e gjykimit që zhvillon ajo gjykatë, është i pashmangshëm referimi në prova e në fakte për të interpretuar ligjin në përputhje me to.

14.1.2 *Pretendimi për të drejtën e aksesit substancial dhe të standardit të arsyetimit të vendimit*, nuk është i bazuar, sepse Gjykata e Lartë ka arsyetuar vendimin në respektim të standardeve kushtetuese. Për më tepër, kërkuësit nuk kanë arritur të sjellin argumente

konkrete se Gjykata e Lartë nëpërmjet vendimmarrjes së saj, ka cenuar edhe parimin e sigurisë juridike.

14.2 *Pretendimi për cenimin e së drejtës së pronës* nuk është i bazuar, pasi pretendimi është i lidhur me kërkimet e tjera të sipërcituara, për të cilat kërkuësit nuk kanë arritur të evidentojnë dhe të paraqesin përpara Gjykatës argumente konkrete. Çështja e dëmshpërblimit është vënë në diskutim gjatë të gjithë procesit gjyqësor dhe kërkuësit kanë pasur mundësi për të paraqitur argumentet e tyre e të debatonin rreth tyre.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuësve

15. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pikat 1, shkronja “I”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të parashikuara nga neni 71/a i Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

16. Në zbatim të këtyre standardeve, Gjykata vlerëson se kërkuësit, si individë, legjitimohen *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, sepse kanë qenë palë në procesin gjyqësor në të cilin janë dhënë vendimet objekt kundërshtimi në këtë Gjykatë.

17. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, që përcaktohet nga neni 131, pika 1, shkronja “F”, i Kushtetutës, Gjykata vëren se kërkuësit i janë drejtuar asaj pas përfundimit të procesit gjyqësor të përmbyllur me vendimin e Gjykatës së Lartë dhe pasi kanë shteruar mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave

më të ulëta. Për rrjedhojë, ata nuk kanë mjete të tjera juridike efektive në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tyre kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

18. Lidhur me legjitimitimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës ka parashikuar se ankimi kushtetues individual duhet të paraqitet brenda afatit ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit. Në rastin konkret, kërkuessit e përmbushin edhe këtë kriter, pasi vendimi i kundërshtuar mban datën 4.12.2024, ndërsa sipas informacionit të përcjellë nga Gjykata e Lartë ai është publikuar në faqen e saj zyrtare në datën 25.3.2025. Duke qenë se ankimi kushtetues individual është paraqitur në Gjykatë në datën 24.7.2025, ai konsiderohet se është depozituar brenda afatit ligjor 4-mujor.

19. Lidhur me legjitimitimin *ratione materiae*, kërkuessit kanë pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, të aksesit substancial dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, parimit të sigurisë juridike, si dhe së drejtës së pronës.

20. Për sa i përket pretendimit për cenimin e parimit të sigurisë juridike, Gjykata vëren se kërkuessit kanë parashtruar se vendimi i Gjykatës së Lartë ka anuluar pasojat e një vendimi gjyqësor të formës së prerë. Për të njëjtin argument kërkuessit kanë pretenduar edhe cenimin e së drejtës së pronës.

21. Për sa u përket të drejtave të fituara, si elemente të parimit të sigurisë juridike, në rastin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, Gjykata ka pohuar se siguria juridike nënkupton se kur gjykata ka vendosur përfundimisht për një çështje, vendimi i saj nuk duhet të vihet në dyshim (*shih vendimet nr. 10, datë 13.2.2017; nr. 23, datë 8.6.2007, të Gjykatës Kushtetuese*) dhe se një vendim përfundimtar i formës së prerë është gjë e gjykuar kur zgjidh mosmarrëveshjen midis palëve në mënyrë përfundimtare (*shih vendimin nr. 12, datë 17.3.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Kurse në lidhje me parimin *res judicata*, Gjykata ka theksuar se në aspektin formal e procedural gjë e gjykuar nënkupton përfundimin në drejtim të mosankueshmërisë së vendimit, ndërsa në atë substancial nënkupton fuqinë detyruese të vendimit (*shih vendimet nr. 7, datë 23.2.2021; nr. 4, datë 15.2.2021; nr. 78, datë 12.12.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Në këtë kontekst, Gjykata vëren se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë, për sa kohë ajo ka

disponuar për detyrimin e palës së paditur/shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k. për pagimin e një dëmshpërblimi në favor të kërkuessve, për shkak të humbjes së jetës të të afërmit të tyre dhe ekzekutimin e tij si titull ekzekutiv nga shërbimi përmbartimor gjyqësor, konsiderohet si vendim i formës së prerë në kuptim të fuqisë ekzekutive. Megjithatë, ai nuk përbën një vendim përfundimtar me fuqinë e gjësë së gjykuar (*res judicata*) për sa i përket zgjidhjes në themel të mosmarrëveshjes mes palëve, për sa kohë që palët kanë përdorur mjetet e zakonshme të ankimit (pala e paditur ka paraqitur rekurs dhe kërkuessit/paditësit kundërrekurs), duke e bërë në këtë mënyrë Gjykatën e Lartë kompetente për të shqyrtuar çështjen dhe për të vendosur për to. Për rrjedhojë, ndryshe nga sa parashtrrojnë kërkuessit, nuk ka një vendim gjyqësor të paankimueshëm që të ketë vendosur përfundimisht për dëmshpërblimin, ndaj pretendimet për cenimin e parimit të sigurisë juridike dhe së drejtës së pronës janë haptazi të pabazuara.

23. Pretendimin për cenimin e së drejtës së aksesit substancial dhe të standardit të arsyetimit të vendimit, kërkuessit e kanë parashtruar edhe në drejtim të faktit që mënyra e disponimit nga Gjykata e Lartë u ka mohuar atyre të drejtën për të kërkuar përgjegjësinë dhe shpërblimin e dëmit, si pasojë e aksidentit ku ka humbur jetën i afërmi i tyre. Sipas kërkuessve, Gjykata e Lartë nuk mund të linte në fuqi vendimin e gjykatës shkallës së parë, për sa kohë nuk ka rezultuar që gjykata e apelit të ketë zbatuar gabim ligjin material në raport me faktet e pranuar. Gjykata vlerëson se argumentet e paraqitura për këtë pretendim janë të ndërlidhura me pretendimin tjetër të tyre, për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, ku, sipas kërkuessve, Gjykata e Lartë ka rikualifikuar faktet duke vepruar në tejkalim të kompetencave të saj.

24. Në vijim të argumenteve të parashtruara nga kërkuessit, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm kur mosmarrëveshja mund të zgjidhet mbi bazën e të njëjtave fakte dhe prova të vlerësuara nga gjyqtari i faktit, të cilat përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Në këto kushte, duke pasur parasysh se kontrolli i Gjykatës së Lartë fokusohet vetëm në ligjshmërinë dhe bazueshmërinë e vendimeve të ankimuara, pra për mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta (*shih vendimet nr. 36, datë 30.4.2024; nr. 15, datë*

23.3.2023; nr. 10, datë 3.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese), Gjykata do të vlerësojë pretendimet e kërkuarve në këndvështrim të së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, si dhe pasojat e mundshme të tyre në drejtim të respektimit të së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës së aksesit substancial të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit

25. Kërkuarët, në mënyrë të përmblodhur, kanë pretenduar se Gjykata e Lartë, me qëndrimin e saj, u ka mohuar të drejtën për të kërkuar përgjegjësinë dhe shpërblimin si pasojë e humbjes së jetës së djalit të tyre të shkaktuar nga të metat që lidhen me ndërtimin ose me mirëmbajtjen e tij. Gjykata e Lartë e ka prishur vendimin e gjykatës së apelit jo për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit material ose procedural, por duke ripërcaktuar faktet e ngjarjes. Po sipas kërkuarve, Gjykata e Lartë nuk i ka dhënë përgjigje kërimit për shtimin e ndërgjyqësisë në kushtet kur gjykata e shkallës së parë e ka rrëzuar atë në mënyrë të padrejtë.

26. Subjekti i interesuar, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., ka prapësuar se Gjykata e Lartë ka vepruar brenda kompetencave të saj, e ndodhur mes dy vendimeve të gjykatave më të ulëta që kanë interpretuar ndryshe ligjin dhe që kanë vlerësuar ndryshe provat për përgjegjësinë për shpërblimin e dëmit. Kërkuarët nuk kanë arritur të identifikojnë asnjë provë ose fakt që është interpretuar ndryshe nga Gjykata e Lartë, e cila edhe për shkak të natyrës së gjykimit që zhvillon, duhet t'u referohet provave për të interpretuar ligjin në përputhje me to.

27. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se e drejta e aksesit, përfshirë të drejtën për të vënë në lëvizje gjykatën, përbën një aspekt të së drejtës për një proces të rregullt ligjor. Ajo u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (shih vendimet nr. 32, datë 3.11.2022; nr. 10, datë 12.4.2022, të Gjykatës Kushtetuese). Administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e një forme gjyqësore të shqyrtimit të çështjes. Kjo e drejtë e individit nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për çështjen, pasi aksesit në gjykatë

duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (shih vendimet nr. 11, datë 11.2.2026; nr. 5, datë 22.2.2022; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese).

28. Në jurisprudencën e saj të vazhdueshme Gjykata ka theksuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (shih vendimet nr. 33, datë 30.5.2023; nr. 11, datë 10.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese). Gjykata ka pohuar se standardi i arsytimit është i lidhur edhe me respektimin e të drejtave të tjera kushtetuese, siç janë e drejta e aksesit në gjykim dhe e drejta e ankimit efektiv (shih vendimet nr. 16, datë 16.3.2021; nr. 45, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese). Gjykata ripohon se është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e kësaj Gjykate është të shqyrtojë dhe të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (shih vendimet nr. 11, datë 11.2.2026; nr. 14, datë 14.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese). Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (shih vendimet nr. 3, datë 21.1.2025; nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 29, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese).

29. Nën dritën e garancive të parashikuara nga neni 42 i Kushtetutës, duke pasur parasysh standardet kushtetuese të mësipërme dhe në referim të përmblajtjes së pretendimeve të parashtruara nga kërkuarët, Gjykata do të analizojë nëse interpretimi e zbatimi i ligjit nga Gjykata e Lartë për zgjidhjen përfundimisht të çështjes, përmban ose jo elemente arbitrariteti, si dhe nëse ajo gjykatë ka gjykuar çështjen duke mos krijuar dyshime në drejtësinë edhe të respektimit të kompetencave të saj.

30. Sikurse u parashtrua në rrethanat e rastit në shqyrtim, çështja lidhet me kërkimin e shpërblimit si pasojë e humbjes së jetës së djalit të mitur të

kërkuesve nga rënia në gropën e një ashensori, duke përcaktuar edhe personat përgjegjës për shkaktimin e aksidentit. Gjykata konstaton se kërkuesit e kanë bazuar kërkimin e tyre në nenin 623 të KC-së, në ligjin nr. 10489/2011, si dhe në vendimin e Këshillit të Ministrave nr. 1056, datë 23.12.2015, “Për miratimin e rregullit teknik ‘Për sigurinë e ashensorëve në përdorim’” (VKM-ja nr. 1056/2015). Konkretisht, në pikën 24, të nenit 3, të ligjit nr.10489/2011, parashikohet se personi përgjegjës i instalimit të vënë në shërbim për të tretët ose për publikun është titullari i së drejtës së pronësisë për instalimin, personi që ka në gëzim të përkohshëm instalimin, nëse ky i fundit ka detyrimin e garantimit të përputhshmërisë së instalimit me kërkesat e detyrueshme të sigurisë, në bazë të një marrëveshjeje me pronarin ose një akti administrativ, punëdhënësi për instalimin e vendosur në vendin e punës. Ndërsa në pikën 2.2, të VKM-së nr. 1056/2015, parashikohet se certifikatë regjistrimi konsiderohet ajo e lëshuar nga struktura përgjegjëse për regjistrimin e një ashensori.

31. Gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit kanë mbajtur qëndrime të ndryshme për çështjet e faktit dhe, për pasojë, edhe për sa i përket zbatimit të ligjit material në drejtim të përcaktimit të përgjegjësisë për shkaktimin e dëmit. Konkretisht, gjatë gjykimit në shkallën e parë është arsyetuar se në datën 26.8.2016, kur ka ndodhur aksidenti, mjedisi administrohej nga shoqëritë qiramarrëse “Albantic” sh.p.k. dhe “Derrigal” sh.p.k. dhe, për pasojë, ndaj subjektit të interesuar (shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., pronare e ndërtesës) nuk provoheshin në mënyrë kumulative katër elementet sipas nenit 608 të KC-së për përcaktimin e dëmit. Sipas gjykatës së shkallës së parë, nuk provohet se subjekti i interesuar t’u kishte shkaktuar dëm kërkuesve ose që ai (subjekti i interesuar) të ketë kryer veprime ose mosveprime të paligjshme, si dhe nuk rezulton të ketë lidhje shkakësore midis veprimit dhe mosveprimit të subjektit të interesuar dhe dëmit të ardhur. Nëpërmjet kontratës së qirasë shoqëria “Pro Plast” sh.p.k., në cilësinë e pronares të pasurisë, në vitin 2015 i ka dhënë me qira shoqërisë “Albantic” sh.p.k. objektin ku ka ndodhur ngjarja, duke përcaktuar se pala qiradhënëse i jep të drejtën palës qiramarrëse të bëjë punime plotësuese në objekt pa prishur anën funksionale të tij, ndërsa shoqëria tjetër “Derrigal” sh.p.k. kishte të drejtë të montonte një ashensor për ngritjen e mallrave, sipas kushteve teknike. Sipas

gjykatës së shkallës së parë, në momentin kur ka ndodhur ngjarja kontrata e qirasë ka qenë në fuqi dhe mjedisi administrohej nga palët qiramarrëse (dy shoqëritë e tjera). I ndjeri K. L. ka gjetur vdekjen në mënyrë aksidentale, për shkak të përdorimit nga ana e tij të një ashensori mallrash. Ai është futur në mjediset e shoqërisë “Albantic” sh.p.k. i shoqëruar nga nëna e tij Valbona Lala, e cila punonte si sanitare në këtë shoqëri. Edhe Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë Durrës në përfundim të hetimeve ka vendosur mosfillimin e procedimit penal, duke arsyetuar se nuk ka elemente të veprës penale ndaj subjektit të interesuar. Po kështu, kjo gjykatë nuk ka pranuar kërkesën e kërkuesve për të thirrur në gjykim, në cilësinë e palës së paditur, edhe dy shoqëritë “Derrigal” sh.p.k. dhe “Albantic” sh.p.k., me arsyetimin se kërkuesit kanë qenë në dijeni të situatës juridike prej fillimit të gjykimit dhe tashmë ishin zhvilluar 15 seanca gjyqësore dhe gjykimi ishte në përfundim.

32. Ndërsa gjykata e apelit ka arritur në përfundimin se, sipas parashikimit kontraktor, shoqëria “Derrigal” sh.p.k. kishte të drejtën e montimit të një ashensori të ri, por nuk kishte marrë përsipër garantimin e përputhshmërisë së ashensorit me kërkesat e detyrueshme të sigurisë. Gjithashtu, referuar edhe nenit 623 të KC-së, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., si pronare e ndërtesës, ka përgjegjësi për dëmin e shkaktuar nga të metat e ashensorit që është i instaluar në ndërtimin në pronësi të saj. Meqenëse objekti u është dhënë me qira dy shoqërive të tjera, “Derrigal” sh.p.k. dhe “Albantic” sh.p.k., sipas gjykatës së apelit të tria shoqëritë kanë përgjegjësi solidare në shkaktimin e dëmit. Prandaj pala e paditur, shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., sipas paragrafit të dytë të nenit 623 dhe paragrafit të parë të nenit 627 të KC-së, mund të kërkojë nga secila prej shoqërive pjesën e saj, në përpjesëtim me shkallën e fajësisë të secilës dhe të tërësisë së pasojave të rrjedhura, përmes padisë së regresit. Gjykata e apelit ka analizuar elementet e parashikuara në nenin 608 të KC-së. Konkretisht, për elementin “faj” ka arsyetuar se shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k. ka pasur mundësinë e parashikimit të pasojave që mund të vinin prej saj dhe me ndërgjegje, nuk ka penguar ardhjen e pasojës; për lidhjen shkakësore, shoqëria nuk ka arritur të provojë që aksidenti ka ardhur si pasojë e një veprimi/mosveprimi tjetër, si dhe për dëmin e shkaktuar në formën e dëmit pasuror dhe jopasuror.

Gjykata e apelit në analizën për mosveprimin e paligjshëm i është referuar edhe pikës 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011, si dhe pikës 2.2, të VKM-së nr. 1056/2015.

33. Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen mbi rekursin e shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k. dhe kundërrekursin e kërkuësve. Në analizë të kushteve ligjore të përgjegjësisë civile (ekzistencës së paligjshmërisë së veprimit/mosveprimit, dëmit, fajit dhe lidhjes shkakësore mes veprimit e pasojës së ardhur për përcaktimin e përgjegjësisë), për sa i përket përgjegjësisë jashtëkontraktore, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se referuar nenit 623 të KC-së, pronari i një ndërtese është përgjegjës për dëmet e shkaktuara të tretëve nga të metat në struktura murale, si dhe në impiantet ose objektet e inkorporuara në mënyrë të përhershme në këto struktura. Sipas Gjykatës së Lartë, kur dëmi vjen nga një objekt, sikundër është ashensori, për shkak të karakteristikave të tij si një send në përdorim të vazhdueshëm dhe i prirur drejt një marzhi të lartë amortizimi, te qiramarrësi, krahas përgjegjësisë së mirëmbajtjes, transferohet edhe përgjegjësia për dëmet e shkaktuara nga ky send. Në rastin kur ndërtesa jepet me qira dhe si rezultat i përdorimit të objekteve të lidhura ngushtësisht me ndërtesën shkaktohet dëm, është posedimi i vazhdueshëm që “zhvendos” te qiramarrësi detyrimin për t’u përgjigjur për dëmin e shkaktuar (*shih paragrafin 26, të vendimit të Gjykatës së Lartë*). Sipas Gjykatës së Lartë, në referim të pikës 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011, përgjegjësia për dëmet e shkaktuara nga një instalim (sikundër është ashensori) sipas rastit, i takon titullarit të së drejtës së pronësisë mbi produktin ose personit që ka në gëzim të përkohshëm produktin, nëse ky i fundit mbi bazën e një marrëveshjeje me pronarin, ka marrë përsipër detyrimin e garantimit të përputhshmërisë së produktit me kërkesat e detyrueshme të sigurisë. Në momentin e ndodhjes së aksidentit përgjegjëse kanë qenë shoqëritë qiramarrëse “Albantic” sh.p.k. dhe “Derrigal” sh.p.k. Sipas Gjykatës së Lartë, qiramarrësi, duke qenë në dijeni të parregullsisë së ashensorit ekzistues, ka dakordësuar me pronaren e ndërtesës, shoqërinë “Pro-Plast” sh.p.k., që të ndërtonin një ashensor të ri, fakt për të cilin pronarja ka dhënë miratimin e tij. Gjykata e Lartë ka arsyetuar se gjykata e apelit, në ndryshim nga gjykata e shkallës së parë, nuk ka adresuar në përputhje me ligjin përgjegjësinë e subjektit që gëzon ndërtesën

nëpërmjet një kontrate qiraje, në raport me dëmet e shkaktuara nga objektet e lidhura në mënyrë të qenësishme me ndërtesën (*shih paragrafët 29–32, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

34. Nisur nga sa më sipër, Gjykata konstaton se, ndonëse Gjykata e Lartë e ka bazuar analizën e saj mbi të njëjtat fakte dhe prova të administruara gjatë gjykimit në gjykatat e faktit, përfundimi i saj për përjashtimin e përgjegjësisë së pronares mbështetet në një interpretim të kontratave të qirasë, i cili nuk gjen mbështetje në përmbajtjen e tyre.

35. Në veçanti, Gjykata vëren se nga kontratat e qirasë nuk rezulton të jetë parashikuar ndonjë klauzolë, sipas së cilës qiramarrësja kishin marrë përsipër detyrimin për garantimin e përputhshmërisë së ashensorit ekzistues me kërkesat e detyrueshme të sigurisë, në kuptim të pikës 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011. Po kështu, rezulton se ashensori ku ndodhi aksidenti ishte pjesë e godinës që prej vitit 1977 dhe jo një instalim i ri i realizuar nga qiramarrësja. Megjithatë, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se përgjegjësia ishte transferuar te qiramarrësja vetëm mbi bazën e posedimit dhe përdorimit të godinës, pa identifikuar bazën kontraktore ose ligjore që justifikonte një përfundim të tillë. Thënë ndryshe, ajo është mjaftuar me konkluzionin se posedimi dhe përdorimi i ndërtesës nga qiramarrëset sillnin zhvendosjen e përgjegjësisë për dëmin, pa analizuar nëse ky përfundim mbështetej në parashikimet konkrete të kontratave të qirasë, si dhe në rrethanën se ashensori përbënte një pjesë ekzistuese të godinës në pronësi të shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k. dhe se pronarja ka pasur mundësinë e parashikimit të pasojave që mund të vinin prej kësaj situatë në kushtet kur nuk ishte montuar një ashensor i ri nga shoqëria qiramarrëse.

36. Gjykata vëren gjithashtu se vetë Gjykata e Lartë ka pranuar se pronarja kishte dijeni për gjendjen e ashensorit ekzistues, pasi qiramarrësja kishte dakordësuar me të për ndërtimin e një ashensori të ri. Megjithatë, ajo nuk ka analizuar ndikimin që kjo rrethanë kishte në përcaktimin e përgjegjësisë së pronares dhe as nuk ka shpjeguar se përse miratimi për instalimin e një ashensori të ri konsiderohej i mjaftueshëm për të arritur në përfundimin se detyrimi për garantimin e sigurisë së ashensorit ekzistues ishte transferuar te qiramarrësit.

37. Bazuar në këtë analizë, Gjykata çmon se interpretimi që Gjykata e Lartë u ka bërë kontratave

të qirasë nuk harmonizohet me përmbajtjen objektive të tyre, në kuptimin që nuk analizon në mënyrë shteruese detyrimet e të gjitha palëve në kontratat e qirasë, si dhe nuk mbështetet në faktet e pranuar prej saj dhe nga gjykata e faktit. Në këto kushte, përfundimi për përjashtimin e përgjegjësive së pronares nuk është rezultat i një analize të plotë dhe logjike të lidhur të dispozitave kontraktore dhe ligjore të zbatueshme.

38. Gjykata vëren gjithashtu se në vendimin e saj Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se përgjegjësia për dëmin zhvendosej te shoqëritë qiramarrëse, ndërsa nuk ka shpjeguar se përse, pavarësisht këtij përfundimi, e ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, i cili kishte refuzuar thirrjen e këtyre shoqërive në gjykim. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë nuk i ka kthyer përgjigje pretendimit të kërkuësve për refuzimin, nga gjykata e shkallës së parë, të kërkesës për thirrjen në gjykim edhe të dy shoqërive qiramarrëse. Po kështu, Gjykata e Lartë, edhe pse ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, nuk ka analizuar se përse është i gabuar arsyetimi i asaj gjykate (së apelit) në lidhje me përgjegjësinë solidare të të tria shoqërive (asaj pronare të godinës dhe dy shoqërive qiramarrëse) në shkaktimin e dëmit.

39. Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se arsyetimi i Gjykatës së Lartë nuk plotëson standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Interpretimi jo i plotë i kontratave të qirasë dhe mosdhënia e një përgjigjeje për përgjegjësinë solidare të shoqërive ka çuar në një zbatim të ligjit që nuk mbështetet në elementet objektive të çështjes dhe, për pasojë, në një vendimmarrje që paraqet elemente arbitrariteti në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe të jurisprudentës kushtetuese. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuësve për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i bazuar.

40. Në përfundim, Gjykata çmon se kërkesa është e bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm, ndaj ajo pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “P”, dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin

e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, shumicë votash,

VENDOSI:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-5053 (700), datë 4.12.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 28.5.2026.

Shpallur më 21.7.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Marjana Semini

Anëtarë kundër: Ilir Toska, Sandër Beci, Asim Vokshi

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që u përket kërkuësve Fatmir Lala, Valbona Lala, Fatbardh Lala, Griselda Lala dhe Ortigo Lala, me objekt: “Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-5053 (700), datë 4.12.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë”, ne, gjyqtarët Sandër Beci, Ilir Toska dhe Asim Vokshi, ndajmë qëndrim të ndryshëm nga shumica, pasi vlerësojmë se kërkesa duhej të ishte rrëzuar, mbështetur në argumentet që do të parashtrojmë në vijim.

2. Përpara analizës së pretendimeve të ngritura në ankimin kushtetues individual të kërkuësve, e vlerësojmë të nevojshme të paraqesim, në mënyrë të përmbledhur, procesin gjyqësor ku është dhënë vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë. Kështu, kërkuësit kanë vënë në lëvizje procesin gjyqësor me anë të një padie për shpërblimin e dëmit pasuror dhe jopasuror jashtëkontraktor të shkaktuar nga humbja e jetës të të afërmit të tyre të mitur, si pasojë e një aksidenti të ndodhur gjatë përdorimit të ashensorit të mallrave të instaluar në mjediset e një ndërtese të ish-ndërmarrjes së Plastikës, Shkozë, Durrës, në pronësi të subjektit të interesuar, shoqërisë “Pro-

Plast” sh.p.k. Në kohën e ngjarjes, disa nga këto mjedise u ishin dhënë me qira shoqërive “Albantic” sh.p.k. dhe “Derrigal” sh.p.k. Padinë e tyre kërkuesit e kanë drejtuar vetëm kundër shoqërisë pronare të objektit, e cila ka kundërshtuar legjitimitimin e saj pasiv, duke pretenduar se mjediset ku kishte ndodhur aksidenti ishin në posedimin dhe në administrimin e shoqërive qiramarrëse. Ajo është mbështetur edhe në klauzolën e kontratës së qirasë së lidhur me shoqërinë “Derrigal” sh.p.k., sipas së cilës kësaj të fundit i ishte dhënë e drejta të montonte, me shpenzimet e veta, një ashensor të ri për ngritjen e mallrave, duke pretenduar se kjo rrethanë tregonte dijeninë e qiramarrësit për parregullsinë e ashensorit ekzistues. Gjatë gjykimit, subjekti i interesuar ka kërkuar disa herë që në cilësinë e të paditurve të thirrreshin edhe dy shoqëritë qiramarrëse, ndërsa kërkuesit fillimisht kanë mbajtur qëndrimin se ndërgjyqësia ishte ndërtuar drejt. Më pas, në fazën përfundimtare të gjykimit në gjykatën e shkallës së parë, edhe kërkuesit kanë kërkuar thirrjen e këtyre shoqërive në cilësinë e të paditurve, por kërkesa e tyre është rrëzuar, me arsyetimin se ata kishin qenë në dijeni të situatës juridike që në fillim të procesit, se nuk ishin paraqitur fakte ose rrethana të reja dhe se gjykimin, pas zhvillimit të 15 seancave dhe administrimit të provave, ishte në përfundim.

3. Në përfundim të gjykimit, gjykata e shkallës së parë e ka rrëzuar padinë e kërkuesve, duke vlerësuar se nuk provoheshin veprime ose mosveprime të paligjshme të shoqërisë pronare të ndërtesës dhe as lidhja shkakësore ndërmjet sjelljes së saj dhe dëmit të ardhur. Sipas kësaj gjykate, në kohën e aksidentit kontratat e qirasë ishin në fuqi dhe mjediset ku kishte ndodhur ngjarja ishin në administrimin e shoqërive qiramarrëse. Nga përmbajtja e këtyre kontratave rezultonte se qiramarrësve u ishte njohur e drejta të kryenin punime plotësuese në objekt, ndërsa shoqërisë “Derrigal” sh.p.k. edhe e drejta të montonte, me shpenzimet e veta, një ashensor për ngritjen e mallrave. Në këto rrethana, gjykata ka çmuar se vetëm cilësia e shoqërisë “Pro-Plast” sh.p.k., si pronare e objektit, nuk mjaftonte për t’ia ngarkuar asaj përgjegjësinë për dëmin. Për rrjedhojë, ndonëse ekzistenca e dëmit nuk vihej në diskutim, nuk provoheshin në mënyrë kumulative kushtet e përgjegjësisë civile jashtëkontraktore të parashikuara nga neni 608 i KC-së, në veçanti sjellja e paligjshme e subjektit të interesuar dhe lidhja shkakësore e saj me pasojën e ardhur.

4. Pas ankimit të kërkuesve, çështja është shqyrtuar nga gjykata e apelit, e cila ka vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë, pranimin e padisë dhe detyrimin e subjektit të interesuar për shpërblimin e dëmit pasuror dhe jopasuror të pësuar nga kërkuesit. Gjykata e apelit, në mënyrë të përmbledhur, ka arsyetuar se subjekti i interesuar legjitimohej në mënyrë pasive, pasi ishte pronar i ndërtesës dhe i ashensorit të instaluar në të, ndaj, në kuptim të nenit 623 të KC-së, mbante përgjegjësi për dëmin e shkaktuar nga të metat e lidhura me ndërtimin ose mirëmbajtjen e tyre. Sipas saj, parashikimi i kontratës së qirasë, që i njëjti shoqërisë “Derrigal” sh.p.k. të drejtën për të montuar një ashensor të ri, nuk nënkuptonte se kjo shoqëri kishte marrë përsipër detyrimin për garantimin e përputhshmërisë së ashensorit ekzistues me kërkesat e detyrueshme të sigurisë. Për rrjedhojë, në mungesë të një marrëveshjeje që t’ia kalonte këtë detyrim qiramarrësit, subjekti i interesuar, si titullar i së drejtës së pronësisë mbi instalimin, konsiderohej personi përgjegjës në kuptim të ligjit nr. 10489/2011 dhe VKM-së nr. 1056/2015. Në mbështetje të aktit të ekspertimit, gjykata e apelit ka vlerësuar se ashensori përdorej jashtë kushteve teknike, nuk ishte mirëmbajtur prej vitesh dhe nuk iu ishte nënshtruar kontrolleve periodike, ndaj mosveprimi i paligjshëm i subjektit të interesuar konsistonte në mosmarrjen e masave të nevojshme të sigurimit teknik.

5. Gjykata e apelit ka vlerësuar, gjithashtu, se subjekti i interesuar kishte dijeni për gjendjen teknike të ashensorit, çka provohej, ndër të tjera, edhe nga parashikimi kontraktor për lejimin e instalimit të një ashensori të ri, por nuk kishte marrë masa për të parandaluar ardhjen e pasojës. Për rrjedhojë, ajo ka vlerësuar se plotësoheshin kushtet e përgjegjësisë civile jashtëkontraktore, përfshirë lidhjen shkakësore, pasi vdekja e të miturit ishte pasojë e drejtpërdrejtë e mosveprimit të subjektit të interesuar, i cili nuk kishte provuar se aksidenti ishte shkaktuar nga ndonjë veprim ose mosveprim tjetër. Megjithatë, duke qenë se mjediset u ishin dhënë me qira shoqërive “Albantic” sh.p.k. dhe “Derrigal” sh.p.k., gjykata e apelit, duke iu referuar nenit 626 të KC-së, ka vlerësuar se të tria shoqëritë mbanin përgjegjësi solidare për dëmin e shkaktuar kërkuesve. Po kështu, në mbështetje të paragrafit të dytë të nenit 623 dhe paragrafit të parë, të nenit 627 të KC-së, gjykata e apelit i ka njohur subjektit të

interesuar të drejtën që, me padi regresi, t'u kërkonte shoqërive qiramarrëse pjesën e përgjegjësisë që u takonte, në përpjesëtim me shkallën e fajësisë të secilës dhe tërësinë e pasojave të ardhura.

6. Në vijim, për rekursin e subjektit të interesuar dhe kundërrekursin e kërkuësve, çështja është shqyrtuar nga Gjykata e Lartë, e cila ka prishur vendimin e gjykatës së apelit dhe ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë. Në analizën e saj, Gjykata e Lartë është ndalur fillimisht në interpretimin e nenit 623 të KC-së, duke vlerësuar se pronari i ndërtesës, si rregull, përgjigjet ndaj të tretëve për dëmet e shkaktuara nga të metat e elementeve strukturore të saj, si dhe të impianteve ose të objekteve të inkuorporuara në mënyrë të përhershme në këto struktura, të cilat nuk kushtëzohen nga përdorimi i zakonshëm i sendit. Megjithatë, sipas saj, kur ndërtesa është dhënë me qira dhe dëmi shkaktohet nga përdorimi i objekteve të lidhura ngushtësisht me të, posedimi faktik dhe i vazhdueshëm mund të zhvendosë te qiramarrësi detyrimin për t'u përgjigjur për dëmin. Në veçanti, sipas saj, për një send si ashensori, i cili është në përdorim të vazhdueshëm dhe i nënshtrohet një shkalle të lartë amortizimi, te qiramarrësi, krahas përgjegjësisë për mirëmbajtjen, transferohet edhe përgjegjësia për dëmet e shkaktuara nga përdorimi i tij. Më tej, në analizë të neneve 802 dhe 805 të KC-së, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se lënia e ndërtesës dhe e objekteve të lidhura me të në posedimin dhe gëzimin e qetë e të pandërprerë të qiramarrësit nuk e zhvesh pronarin nga detyrimet që lidhen me kontrollin dhe mirëmbajtjen e strukturave përbërëse të saj, ndërsa qiramarrësi përgjigjet për mirëmbajtjen e zakonshme dhe duhet të njoftojë pronarin për riparimet që nuk janë në ngarkim të tij.

7. Gjykata e Lartë në vijim ka interpretuar edhe pikën 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011, duke vlerësuar se përgjegjësia për dëmet e shkaktuara nga një produkt ose instalim, sikurse është ashensori, i përket, sipas rastit, titullarit të së drejtës së pronësisë ose personit që e ka atë në gëzim të përkohshëm, nëse ky i fundit, mbi bazën e një marrëveshjeje me pronarin, ka marrë përsipër detyrimin për garantimin e përputhshmërisë së tij me kërkesat e detyrueshme të sigurisë. Në rastin konkret, ajo ka çmuar se, në kohën e ngjarjes, subjekti i interesuar ishte titullar vetëm *de iure* i tagrit të disponimit të sendit objekt qiraje, ndërsa ndërtesa dhe objektet e lidhura me të posedoheshin *de facto* prej një kohe të

gjatë dhe të vazhdueshme nga shoqëritë qiramarrëse. Në këtë kuadër, Gjykata e Lartë ka marrë në konsideratë edhe efektin e klauzolës së kontratës së qirasë të lidhur me shoqërinë “Derrigal” sh.p.k., sipas së cilës kësaj të fundit i ishte dhënë e drejta të montonte, me shpenzimet e veta, një ashensor të ri për ngritjen e mallrave. Nga kjo klauzolë ajo ka nxjerrë përfundimin se qiramarrësi kishte dëni për parregullsinë e ashensorit ekzistues dhe kishte dakordësuar me pronarin montimin e një ashensori të ri, për të cilin ky i fundit kishte dhënë miratimin. Po kështu, në referim të VKM-së nr. 1056/2015, Gjykata e Lartë ka evidentuar se regjistrimi dhe mirëmbajtja e ashensorit janë detyrime të personit përgjegjës, të përcaktuar sipas pikës 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011.

8. Në përfundim, duke zbatuar në mënyrë të ndërthurur këto parashikime në raport me rrethanat konkrete të rastit, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se, në mungesë të një sinjalizimi të posaçëm që kufizonte përdorimin e ashensorit vetëm për mallra, ai prezumohet se ishte vënë në shërbim të të tretëve ose të publikut. Ajo ka arritur në përfundimin se përgjegjësia për dëmin e shkaktuar nga të metat e instalimit i përkiste subjektit që kishte në posedim dhe gëzim ndërtesën ku ai ishte instaluar, për sa kohë mbi këtë subjekt rëndonte detyrimi për garantimin e përputhshmërisë së instalimit me kërkesat e detyrueshme të sigurisë dhe ai ushtronte, sipas kontratës së qirasë, pushtetin e gëzimit efektiv. Për rrjedhojë, Gjykata e Lartë ka çmuar se gjykata e apelit nuk kishte trajtuar në përputhje me ligjin përgjegjësinë e subjekteve që gëzonin ndërtesën nëpërmjet kontratave të qirasë dhe ka vlerësuar të bazuar përfundimin e gjykatës së shkallës së parë se nuk provoheshin veprime ose mosveprime të paligjshme të subjektit të interesuar dhe as lidhja shkakësore ndërmjet sjelljes së tij dhe dëmit të ardhur.

9. Në ankimin e tyre kushtetues individual, kërkuësit kanë pretenduar se Gjykata e Lartë ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi ka vepruar përtej kompetencave të saj si gjykatë ligji, duke rivlerësuar dhe rikualifikuar faktet e çështjes mbi bazën e të njëjtave prova të administruara nga gjykatat e faktit. Sipas tyre, Gjykata e Lartë e ka prishur vendimin e gjykatës së apelit dhe ka lënë në fuqi atë të gjykatës së shkallës së parë, jo për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit

material ose procedural, por duke i dhënë një vlerësim të ndryshëm rrethanave që lidheshin me administrimin e mjediseve dhe përgjegjësinë për dëmin. Po kështu, kërkuesit kanë pretenduar cenimin e së drejtës së aksesit substancial në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, pasi, sipas tyre, mënyra e disponimit të Gjykatës së Lartë u ka mohuar të drejtën për të kërkuar përcaktimin e përgjegjësisë dhe shpërblimin e dëmit të shkaktuar nga humbja e jetës të të afërmit të tyre. Në këtë drejtim, ata kanë parashtruar se, nëse Gjykata e Lartë do të vlerësonte se hetimi gjyqësor nuk ishte kryer në mënyrë të plotë, se çështja kërkonte hetime të mëtejshme ose që provat duhej të rivlerësoheshin për shkak të zbatimit të gabuar të dispozitave ligjore, ajo duhej ta kthente çështjen për rishqyrtim dhe jo të linte në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë. Po kështu, kërkuesit kanë pretenduar se Gjykata e Lartë nuk i ka dhënë përgjigje kundërshtimit të tyre për refuzimin nga gjykata e shkallës së parë të kërkesës për thirrjen në gjykim, në cilësinë e palëve të paditura, edhe të dy shoqërive qiramarrëse, kërkesë që, sipas tyre, mbështetej në nenin 161, shkronja “c”, të KPC-së. Së fundi, kërkuesit kanë pretenduar gjithashtu cenimin e parimit të sigurisë juridike dhe së drejtës së pronës, duke i lidhur këto pretendime me prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe humbjen e dëmshpërblimit të njohur prej tij.

10. Shumica, pasi i ka vlerësuar si haptazi të pabazuara pretendimet për cenimin e parimit të sigurisë juridike dhe së drejtës së pronës, ka çmuar se argumentet për cenimin e së drejtës së aksesit substancial dhe të standardit të arsytimit të vendimit ishin të ndërlydhura me pretendimin për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj. Për rrjedhojë, ajo ka vendosur t’i shqyrtojë ato në këndvështrim të së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, si dhe të pasojave të mundshme për respektimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj (shih paragrafin 24 të vendimit). Në këtë drejtim, shumica ka përcaktuar se kontrolli kushtetues do të përqendrohej në verifikimin nëse interpretimi dhe zbatimi i ligjit nga Gjykata e Lartë përmbanin elemente arbitrariteti, si dhe nëse ajo e ka gjykuar çështjen pa krijuar dyshime edhe për respektimin e kompetencave të saj (shih paragrafin 29 të vendimit).

11. Në vijim, shumica ka vlerësuar se, ndonëse Gjykata e Lartë e ka bazuar analizën e saj mbi të

njëjtat fakte dhe prova të administruara gjatë gjykimit në gjykatat e faktit, përfundimi i saj për përjashtimin e përgjegjësisë së pronarit mbështetet në një interpretim të kontratave të qirasë, i cili nuk gjen mbështetje në përmbajtjen e tyre (shih paragrafin 34 të vendimit). Sipas shumicës, nga këto kontrata nuk rezultonte që qiramarrësit të kishin marrë përsipër detyrimin për garantimin e përputhshmërisë së ashensorit ekzistues me kërkesat e detyrueshme të sigurisë, në kuptim të pikës 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011. Po kështu, ashensori ku kishte ndodhur aksidenti ishte pjesë e ndërtesës që prej vitit 1977 dhe jo një instalim i ri i realizuar nga qiramarrësit. Megjithatë, sipas shumicës, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se përgjegjësia ishte transferuar tek ata vetëm mbi bazën e posedimit dhe përdorimit të ndërtesës, pa identifikuar bazën kontraktore ose ligjore që e justifikonte këtë përfundim dhe pa analizuar nëse ai mbështetej në parashikimet konkrete të kontratave të qirasë, si dhe në rrethanën se ashensori përbënte një pjesë ekzistuese të ndërtesës në pronësi të subjektit të interesuar dhe se ai ka pasur mundësinë e parashikimit të pasojave që mund të vinin prej kësaj situatë në kushtet kur nuk ishte montuar një ashensor i ri nga qiramarrësi (shih paragrafin 35 të vendimit).

12. Shumica ka vënë në dukje gjithashtu se vetë Gjykata e Lartë ka pranuar dijeninë e pronarit për gjendjen e ashensorit ekzistues, për sa kohë qiramarrësi kishte dakordësuar me të ndërtimin e një ashensori të ri. Megjithatë, sipas shumicës, Gjykata e Lartë nuk ka analizuar ndikimin e kësaj rrethane në përcaktimin e përgjegjësisë së pronarit dhe as nuk ka shpjeguar se përse miratimi për instalimin e një ashensori të ri konsiderohej i mjaftueshëm për të arritur në përfundimin se detyrimi për garantimin e sigurisë së ashensorit ekzistues ishte transferuar te qiramarrësit (shih paragrafin 36 të vendimit). Për rrjedhojë, sipas shumicës, interpretimi i kontratave të qirasë nga Gjykata e Lartë nuk harmonizohet me përmbajtjen objektive të tyre, në kuptimin që nuk analizon në mënyrë shteruese detyrimet e të gjitha palëve në ato kontrata, si dhe nuk mbështetet në faktet e pranuar prej saj dhe nga gjykatat e faktit, duke bërë që përfundimi për përjashtimin e përgjegjësisë së pronarit të mos jetë rezultat i një analize të plotë dhe logjike të lidhur të dispozitave kontraktore dhe ligjore të zbatueshme (shih paragrafin 37 të vendimit).

13. Po kështu, shumica ka çmuar se Gjykata e Lartë, megjithëse ka arritur në përfundimin se përgjegjësia për dëmin zhvendosej te shoqëritë qiramarrëse, nuk ka shpjeguar se përse ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, i cili kishte refuzuar thirrjen e tyre në gjykim. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë nuk i ka kthyer përgjigje pretendimit të kërkuësve për refuzimin nga gjykata e shkallës së parë të kërkesës për thirrjen në gjykim edhe të dy shoqërive qiramarrëse. Gjithashtu, Gjykata e Lartë, edhe pse ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, nuk ka analizuar se përse është i gabuar arsyetimi i kësaj gjykate për përgjegjësinë solidare të shoqërisë pronare dhe të dy shoqërive qiramarrëse në shkaktimin e dëmit (*shih paragrafin 38 të vendimit*). Për këto arsye, shumica ka arritur në përfundimin se interpretimi jo i plotë i kontratave të qirasë dhe mosdhënia e një përgjigjeje për përgjegjësinë solidare kanë çuar në një zbatim të ligjit që nuk mbështetet në elementet objektive të çështjes dhe, për pasojë, në një vendimmarrje me elemente arbitrariteti në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe të jurisprudencës kushtetuese. Për rrjedhojë, sipas shumicës, pretendimi i kërkuësve për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i bazuar (*shih paragrafin 39 të vendimit*).

14. Për shqyrtimin e pretendimeve kushtetuese të kërkuësve, vlerësojmë se pikënisja e analizës duhet të jetë përcaktimi i kufijve që burojnë nga natyra subsidiare e kontrollit kushtetues ndaj vendimeve gjyqësore, sipas standardeve të pranuar edhe nga shumica. Interpretimi i ligjit, përcaktimi i normave të zbatueshme dhe vlerësimi i pasojave juridike të fakteve të çështjes u përkasin, si rregull, gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Gjykata nuk vepron si një shkallë e katërt gjykimi dhe kontrolli kushtetues përligjet kur gabimi ligjor ose faktik është aq i dukshëm sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ose kur interpretimi i dhënë është arbitrar, haptazi i paarsyeshëm dhe, si i tillë, e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimet nr. 11, datë 11.2.2026; nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 29, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, çështja që shtrohet për vlerësim nuk është nëse interpretimi i dhënë nga Gjykata e Lartë ishte juridikisht më i drejti ndër disa interpretime të mundshme, por nëse ky interpretim kishte kapërcyer kufijtë e interpretimit gjyqësor të

arsyeshëm, duke marrë karakter arbitrar dhe duke cenuar drejtësinë e procesit.

15. Për sa i përket së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, jurisprudenca kushtetuese ka dalluar ndërmjet rivlerësimit të fakteve dhe provave, nga njëra anë, dhe kontrollit të zbatimit të ligjit mbi bazën faktike të përcaktuar gjatë gjykimeve të faktit, nga ana tjetër. Gjykata e Lartë nuk mund të përcaktojë fakte të reja, të bëjë vlerësim të ndryshëm të provave të administruara ose të nxjerrë përfundime faktike të kundërta me ato të gjykatave të faktit. Kur ajo çmon se provat e administruara nuk janë të mjaftueshme për zgjidhjen e çështjes ose që nevojiten vlerësime të mëtejshme faktike, nuk mund të marrë kompetencat e gjykatës së faktit, por duhet ta kthejë çështjen për rishqyrtim. Megjithatë, procesi nuk konsiderohet i parregullt kur ajo, mbi të njëjtat fakte dhe prova të vlerësuara gjatë gjykimeve të mëparshme, prish vendimin e gjykatës së apelit dhe e zgjidh çështjen përfundimisht për shkak të interpretimit ose zbatimit të gabuar të ligjit, me kusht që zgjidhja të mos kërkojë ripërcaktimin e fakteve ose rivlerësimin e provave. Në rastin kur gjykatat më të ulëta kanë mbajtur qëndrime të ndryshme për faktet thelbësore të çështjes, Gjykata e Lartë nuk mund të përzgjedhë se cili prej këtyre qëndrimeve duhet të merret për bazë dhe, mbi të, ta zgjidhë çështjen përfundimisht. Në këtë kuadër, kontrolli i saj mbetet i përqendruar në ligjshmërinë dhe bazueshmërinë e vendimeve të ankmuara (*shih vendimet nr. 14, datë 25.3.2025; nr. 15, datë 23.3.2023; nr. 10, datë 3.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Në rastin konkret, Gjykata e Lartë nuk ka administruar prova të reja dhe as ka përcaktuar fakte të reja që nuk ishin shqyrtuar nga gjykatat më të ulëta. Cilësia e subjektit të interesuar si pronar i ndërtesës, ekzistenca dhe gjendja e ashensorit të mallrave, dhënia me qira e mjediseve, posedimi dhe përdorimi i mjediseve nga shoqëritë qiramarrëse për ushtrimin e veprimtarisë së tyre ekonomike, si dhe përmbajtja e klauzolës kontraktore për montimin e një ashensori të ri kanë qenë pjesë e bazës faktike dhe provuese të administruar në gjykimet e faktit. Mbi këtë bazë, Gjykata e Lartë ka shqyrtuar pasojat juridike që këto rrethana prodhonin në drejtëm të përgjegjësisë civile, duke kontrolluar mënyrën sesi gjykata e apelit kishte interpretuar dhe zbatuar nenet 623, 802 dhe 805 të KC-së, pikën 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011 dhe kuadrin nënligjor për sigurinë e ashensorëve. Për rrjedhojë, në vlerësimin

tonë, Gjykata e Lartë nuk ka ndryshuar bazën faktike të mosmarrëveshjes, por u ka dhënë rrethanave të pranuar një cilësim juridik të ndryshëm nga gjykata e apelit, nëpërmjet interpretimit të ndërthurur të normave juridike të zbatueshme.

17. Vlerësojmë se rrethana që gjykatat e faktit kanë arritur në përfundime të ndryshme nuk nënkupton vetvetiu se Gjykata e Lartë, duke vlerësuar të drejtë zgjidhjen e dhënë nga gjykata e shkallës së parë, ka përzgjedhur ndërmjet dy varianteve faktike. Vendimet e këtyre gjykatave mbështeteshin, në thelb, në të njëjtën bazë faktike, ndërsa ndryshonin për pasojat juridike që buronin prej saj. Dallimi ndërmjet tyre lidhej, në thelb, me mënyrën sesi cilësia e pronarit, posedimi efektiv nga qiramarrësit, detyrimet për mirëmbajtjen dhe përmbajtja e kontratave të qirasë ndikonin në identifikimin e personit përgjegjës. Gjykata e Lartë ka pranuar bazën faktike të përcaktuar nga gjykatat e faktit dhe u ka dhënë rrethanave të pranuar një cilësim juridik që përputhej me zgjidhjen e gjykatës së shkallës së parë, duke vlerësuar se gjykata e apelit kishte interpretuar dhe zbatuar gabim ligjin. Në vlerësimin tonë, një mënyrë e tillë kontrolli është në pajtim me funksionin rishikues të Gjykatës së Lartë si gjykatë ligji, për sa kohë zgjidhja e çështjes nuk ka kërkuar një hetim të ri gjyqësor ose rivlerësim të provave, por verifikimin e cilësimit juridik të rrethanave të pranuar.

18. Në këtë këndvështrim, në vlerësimin tonë, interpretimi i Gjykatës së Lartë nuk paraqitet i shkëputur nga normat dhe rrethanat e çështjes. Ajo ka pranuar, fillimisht, rregullin e përgjegjësisë së pronarit sipas nenit 623 të KC-së. Më pas ka analizuar ndarjen e detyrimeve ndërmjet qiradhënësit dhe qiramarrësit sipas neneve 802 dhe 805 të këtij kodi, si dhe ka interpretuar konceptin e personit përgjegjës sipas pikës 24, të nenit 3, të ligjit nr. 10489/2011. Në vijim, ajo ka vlerësuar edhe efektin juridik të posedimit faktik të mjediseve, të përdorimit të vazhdueshëm të instalimit dhe të klauzolës kontraktore për montimin e një ashensori të ri. Mbi bazën e kësaj analize, Gjykata e Lartë ka arritur në përfundimin se, në rrethanat konkrete, përgjegjësia lidhej me subjektet që ushtronin pushtetin e gëzimit efektiv mbi mjediset dhe instalimin, mbi të cilat rëndonin detyrimet përkatëse të mirëmbajtjes dhe të sigurisë. Edhe nëse ky interpretim mund të ngrejë diskutime në planin e së drejtës civile, ai nuk rezulton të jetë haptazi i

paarsyeshëm ose arbitrar në kuptimin kushtetues. Kontrolli kushtetues nuk synon të përcaktojë interpretimin më të përshtatshëm të ligjit të zakonshëm, por të verifikojë nëse interpretimi i dhënë ka kapërcyer kufijtë e interpretimit gjyqësor të arsyeshëm dhe ka cenuar drejtësinë e procesit.

19. Në funksion të vlerësimit të pretendimit për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, çështja që shtrohet është nëse mungesa në kontratat e qirasë e një klauzole të shprehur për transferimin të qiramarrësit të detyrimit për garantimin e sigurisë së ashensorit ekzistues e bënte përfundimin e Gjykatës së Lartë të pambështetur ose arbitrar. Në vlerësimin tonë, një përfundim i tillë nuk mund të nxirret vetëm nga mungesa e një parashikimi të shprehur kontraktor. Gjykata e Lartë ka vlerësuar se detyrimet e qiramarrësve dhe përgjegjësia për dëmin duhej të përcaktoheshin nga interpretimi i ndërthurur i marrëdhënies së qirasë, i ndarjes ligjore të detyrimeve ndërmjet qiradhënësit dhe qiramarrësit, i posedimit dhe i administrimit faktik të mjediseve, i natyrës dhe përdorimit të instalimit, si dhe i dispozitave të legjislacionit për sigurinë e produkteve. Çështja nëse nga këto elemente mund të nxirrej, edhe në mënyrë të nënkuptuar, detyrimi i qiramarrësve për mirëmbajtjen dhe garantimin e sigurisë së instalimit i perkiste interpretimit të së drejtës së zakonshme. Për sa kohë Gjykata e Lartë ka paraqitur elementet juridike dhe faktike mbi të cilat e ka mbështetur këtë interpretim, mungesa e një klauzole të shprehur nuk është e mjaftueshme *per se* për ta konsideruar arsytimin e saj haptazi të paarsyeshëm ose arbitrar në kuptimin kushtetues.

20. Për sa i përket dijenisë së pronarit për gjendjen e ashensorit, vlerësojmë se kjo rrethanë nuk është lënë jashtë arsytimit të Gjykatës së Lartë. Sipas jurisprudencës kushtetuese, detyrimi për respektimin e standardit të arsytimit të vendimit nuk nënkupton dhënien e një përgjigjeje të detajuar për çdo pretendim të palëve, përveçse kur ai është përcaktues për zgjidhjen e çështjes, ndërsa shkalla e arsytimit varet edhe nga natyra e vendimit (*shih vendimet nr. 7, datë 20.2.2025; nr. 19, datë 7.7.2022, të Gjykatës Kushtetuese*). Në rastin konkret, Gjykata e Lartë ka analizuar klauzolën që lejonte shoqërinë “Derrigal” sh.p.k. të montonte një ashensor të ri dhe prej saj ka nxjerrë përfundimin se qiramarrësi kishte dijeni për parregullsinë e ashensorit ekzistues dhe se ndërmjet tij dhe pronarit kishte një dakordësi për

zëvendësimin e instalimit. Kjo rrethanë është vlerësuar së bashku me posedimin dhe përdorimin e vazhdueshëm të mjediseve, detyrimin e qiramarrësit për mirëmbajtjen e zakonshme, si dhe detyrimin për të njoftuar qiradhënësin për riparimet që nuk ishin në ngarkim të tij. Fakti që Gjykata e Lartë i ka dhënë dijenisë së pronarit dhe klauzolës kontraktore një pasojë juridike të ndryshme nga gjykata e apelit, nuk përbën, në vetvete, mungesë arsytimi. Nga vendimi kuptohet se përse, në vlerësimin e saj, këto rrethana nuk mjaftonin për ta ngarkuar subjektin e interesuar me përgjegjësi për dëmin.

21. Po kështu, në vlerësimin tonë, përfundimi i Gjykatës së Lartë për mungesën e përgjegjësive së shoqërisë pronare të ndërtesës përmban edhe përgjigjen thelbësore ndaj arsytimit të gjykatës së apelit për përgjegjësinë solidarë. Solidariteti i pranuar nga kjo e fundit mbështetet në premisën se edhe pronari ishte një nga subjektet përgjegjëse për shkaktimin e dëmit. Me përjashtimin e përgjegjësive së pronarit, si rezultat i interpretimit të dispozitave ligjore dhe kontraktore, binte edhe baza mbi të cilën ishte mbështetur përgjegjësia solidarë e tij me qiramarrësit. Për rrjedhojë, moszhvillimi i një analize të veçantë për solidaritetin nuk e bën vendimin e Gjykatës së Lartë të paarsyetuar, për sa kohë mospranimi i këtij përfundimi del qartë nga arsytimi i përgjithshëm dhe nga përjashtimi i një prej kushteve mbi të cilat ai ishte ndërtuar.

22. Për sa i përket pretendimit që lidhet me refuzimin nga gjykata e shkallës së parë të kërkesës për thirrjen në gjykim të shoqërive qiramarrëse, vlerësojmë se ai është ngritur në këndvështrim të së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit. Megjithatë, shqyrtimi i tij kërkon që të përcaktohet paraprakisht nëse kjo çështje përfshihej në kufijtë e shqyrtimit të Gjykatës së Lartë. Sipas nenit 473/a të KPC-së, Gjykata e Lartë e shqyrton rekursin brenda kufijve të tij, përveçse kur ligji parashikon ndryshe. Ndërkohë, sipas nenit 477 të këtij kodi, pala kundër së cilës është paraqitur rekursi mund ta kundërshtojë atë me kundërrekurs. Nga interpretimi i ndërthurur i këtyre dispozitave rezulton se kufijtë e shqyrtimit të çështjes nga Gjykata e Lartë përcaktohen nga shkaqet e rekursit, ndërsa kundërrekursi ka funksionin e kundërshtimit të tyre dhe nuk mund t'i zgjerohet kufijtë e shqyrtimit me çështje të tjera që nuk janë ngritur në rekurs. Kur pala synon të kundërshtojë në mënyrë të pavarur një pjesë të vendimit të gjykatës së apelit, një kundërshtim i tillë

nuk mund të parashtrohet përmes kundërrekursit, por u nënshtrohet rregullave që zbatohen për rekursin. Në këtë drejtim, jurisprudenca kushtetuese ka pohuar se neni 473/a i KPC-së mishëron parimin procedural *non ultra petita partium* dhe përcakton kufijtë e juridiksionit rishikues të Gjykatës së Lartë. Sipas këtij parimi, ajo nuk mund të shqyrtojë çështje të ligjit që nuk janë ngritur në rekurs, përveç rasteve kur ligji parashikon shprehimisht ndryshe, ndërsa zgjerimi i shqyrtimit përtej këtyre kufijve mund të vërë në diskutim respektimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj (*shih vendimet nr. 39, datë 17.6.2025; nr. 55, datë 7.11.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Në rastin konkret, Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje me rekursin e subjektit të interesuar, ndërsa kërkesit e kanë kundërshtuar atë me kundërrekurs. Në rekurs, subjekti i interesuar ka kundërshtuar, ndër të tjera, formimin e ndërgjyqësisë dhe legjitimitimin e tij pasiv. Me kundërrekurs, kërkesit kanë kundërshtuar, në funksion të rrëzimit të rekursit, këto shkaqe dhe kanë mbrojtur zgjidhjen e dhënë nga gjykata e apelit për përgjegjësinë e shoqërisë pronare. Për rrjedhojë, argumentet e tyre për refuzimin e thirrjes së shoqërive qiramarrëse mund të merreshin në konsideratë vetëm për aq sa shërbenin për kundërshtimin e shkaqeve të rekursit që lidheshin me legjitimitimin pasiv dhe formimin e ndërgjyqësisë. Nga ana tjetër, në vlerësimin tonë, në këndvështrim të së drejtës së aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, këto argumente nuk mund ta investonin Gjykatën e Lartë për të shqyrtuar, si çështje autonome, ligjshmërinë e refuzimit të zgjerimit të ndërgjyqësisë nga gjykata e shkallës së parë, për sa kohë ligjshmëria e këtij refuzimi nuk ishte ngritur në rekurs si çështje më vete. Duhet mbajtur parasysh gjithashtu se shoqëritë qiramarrëse nuk kanë qenë palë në proces. Për këtë arsye, Gjykata e Lartë nuk mund të përcaktonte me efekt detyrues përgjegjësinë e tyre civile, por vetëm të vlerësonte, në funksion të kërimit të ngritur ndaj palës së paditur, nëse rrethanat që lidheshin me posedimin dhe përdorimin e mjediseve nga këto shoqëri ndikonin në ekzistencën e përgjegjësive së shoqërisë pronare. Në këtë kuptim, çështja e vendosur përpara Gjykatës së Lartë, për sa i përket këtij aspekti të mosmarrëveshjes, ishte nëse shoqëria “Pro-Plast” sh.p.k., ndaj së cilës ishte drejtuar padia, mbante përgjegjësi civile për dëmin. Për këtë kërkim Gjykata e Lartë ka dhënë përgjigje, duke interpretuar kushtet e përgjegjësive civile dhe marrëdhëniet juridike ndërmjet pronarit

dhe qiramarrësve. Për rrjedhojë, në vlerësimin tonë, mungesa e një përgjigjeje të posaçme nga Gjykata e Lartë për refuzimin, nga gjykata e shkallës së parë, të kërkesës për thirrjen e qiramarrësve nuk cenon të drejtën e aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, pasi ligjshmëria e këtij refuzimi nuk përfshihet si çështje autonome në kufijtë e shqyrtimit të përcaktuar nga rekursi dhe nuk ishte përcaktuese për zgjidhjen e kërimit të ngritur ndaj palës së paditur.

24. Në përfundim, vlerësojmë se Gjykata e Lartë ka vepruar brenda kompetencave të saj si gjykatë ligji, duke u mbështetur në faktet dhe në provat e administruara nga gjykatat e faktit, dhe duke vlerësuar pasojat juridike që ato prodhonin për përcaktimin e subjektit përgjegjës për dëmin e shkaktuar. Vendimi i saj paraqet në mënyrë të kuptueshme kuadrin ligjor, rrethanat e marra në konsideratë dhe lidhjen e tyre me përfundimin e arritur. Interpretimi i dhënë nga Gjykata e Lartë nuk paraqitet haptazi i gabuar, kontradiktor ose i tillë që një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë. Verifikimi i përmbajtjes dhe i pasojave juridike të kontratave të qirasë, i peshës juridike të posedimit dhe administrimit të objektit, si dhe i mënyrës së plotësimit të kushteve të përgjegjësisë civile, për sa kohë nuk evidentohet një interpretim arbitrar, u përket gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Një kontroll kushtetues që do të përcaktonte vetë interpretimin juridik më të përshtatshëm të këtyre elementeve do ta vendoste Gjykatën në pozitën e një shkalle të katërt gjykim, në kundërshtim me natyrën subsidiare të juridiksionit kushtetues. Për rrjedhojë, nuk rezulton se mënyra e shqyrtimit dhe e zgjidhjes së çështjes nga Gjykata e Lartë ka cenuar të drejtën e kërkuar për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj ose të drejtën e aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor. Në këto kushte, mbajtëm qëndrimin se kërkesa duhej të ishte rrëzuar.

Anëtarë: Asim Vokshi, Ilir Toska, Sandër Beci

VENDIM

Nr. 67, datë 3.6.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar;
Marsida Xhaferllari	anëtare,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 3.6.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 26 (S) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Skënder Krasniqi, përfaqësuar nga avokatët e zgjedhur Zaçe Islami dhe Toto Avdiaj.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Prokuroria e Përgjithshme, përfaqësuar nga prokurori Arqilea Koça, me autorizim.

Trashëgimtarët e Viktimës: Naime Likometaj, Selman Likometaj, Florije Hajdari, Valentina Meçaj, Vero Likometaj, Viktor Likometaj, Agim (Nikita) Likometaj, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 62-2022-2007 (205), datë 25.5.2022, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr. 10, datë 18.1.2023, të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr. 00-2025-1194, datë 17.7.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 18, pika 1, 29, pikat 2 dhe 3, 34, 42, 43, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 142 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27, pikat 1 dhe 2, 71, pika 1, 71/a dhe 71/b, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Marsida Xhaferllari, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuar nga Skënder Krasniqi (*kërkuesi*), që ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjekteve të tjera të interesuara, trashëgimtarëve të viktimës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier (*Prokuroria e Fierit*), me vendimin e datës 23.11.2015, mbi bazën e materialeve të përcjella nga Drejtoria Vendore e Policisë Fier, ka filluar procedimin penal ndaj kërkuesit, si person i dyshuar për kryerjen e veprave penale të vrasjes me paramendim të një shtetasi 82-vjeçar, të ndodhur një ditë më parë (22.11.2015), si dhe të mbajtjes pa leje të armëve të ftohta, të parashikuara nga nenet 78 dhe 279 të Kodit Penal (KP).

2. Gjatë fazës së hetimeve paraprake, ndaj kërkuesit është caktuar masa e sigurimit “Arresti në burg”, e cila, me vendimin e datës 31.7.2016, është zëvendësuar me masën “Ndalimi i daljes jashtë shtetit”. Më pas, me vendimin e datës 20.11.2016, Prokuroria e Fierit, bazuar në nenin 328, pika 1, shkronja “dh”, të Kodit të Procedurës Penale (KPP), sipas formulimit në fuqi në atë kohë, ka vendosur pushimin e ndjekjes penale ndaj kërkuesit, me arsyetimin se nga hetimet e zhvilluara rezultonte se veprat penale nuk ishin kryer nga ai.

3. Në vijim, me vendimin e datës 30.5.2018, Prokuroria e Fierit ka vendosur pezullimin e hetimeve, duke arsyetuar se, megjithëse ishin kryer një sërë veprimesh hetimore, nuk ishte bërë i mundur identifikimi i autorëve të veprës penale. Pas ankimit të trashëgimtarëve të viktimës, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin e datës 20.3.2019, ka shfuqizuar këtë vendim, duke vlerësuar se prokurori nuk ka kryer të gjitha veprimet hetimore të mundshme. Në zbatim të këtij vendimi gjyqësor, Prokuroria e Fierit ka rifilluar hetimet në datën 5.7.2019.

4. Në datën 15.10.2020, gjyqtari i hetimeve paraprake ka pranuar kërkesën e Prokurorisë së Fierit për revokimin e vendimit të pushimit të procedimit penal ndaj kërkuesit dhe caktimin e masës së sigurimit “Arrest në burg”. Sipas këtij vendimi, dyshimi i arsyeshëm mbështetej, ndër të tjera, në përmbajtjen e transkriptimit të përgjimeve ambientale të zhvilluara midis kërkuesit dhe nënës së tij në datën 23.11.2015, të vlerësuar në harmoni me tërësinë e provave dhe të rezultateve të hetimeve.

5. Më pas, në datën 20.4.2021, pra më shumë se pesë vjet pas ngjarjes, Prokuroria e Fierit ka

vendosur marrjen e kërkuesit si të pandehur, duke e akuzuar për kryerjen, në bashkëpunim, të veprës penale “Vrasja me paramendim”, të parashikuar nga nenet 78, paragrafi i parë, dhe 25 të KP-së. Në vijim, me vendimin e datës 7.6.2021, gjyqtari i seancës paraprake ka pranuar kërkesën e prokurorisë dhe ka vendosur dërgimin e çështjes për gjykim në themel.

6. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr. 62-2022-2007 (205), datë 25.5.2022, ka deklaruar kërkuesin fajtor për kryerjen e veprës penale “Vrasja me paramendim”, të parashikuar nga neni 78, paragrafi i parë, i KP-së, duke e dënuar me 20 vjet burgim. Sipas asaj gjykate, nga provat e administruara është krijuar bindja, përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, se kërkuesi ka kryer vrasjen për motive të dobëta, të lidhura me ngacmimet që viktimi i kishte bërë nënës së tij. Nga ana tjetër, gjykata ka vlerësuar se nuk provohej ekzistenca e bashkëpunimit në kryerjen e veprës penale.

7. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka paraqitur ankim, por Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 10, datë 18.1.2023, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, duke ndarë të njëjtin arsyetim për vlerësimin e provave dhe përgjegjësinë penale të kërkuesit. Edhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-1194, datë 17.7.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se ai nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

8. Në datën 15.10.2025 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit, i cili pasi është plotësuar sipas parashikimeve të Ligjit Organik të Gjykatës është regjistruar në datë 22.10.2025. Me vendimin e datës 29.12.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e kërkesës për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila, me vendimin e datës 16.1.2026, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. *Kërkuesi*, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se nga vendimet e kundërshtuara i janë cenuar:

9.1 *Parimi i prezumimit të pafajësisë*, i garantuar nga neni 30 i Kushtetutës, pasi gjatë shqyrtimit gjyqësor

nuk është provuar se ai është autor i veprës penale për të cilën është dënuar. Gjykatat kanë dhënë një vendim arbitrar, duke e deklaruar fajtor atë për veprën penale të vrasjes me paramendim dhe dënuar me 20 vjet burgim, pa administruar asnjë provë të drejtpërdrejtë që të vërtetonte fajësinë e tij. Fillimisht, prokuroria ka vendosur pushimin e procedimit penal dhe lirim të kërkuar, me arsyetimin se nuk provohej përfshirja e tij në ngjarje, ndërsa disa vite më vonë procedimi është rihapur në rrethana të paqarta dhe mbi bazën e veprimeve hetimore të sajura. Gjykatat e kanë mbështetur fajësinë vetëm në indicie të dyshimta dhe në transkriptimet e përgjimeve ambientale, të cilat nuk përbëjnë provë. Organet e procedimit nuk kanë zhvilluar një hetim të plotë dhe të gjithanshëm, pasi nuk kanë ndjekur pista të tjera hetimore, përfshirë dyshimet e ngritura nga trashëgimtarët e viktimës për vjedhjen e një shume parash si motiv i mundshëm i vrasjes, duke mos zbardhur në mënyrë të plotë të gjitha rrethanat e çështjes.

9.2 *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspektet e mëposhtme:

9.2.1 *Parimi i barazisë së armëve*, pasi gjykatat kanë refuzuar me pa të drejtë kërkesat e mbrojtjes për administrimin e provave që ishin në favor të kërkuar, duke e vendosur atë në pozitë të pafavorshme përballë akuzës. Konkretisht, është rrëzuar kërkesa për ritranskriptimin e bisedave të përgjuara nga një grup specialistësh, me qëllim verifikimin e saktësisë së regjistrimit për një segment prej 54 sekondash, si dhe kërkesa për kryerjen e një ekspertimi daktiloskopik, për të krahasuar gjurmët e gishtërinjve të gjetura në vendngjarje. Gjithashtu, gjykatat e kanë bazuar vendimin në deklarime të dhëna përpara policisë dhe jo në ato të bëra përpara gjykatës, duke u dhënë atyre një kuptim në favor të akuzës.

9.2.2 *Standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi gjykatat nuk kanë arsyetuar çështjen, por çdo gjë e thënë prej tyre nuk ka dalë gjatë shqyrtimit gjyqësor. Vendimet janë kontradiktore dhe nuk bazohen në dispozitat procedurale penale.

10. *Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme*, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar se pretendimet janë haptazi të pabazuara, pasi:

10.1 Gjatë procedimit penal ndaj kërkuar është respektuar *parimi i prezumimit të pafajësisë*. Vendimet e gjykatave të zakonshme nuk paraqesin asnjë element arbitrar, sepse ato janë mbështetur në një vlerësim të

plotë dhe të gjithanshëm të provave, në përputhje me ligjin, ndërsa kërkuar i është garantuar mundësia të paraqesë dhe të mbrojtë të gjitha pretendimet e tij, edhe pse ato nuk janë pranuar nga gjykatat. Vlerësimi i fakteve dhe i provave përbën atribut ekskluziv të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm dhe, në rastin konkret, ato kanë arritur në përfundimin se fajësia e kërkuar është provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Vendimi i dënimit është mbështetur në një analizë të harmonizuar të të gjitha provave të administruara, përfshirë deklarimet e familjarëve dhe dëshmitarëve të tjerë, provat shkencore dhe përgjimet ambientale, të cilat janë vlerësuar në përputhje me rregullat e logjikës dhe në lidhje me njëra-tjetrën. Përgjimet janë autorizuar mbi bazën e një dyshimi të arsyeshëm, janë përfutur në përputhje me procedurat ligjore dhe, për rrjedhojë, përbëjnë prova të ligjshme.

10.2 *E drejta për proces të rregullt ligjor* është respektuar, pasi:

10.2.1 Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë së armëve* është i pabazuar. Gjykimi në shkallë të parë dhe në apel është zhvilluar në seancë publike, në prani të kërkuar dhe mbrojtës të tij, të cilët kanë pasur mundësi të njihen me të gjitha provat e administruara dhe të ushtrojnë efektivisht të drejtat e mbrojtjes. Kërkuar nuk ka treguar se ku qëndron parregullsia procedurale e pretenduar, ndërsa të gjitha kërkesat e mbrojtjes, përfshirë ato për kryerjen e ekspertimeve shtesë ose ritranskriptimin e përgjimeve, janë shqyrtuar dhe janë vlerësuar në përputhje me ligjin. Pretendimet e kërkuar mbështeten në interpretimin e tij të deklarimeve të dhëna jashtë gjykatës dhe në një paraqitje të deformuar të fjalëve të dëshmitarëve, ndërkohë që nuk rezultojnë të ketë pasur ndryshime të pajustificuara midis deklarimeve të dhëna gjatë hetimit paraprak dhe atyre të bëra në seancën gjyqësore, por vetëm qëndrime të ndryshme të palëve lidhur me vlerësimin e provave.

10.2.2 Pretendimi për cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor* është i pabazuar. Gjykatat e zakonshme kanë arsyetuar në mënyrë të plotë dhe të detajuar vendimarrjen e tyre, duke adresuar të gjitha pretendimet e paraqitura nga mbrojtja e kërkuar. Pretendimi për gabime në vlerësimin e dëshmive ose për anashkalimin e provave shkencore dhe telekomunikuese nuk qëndron, pasi edhe këto prova janë analizuar dhe vlerësuar në tërësinë e tyre.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkesës

11. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “P”, dhe 134, pikat 1, shkronja “I”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

12. Duke pasur parasysh natyrën kumulative të kriterëve të legjitimitimit dhe jurisprudencën e saj, Gjykata vëren se kriteret *ratione personae*, shterimi i mjeteve juridike efektive dhe *ratione temporis* janë të përmbushura. Në lidhje me to, nuk rezulton të ketë çështje që kërkojnë analizë të mëtejshme, ndërsa as subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, nuk ka ngritur ndonjë prapësim.

13. Në drejtim të legjitimitimit *ratione materiae*, kërkuksi ka pretenduar cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë dhe së drejtës për proces të rregullt ligjor, në aspektet e parimit të barazisë së armëve dhe të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, të garantuara nga nenet 30 dhe 42 të Kushtetutës. Ai kundërshton mënyrën sesi gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë arritur në përfundimin për fajësinë e tij, duke pretenduar se vendimi i dënimit është mbështetur vetëm në transkriptimet e përgjimeve ambientale dhe në dëshmi kontradiktore, pa prova të mjaftueshme, si dhe se janë rrëzuar të gjitha kërkesat e mbrojtjes për administrimin e provave në favor të tij.

14. Gjykata vëren se, në pamje të parë, këto pretendime duket se lidhen me mënyrën e vlerësimit të provave nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, çështje, e cila, si rregull, nuk bën pjesë në juridiksionin kushtetues. Megjithatë, në jurisprudencën kushtetuese është pohuar se kur kërkuksi vë në dyshim mënyrën e vlerësimit të provave nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, duke pretenduar sesi pasojë e saj i është cenuar e

drejta për t’u prezumuar i pafajshëm, kontrolli i këtij vlerësimi hyn në juridiksionin e Gjykatës (*shih vendimet nr. 45, datë 2.4.2026; nr. 26, datë 29.4.2025; nr. 63, datë 20.11.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Në rastin konkret, Gjykata çmon se, pavarësisht mënyrës së formulimit të tyre, pretendimet e kërkuksit kanë të bëjnë, në thelb, me respektimin e parimit të prezumimit të pafajësisë, të garantuar nga neni 30 i Kushtetutës. Për rrjedhojë, ndryshe nga sa prapëson subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ato bëjnë pjesë në juridiksionin kushtetues të Gjykatës dhe do të shqyrtohen në vijim në këndvështrim të këtij parimi.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë

15. Kërkuksi ka parashtruar se gjatë shqyrtimit gjyqësor nuk është provuar se ai është autor i veprës penale dhe se gjykatat e kanë deklaruar fajtor në mënyrë arbitrare, pa u mbështetur në prova të mjaftueshme. Sipas tij, vendimi i dënimit me 20 vjet burgim është bazuar në transkriptimet e përgjimeve ambientale, të cilat nuk përbëjnë provë në vetvete, ndërsa provat shkencore nuk kanë konfirmuar përfshirjen e tij në ngjarje. Ai ka pretenduar gjithashtu se hetimi ka qenë i paplotë, pasi janë rrëzuar pa të drejtë kërkesat e mbrojtjes për ritranskriptimin e përgjimeve, për krahasimin daktiloskopik të gjurmëve të gjetura në vendngjarje dhe për përjashtimin e bisedave të transkriptuara nga provat. Sipas kërkuksit, gjykatat kanë bërë një lidhje të pabazuar midis përgjimeve dhe ngjarjes, janë mbështetur në deklarime të dhëna përpara policisë në vend të atyre të dhëna në gjykatë, dhe nuk kanë dhënë një arsyetim të plotë e të bazuar në dispozitat procedurale penale.

16. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se gjatë gjykimit të kërkuksit janë respektuar të gjitha garancitë procedurale dhe se vendimet e gjykatave nuk paraqesin asnjë element arbitrar. Sipas saj, fajësia e kërkuksit është provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm mbi bazën e një vlerësimi të gjithanshëm të provave, përfshirë dëshmitë, provat shkencore dhe përgjimet ambientale, të cilat janë përfutur dhe administruar në përputhje me ligjin. Gjithashtu, Prokuroria e Përgjithshme ka prapësuar se mbrojtjes i është garantuar ushtrimi i të gjitha të drejtave procedurale, ndërsa gjykatat kanë shqyrtuar dhe kanë arsyetuar në mënyrë të plotë çdo pretendim të paraqitur prej saj.

17. Neni 30 i Kushtetutës parashikon se kushdo quhet i pafajshëm derisa fajësia e tij të provohet me vendim gjyqësor të formës së prerë. Ky parim është pasqyruar edhe në nenin 4 të KPP-së, sipas të cilit çdo dyshim për akuzën çmohet në favor të të pandehurit.

18. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar se prezumimi i pafajësisë nënkupton se barra e provës i takon akuzës, gjykata nuk mund ta nisë gjykimin me bindjen se i pandehuri është fajtor dhe vendimi i dënimit duhet të mbështetet në prova të mjaftueshme që provojnë fajësinë përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, pa u bazuar në aludime ose dyshime (*shih vendimet nr. 63, datë 20.11.2023; nr. 10, datë 12.4.2022; nr. 68, datë 14.11.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Gjykata ka pohuar gjithashtu se, megjithëse prezumimet ligjore ose të faktit nuk janë të ndaluara në procesin penal, ato duhet të qëndrojnë brenda kufijve të arsyeshëm dhe të mos cenojnë të drejtat e mbrojtjes. Po kështu, ajo ka theksuar se kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese u përket, në radhë të parë, gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, në zbatim të parimit të subsidiaritetit dhe të detyrimit kushtetues të organeve publike për të respektuar të drejtat dhe liritë themelore (*shih vendimin nr. 63, datë 20.11.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Në dritën e standardeve të mësipërme, Gjykata do të verifikojë nëse në çështjen konkrete gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë përdorur prezumime fakti që tejkalojnë kufijtë e arsyeshëm ose që kanë cenuar të drejtat e mbrojtjes, në kundërshtim me parimin e prezumimit të pafajësisë. Duke pasur parasysh se ky kontroll nuk konsiston në një rivlerësim të provave, por në verifikimin e respektimit të garancive kushtetuese, Gjykata do ta mbështesë analizën e saj në arsyetimin e vendimeve gjyqësore, për të vlerësuar nëse përfundimet e arritura prej tyre janë në përputhje me standardet kushtetuese.

21. Nga aktet e dosjes gjyqësore rezulton se, me vendimin e datës 23.11.2015, Prokuroria e Fierit lejoi përgjimin e menjëhershëm të bisedës ndërmjet kërkuesit dhe nënës së tij në ambientet e policisë, vendim i cili u vleftësua si i ligjshëm nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier një ditë më pas. Pas transkriptimit të kësaj bisede dhe kryerjes së veprimeve të tjera hetimore, prokuroria vlerësoi se dyshimet ndaj kërkuesit ishin zbehur, kërkoi zëvendësimin e masës së sigurimit të arrestit në burg

me masën e ndalimit të daljes jashtë shtetit dhe, më pas, me vendimin e datës 30.5.2018, vendosi pezullimin e hetimeve, pasi nuk ishte bërë i mundur identifikimi i autorit të veprës penale.

22. Pas ankimit të trashëgimtarëve të viktimës, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier urdhëroi rifillimin e hetimeve dhe përcaktoi veprimet hetimore që duhej të kryheshin. Në zbatim të këtij vendimi, prokuroria rifilloi hetimet dhe, me urdhrin e datës 22.9.2020, vendosi ritranskriptimin e një pjese prej 54 sekondash të regjistrimit audio të bisedës së zhvilluar më 23.11.2015, ndërmjet kërkuesit dhe nënës së tij. Sipas kërkuesit, kjo pjesë nuk kishte rezultuar e kuptueshme në transkriptimin e parë, ndërsa në ritranskriptimin e dytë kishte marrë një përmbajtje të ndryshme. Për këtë arsye, ai kërkoi që ritranskriptimi të kryhej nga një grup specialistësh.

23. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier e rrëzoi këtë kërkesë me vendim të ndërmjetëm, duke e vlerësuar të panevojshme, me arsyetimin se procesverbalet e transkriptimit dhe të ritranskriptimit ishin administruar rregullisht gjatë hetimeve dhe se mbrojtja nuk kishte paraqitur shkaqe konkrete që të vinin në dyshim vlefshmërinë ose besueshmërinë e tyre. Sipas saj, pavarësisht ndryshimeve të pretenduara nga mbrojtja, përmbajtja thelbësore e bisedës mbetej e njëjtë dhe përputhej me provat e tjera të administruara në gjykim (*shih vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, faqet 36–38*).

24. Ky arsyetim u vlerësua i drejtë edhe nga Gjykata e Apelit Vlorë, e cila çmoi se prokuroria kishte paraqitur një tërësi provash bindëse që provonin fajësinë e kërkuesit. Në këtë kuadër, ajo i kushtoi rëndësi edhe përmbajtjes së përgjimit ambiental të zhvilluar ndërmjet kërkuesit dhe nënës së tij, duke vlerësuar se ai përmbante elemente që mbështesnin përfundimin se autori i veprës penale ishte kërkuesi (*shih vendimin e Gjykatës së Apelit Vlorë, faqja 28*).

25. Edhe Gjykata e Lartë i vlerësoi të pabazuara pretendimet e rekursit lidhur me ritranskriptimin dhe ligjshmërinë e përgjimit, duke arsyetuar se këto çështje ishin trajtuar drejt dhe në mënyrë shteruese nga gjykata e apelit, dhe se përgjimi përfshirë transkriptimin e bërë me procesverbal nga oficeri i Policisë Gjyqësore ishin kryer në përputhje me kërkesat e KPP-së. Ajo e ka vlerësuar të pabazuar edhe pretendimin për paligjshmërinë e përgjimit, duke çmuar se lejimi i tij nga prokurori ishte në përputhje me nenin 222 të KPP-së, për shkak të

dyshimit të arsyeshëm dhe të urgjencës që impononte hetimi i një krimi të rëndë. Ndërsa, për sa i përket nivelit të provueshmërisë dhe fuqisë provuese të provave, ajo ka theksuar se rivlerësimi i tyre nuk hyn në juridiksionin e saj, por ka çmuar se gjykatat e faktit e kishin përmbushur standardin e provueshmërisë përtej çdo dyshimi të arsyeshëm (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, paragrafët 20 dhe 21*).

26. Gjykata vëren se gjykatat e faktit e kanë deklaruar fajtor kërkuesin për veprën penale të vrasjes me paramendim, duke arritur në përfundimin se fajësia e tij provohej përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Sipas tyre, megjithëse nuk kishte prova të drejtpërdrejta, tërësia e provave të tërthorta krijonte një zinxhir logjik. Në këtë drejtim, ato janë mbështetur, ndër të tjera, në motivin e krimit të lidhur me ngacmimet e viktimës ndaj nënës dhe të bashkëshortes së kërkuesit, debatin e zhvilluar midis tyre pak përpara ngjarjes, përgjimet ambientale, deklaratimet e dëshmitarëve, mungesën e një alibie për kohën e kryerjes së veprës dhe afërsinë e banesës së kërkuesit me atë të viktimës.

27. Mbi bazën e këtyre rrethanave, gjykatat kanë arritur në përfundimin, përmes prezumimeve faktike, se kërkuesi ishte autori i vrasjes së viktimës. Konkretisht, ato kanë prezumuar se ai kishte hyrë në banesën e viktimës, e kishte neutralizuar me goditje në pjesë të ndryshme të trupit, e kishte mbështjellë me një çarçaf, e kishte transportuar pranë një koshi mbeturinash dhe i kishte prerë fytyrën me thikë, duke i shkaktuar vdekjen. Në të njëjtën linjë, ato kanë prezumuar se gjurma e gjakut të viktimës, e konstatuar në derën e banesës, ishte lënë nga kërkuesi gjatë largimit nga vendi i ngjarjes. Gjithashtu, në arsyetimin e tyre gjykatat kanë marrë në konsideratë edhe moshën e viktimës dhe të kërkuesit, duke arritur në përfundimin se vrasja ishte planifikuar dhe kryer me paramendim për motive të dobëta.

28. Gjykata thekson se analiza e saj nuk ka për objekt të vërë në dyshim faktin penal të vrasjes së viktimës, por të verifikojë nëse përfundimi i gjykatave të juridiksionit të zakonshëm për fajësinë e kërkuesit është arritur në përputhje me garancitë që burojnë nga *parimi i prezumimit të pafajësisë*. Në këtë këndvështrim, ajo vëren se gjykatat e faktit kanë ndërtuar arsyetimin e tyre kryesisht mbi ekzistencën e motivit të dobët dhe, mbi këtë bazë, kanë rindërtuar me hollësi mekanizmin e kryerjes së veprës penale dhe veprimet konkrete të kërkuesit.

Megjithatë, nga arsyetimi i vendimeve nuk rezulton të jetë analizuar ndonjë provë e drejtpërdrejtë ose rrethanore që të hidhte dritë konkretisht për kryerjen e këtyre veprimeve prej tij.

29. Në veçanti, Gjykata vëren se elementi kryesor mbi të cilin janë mbështetur gjykatat është transkriptimi i përgjimit ambiental të zhvilluar ndërmjet kërkuesit dhe nënës së tij. Ky transkript ka marrë vlerësime të ndryshme gjatë procedimit penal. Fillimisht, gjatë fazës së parë të hetimeve, përmbajtja e tij nuk është konsideruar e tillë që të provonte fajësinë e kërkuesit, aq sa prokuroria çmoi se dyshimet ndaj tij ishin zbehur, ndaj kërkoi zëvendësimin e masës së sigurimit personal dhe më pas vendosi pezullimin e hetimeve. Vetëm pas rifillimit të tyre dhe ritranskriptimit të së njëjtës pjesë të regjistrimit, pasi kishin kaluar pothuajse 5 vjet nga ngjarja, përmbajtja e bisedës u interpretua si element që mbështeste në mënyrë të tërthortë autorësinë e kërkuesit.

30. Ndërkohë, vetë gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë pranuar se transkriptimi i bisedës nuk përmban rrëfim ose përshkrim të veprimeve konkrete të kërkuesit në lidhje me vrasjen e viktimës. Përmbajtja e tij kufizohet në disa shprehje të përgjithshme, konkretisht në përgjigjen e kërkuesit se “e kishin mbajtur deri vonë” dhe në shprehjen “e hëngri atë fat”, pa ndonjë referim të drejtpërdrejtë për kryerjen e veprës penale ose mënyrën e realizimit të saj. Megjithatë, nga kjo përmbajtje, e vlerësuar së bashku me rrethanat e tjera të çështjes, gjykatat e faktit kanë nxjerrë prezumimin e faktit se kërkuesi ishte autori i vrasjes së viktimës (*shih paragrafët 23 dhe 24 të vendimit*).

31. Pavarësisht këtyre rrethanave, kërkesa e mbrojtjes që ritranskriptimi të kryhej nga një grup specialistësh, me qëllim verifikimin e besueshmërisë së këtij elementi provues, u refuzua nga gjykatat si e panevojshme. Në vlerësimin e Gjykatës, përderisa i njëjti regjistrim kishte prodhuar rezultate të ndryshme në faza të ndryshme të procedimit dhe kishte marrë rëndësi përcaktuese për autorësinë e veprës penale, verifikimi i kërkuar nga mbrojtja paraqitej i rëndësishëm për ushtrimin efektiv të së drejtës së saj për t’u mbrojtur. Nga ana tjetër, vlerësimi i gjykatave të faktit është përligjur edhe nga Gjykata e Lartë. Ajo ka arsyetuar se çështja e nivelit të provueshmërisë dhe e vlerësimit të provës ishte trajtuar në përputhje me ligjin material e procedural penal (*shih paragrafin 25 të vendimit*).

32. Në këto kushte, Gjykata çmon se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë ndërtuar përfundimin për fajësinë e kërkuesit mbi prezumime fakti që tejkalojnë kufijtë e arsyeshëm të lejuar nga parimi i prezumimit të pafajësisë. Për më tepër, refuzimi i kërkesës së mbrojtjes për verifikimin e besueshmërisë së elementit kryesor provues ka cenuar të drejtat e mbrojtjes. Këto mangësi marrin rëndësi të veçantë, duke pasur parasysh se prezumimet e nxjerra kanë shërbyer si bazë për deklarinimin fajtor të kërkuesit dhe dënimin e tij me 20 vjet burgim.

33. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se mënyra sesi gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë arritur në përfundimin për fajësinë e kërkuesit ka cenuar parimin e prezumimit të pafajësisë, të garantuar nga neni 30 i Kushtetutës, ndaj pretendimi i tij është i bazuar.

34. Nisur nga ky vlerësim, Gjykata çmon se për shkak se riparimi i shkeljes kërkon rivlerësimin e fakteve dhe të provave të administruara gjatë hetimit, rihetimit dhe gjykimit, çështja duhet t'i dërgohet për rishqyrtim Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm, në përputhje me kompetencën e saj lëndore. Kjo gjykatë, në ushtrim të kompetencave të saj si gjykatë ligji dhe fakti, është në pozicionin e duhur për të shqyrtuar pretendimet e kërkuesit dhe për t'u dhënë atyre përgjigje në respektim të standardeve kushtetuese, duke plotësuar mangësitë e konstatuara dhe riparuar shkeljet e kryera gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë.

35. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuesit janë të bazuara, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja "P" dhe 134, pika 1, shkronja "I", të Kushtetutës, si dhe nenit 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e pjesshëm të kërkesës.

2. Shfuqizimin e vendimeve nr. 00-2025-1194, datë 17.7.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë dhe nr. 10, datë 18.1.2023, të Gjykatës së Apelit Vlorë, si të papajtueshme me Kushtetutën.

3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 3.6.2026.

Shpallur më 20.7.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Marsida Xhaferllari, Asim Vokshi

VENDIM

Nr. 74, datë 16.6.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 16.6.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 18 (D) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Dritan Zagani, përfaqësuar nga avokati Dorian Matlija, me prokurë përfaqësimi.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme, përfaqësuar nga prokurori Isa Jata, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 62-2018-6117 (467), datë 19.11.2018, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr. 142, datë 4.6.2021, të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr. 00-2025-277, datë 18.2.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Konstatimi i shkeljes së nenit 18 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut.

Rimbursimi i shpenzimeve të përfaqësimit përpara Gjykatës Kushtetuese.

BAZA LIGJORE: Nenet 17, 18, 42, 131, pika 1, shkronja “P”, dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6, 7, 10, 13 dhe 18, të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); nenet 47 dhe 49, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Fiona Papajorgji, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Dritan Zagani (*kërkuari*), që ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuari është proceduar, në kuadër të një procedimi penal të vitit 2013, nga Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, për kryerjen e veprave penale “Shpërdorimi i detyrës” dhe “Moskallëzimi i krimit”, të parashikuara nga nenet 248 dhe 300 të Kodit Penal (*KP*). Ai është arrestuar në datën 3.5.2014 dhe ndaj tij është zbatuar masa e sigurimit personal e arrestit në burg deri në datën 8.11.2014, kur është zëvendësuar me masën e sigurimit personal të arrestit në shtëpi. Ndërsa në datën 12.11.2014, kërkuari i është komunikuar akuza dhe çështja është dërguar për gjyq.

2. Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda, me vendimin e datës 16.2.2015, ka vendosur ndarjen e çështjes penale në ngarkim të kërkuarit, shpalljen e moskompetencës lëndore dhe dërgimin për kompetencë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier. Në vijim, Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier ka regjistruar procedimin penal për veprat penale të parashikuara nga nenet 248 dhe 300 të KP-së.

3. Ndërkohë, në datën 1.9.2015, është konstatuar se kërkuari ishte larguar nga banesa. Lidhur me këtë ngjarje, e cila është shqyrtuar veçmas nga procedimi penal për veprat penale të parashikuara nga nenet 248

dhe 300 të KP-së, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 61-2016-5131, datë 27.12.2016, ka vendosur deklarimin fajtor të kërkuarit për kryerjen e veprës penale të largimit nga vendi i qëndrimit të detyruar, të parashikuar nga neni 323, paragrafi i parë, i KP-së dhe e ka dënuar atë me 3 vjet burgim.

4. Për sa i takon procedimin penal për veprat penale të parashikuara nga nenet 248 dhe 300 të KP-së, në përfundim të shqyrtimit gjyqësor, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr. 62-2018-6117 (467), datë 19.11.2018, ka vendosur, ndër të tjera, deklarimin fajtor të kërkuarit sipas akuzave (nenet 248 dhe 300 të KP-së) dhe e ka dënuar atë me 4 vjet e 6 muaj burgim, si dhe heqjen e së drejtës për ushtrimin e funksioneve publike për një periudhë prej 2 vjetësh, me arsyetimin se, nga ana objektive dhe subjektive, ai ka konsumuar veprat penale, për të cilat është akuzuar.

5. Për ankimin e kërkuarit, Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 142, datë 4.6.2021, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Ndërsa Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-277, datë 18.2.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit të tij.

6. Në datën 1.8.2025, kërkuari i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit. Me vendimin e datës 11.11.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

7. **Kërkuari**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimet e gjykatave të zakonshme i kanë cenuar:

7.1 *Të drejtën për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

7.1.1 *Së drejtës për gjykim nga një gjykatë e pavarur dhe e paaanshme*, pasi për procedimin ekzistojnë dyshime serioze për motive politike dhe manipulim procedural që ndërthuren me veprimet e kërkuarit për denoncimin publikisht të lidhjeve të ministrit të Brendshëm me një grup kriminal. Ndonëse ai ka kërkuar verifikimin e presionit politik, asnjë prej gjykatave nuk ka thirrur dëshmitarë për të hedhur dritë mbi rrethanat e arrestimit dhe të deklaratave publike, por ato janë mjaftuar me vlerësimin që ato ishin pa relevancë, duke i lënë dyshimet pa përgjigje.

Përfitimi i azilit politik në Zvicër forcon tezën se edhe një shtet i tretë ka arritur në përfundimin se procedurat penale nuk i kanë garantuar atij gjykimin e paanshëm dhe mbrojtjen efektive. Ndaj tij nuk është zhvilluar një hetim i plotë dhe i gjithanshëm dhe gjykatat e faktit kanë pranuar akuzën sikurse është paraqitur, kurse Gjykata e Lartë nuk e ka trajtuar pretendimin për hetim selektiv dhe represion institucional. Ai ka sjellë një sërë provash që nëse do të vlerësoheshin në mënyrë të paanshme do të rrëzonin premisën e fajësisë. Raportet zyrtare kanë treguar raportimin e menjëhershëm tek eprorët, rolin e tre drejtuesve dhe mungesën e pasojave.

7.1.2 Parimit të barazisë së armëve, pasi akuza u lejua të mbështetej në hipoteza, ndërsa mbrojtjes i është mohuar forma shfajësuese e provave të saj. Kjo gjë ka sjellë mungesë të kontrollit substancial, sepse provat dhe argumentet kryesore nuk u vlerësuan, por gjykatat u mjaftuan me narrativën e akuzës, duke lënë pa dëgjuar dhe pa vlerësuar mbrojtjen.

7.1.3 Së drejtës për gjykim të drejtë dhe parimit të ligjshmërisë, pasi vendimet e gjykatave të faktit janë ndërtuar mbi boshllëqe serioze ligjore, që demonstrojnë se nga ajo që administrohet në dosjen gjyqësore gjykatat nuk mund të arrijnë në konkluzionin e shpallur prej tyre. Asnjë nga nenet e cituara nga gjykatat nuk e ndalon oficerin e policisë të marrë informacione nga burime konfidenciale, të ndërveprojë me homologë të huaj ose të organizojë postblloqe për kapjen e drogës. Asnjë oficer policie nuk ka qenë ndonjëherë i ndjekur penalisht për shkelje të rregullores, por shkelja e saj është trajtuar me masa disiplinore. Gjykatat nuk kanë marrë në konsideratë faktin se mungonte qëllimi kriminal në veprimet e kërkuesit, porse ai ka vepruar për të mbështetur një interes publik dhe në kuadër të luftës kundër trafikimit të lëndëve narkotike. Ndërkohë që nga provat e administruara eprorët e tij kanë qenë në dijeni dhe kanë pranuar komunikimet e kërkuesit. Gjykatat e kanë anashkaluar faktin se veprimi ka sjellë arrestimin e një trafikanti ndërkombëtar, sekuestrimin e drogës dhe forcimin e frymës së bashkëpunimit dhe besimit me palën italiane. Po kështu, ato shndërruan një ide në provë për shpërdorim detyrë, pa sjellë asnjë element që ta mbështeste vendosjen e pajisjeve gjurmuese, e cila nuk u vendos kurrë, duke konkluduar se ishte rrezikuar jeta e dikujt.

7.1.4 Standardit të arsyetimit të vendimit të lidhur me të drejtën e aksesit, pasi Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje çështjeve me natyrë abstrakte që ishin konkretizuar në mënyrë të shtrembër dhe të padrejtë nga gjykatat e faktit. Megjithatë ai ka paraqitur një rekurs të detajuar, Gjykata e Lartë është mjaftuar me formula standarde në arsyetimin e vendimit të saj, ajo nuk ka kryer asnjë analizë se përse precedentët e mëparshëm ishin të pazbatuar në rastin konkret. Mungesa e një përgjigjeje substanciale e kthen vendimin në një klishe procedurale, pa transparencë dhe, si pasojë, pa besueshmëri. Gjykata e Lartë nuk ka dhënë argumente për zgjerimin e paligjshëm të normave në fushën penale. Në këtë mënyrë ajo i ka mohuar kërkuesit mjetin efektiv që garantohet nga neni 13 i KEDNJ-së. Zgjerimi i paligjshëm i fushës penale mbetet i pakontrolluar, kualifikimi juridik i gabuar nuk korrigjohet dhe statusi i tij si sinjalizues publik i aferave kriminale të rangjeve të larta të pushtetit nuk merret në konsideratë. Ndërsa vendimet e gjykatave të faktit, ndonëse me arsyetim të zgjeruar, nuk kanë siguruar aspak harmonizim logjik të fakteve të provuara, me kuptimin e dispozitave ligjore të analizuara dhe vendimarrjes në fund. Arsyetimi i gjykatave ka dalë tërësisht i paharmonizuar me provat dhe me vetë tekstin e ligjit, pasi ka mangësi në identifikimin e ligjit të shkelur, pasojat janë hipotetike, në vend të ligjit konsiderohen rregullore, ka cilësim të gabuar të faktit penal dhe shpërfillje të provave shfajësuese. Ndërkohë që mangësitë e dy gjykatave të faktit nuk janë korrigjuar nga Gjykata e Lartë, e cila me refuzimin stereotip ka shteruar mjetet e brendshme dhe ka reduktuar rekursin në një hap formal ankimi.

7.2 Parimin e proporcionalitetit për sa i takon masës së dënimit, pasi burgimi nuk është lloji i duhur i sanksionimit. Dënimi me 4 vjet e 6 muaj burgim tejkalon praktikën vendase për shpërdorim detyrë, ndërkohë që në raste shumë më të rënda, si me dëm ekonomik, përfitim personal e afëra korruptive, gjykatat kanë dhënë masa më të ulëta dënimi nga 1-3 vjet burgim dhe shpesh me pezullim dënimi. Në rastin e kërkuesit pa dëm ekonomik, pa pasojë konkrete, në kryerje të detyrave parësore për të luftuar trafikun e drogës është vendosur maksimumi praktik i dënimit. Në rastin e dënimit të tij nuk janë trajtuar shumë nga rrethanat për lehtësimin e dënimit, sikurse parashikon neni 49 i KP-së dhe po kështu është shkelur parimi i individualizimit të

dënimit. Dënimi është i ashpër dhe e kthen sistemin penal në instrument ndëshkimi joproporcional.

7.3 *Parimin e prezumimit të pafajësisë*, të garantuar nga neni 30 i Kushtetutës, pasi ndaj tij është krijuar një atmosferë paragjyquese tipike dhe po kështu gjykatat kanë përdorur një gjuhë që sugjeron fajësi të paracaktuar pa pasur prova dhe pa dhënë arsytim ligjor për elementet e veprës penale, shtuar edhe refuzimin e Gjykatës së Lartë për të shqyrtuar realisht rekursin. Presioni publik dhe institucional ka spostuar barrën e provës te kërkuesi. Lidhja shkakësore ka mbetur e paprovuar, kërkuesi nuk kishte as rol organizativ dhe as drejtues në aksionin e policisë objekt të çështjes, pasi këtë rol e kishin eprorët e tij, por asnjë nga këto hallka nuk janë dokumentuar. Ndërkohë që hetimi për trafik ndërkombëtar rezultoi që ishte në fazë të hershme dhe rezultati i tij mbeti tërësisht i pasigurt. Pra, pasoja është një skenar *a contrario* dhe jo një fakt i ndodhur, ndaj gjykatat kanë shkelur standardin që kërkon vërtetimin e fajësisë përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Në rastin e kërkuesit, është kriminalizuar gabimi administrativ i paaprovuar dhe i supozuar. Duke e mbështetur fajësinë mbi një dëm hipotetik, vendimet kanë ndryshuar rregullin se dyshimet shkojnë në favor të të pandehurit, duke cenuar standardin përtej çdo dyshimi të arsyeshëm.

7.4 *Të drejtën për të mos u dënuar pa ligj*, të garantuar nga neni 29 i Kushtetutës, pasi gjykatat kanë zbatuar nenin 248 të KP-së pa një referencë të saktë ligjore për shkeljen e normave që veprojnë si ligje që rregullojnë punën e zyrtarit, nuk tregojnë pse pasojat hipotetike mjaftojnë për ngarkimin e fajësisë, pse një kundërvajtje konsiderohet krim për efekt të moskallëzimit të krimit. Në rastin e tij, rregulloreve iu është dhënë fuqia e ligjit në kundërshtim me praktikën e vet Gjykatës së Lartë dhe u shkel detyrimi për parashikueshmërinë e sjelljes së kriminalizuar. Neni 248 i KP-së kërkon shkelje të ligjit dhe jo të rregullores, po kështu, një oficer policie nuk mund të parashikojë që shkelja e një akti nënligjor (vendim ose udhëzim) do t'i sjellë burgim. Ndonëse gjykatat kanë cituar ligjin për Policinë e Shtetit dhe disa nene për Policinë Gjyqësore, ato nuk kanë bërë lidhjen mes normës dhe sjelljes, ndaj listimi i normave nuk ka vlerë juridike, për rrjedhojë parimi *nullum crimen sine lege* mbetet i paplotësuar. Gjykatat e kanë konsideruar deklarin e remë të një nëne për të ndihmuar djalin e saj pas një aksidenti automobilistik që u paraqit si autore e veprës, si të

ishte “krim”, në kuptim të nenit 300 të KP-së, ndërkohë që ky kod këtë veprim e klasifikon si kundërvajtje penale në nenet 305/a dhe 305/b. Për më tepër që neni 32 i Kushtetutës dhe paragrafi i dytë, i nenit 300 të KP-së i përjashtojnë prindërit dhe fëmijët e autorit nga detyrimi për kallëzim.

7.5 *Statusin e sinjalizuesit*, pasi në rrethanat ku vepronte kërkuesi, zgjedhja për t’iu drejtuar mediave dhe jo zinxhirit komandues ishte e vetmja rrugë rationale. Ngjarja ka ndodhur përpara miratimit të ligjit për sinjalizuesit, i cili ka hyrë në fuqi në datën 1.10.2016. Në kohën e ngjarjes, ministri i Brendshëm i kohës gëzonte pushtet të jashtëzakonshëm, i mbiquajtur “Superministri” i qeverisë. Lidhjet e tij me një grup kriminal ishin pikërisht objekti i sinjalizimit. Raportimi përmes zinxhirit komandues mund të nënkuptonte raportim direkt te personi i përfshirë, pra asgjësim i menjëhershëm i provave dhe rrezik për jetën e sinjalizuesit. Ka pasur disa dështime të operacioneve për kapjen e trafikantëve të drogës, ndaj dyshohej se kishte rrjedhje informacioni. Gjykata e Lartë duhet t’i akordonte kërkuesit mbrojtjen që i nje konventa sinjalizuesve dhe jo dënim penal.

7.6 *Garancitë e nenit 18 të KEDNJ-së*, pasi të gjitha rrethanat e dosjes tregojnë se prokuroria dhe gjykatat kanë përdorur akuzat ndaj kërkuesit për një objektiv krejtësisht tjetër nga ndëshkimi i shpërdorimit të detyrës, atë të diskreditimit dhe izolimit profesionalisht dhe të pengimit që ai të vazhdonte denoncimet mbi korrupsionin e niveleve të larta. Kufizimet e vendosura ndaj tij, si arrestimi, ndjekja penale, dënimi, stigmatizimi publik, nuk shërbyen për parandalimin e krimit ose për ruajtjen e rendit publik. Rezultatet e punës së tij në dëm të personave me pushtet e kanë sjellë në pikën që ai të strehohej në një azil polik dhe të kërkojë nga Gjykata të dëgjohet për herë të parë nga drejtësia, për të mos normalizuar dënime që japin mesazhe se policët e ndershëm nuk kanë asnjë rrugë të sigurt. Kur sistemi është i korruptuar, improvizimi është arsyeshëm jo i kundërligjshëm dhe i mbrojtur, duke u shërbyer nevojave për një shoqëri demokratike.

8. ***Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme***, në mënyrë të përmbledhur, ka propësuar se:

8.1 *Pretendimi për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor* është i pabazuar, pasi kjo e drejtë është respektuar në përputhje me standardet kushtetuese

dhe me ato të KEDNJ-së. Argumentet e kërkuësit nuk gjejnë mbështetje faktike, në kushtet kur:

8.1.1 Kërkuësi nuk paraqiti asnjë kërkesë gjatë gjykimit për përjashtimin e gjyqtarëve ose ndonjë ankesë procedurale gjatë gjykimit për paragjykimin politik. Nëse do të kishte prova ose shenja të ndikimit, ishte e pritshme që mbrojtja t'i adresonte, ndërkohë që nuk figuron asnjë gjë e tillë. Gjykata e apelit ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, duke e konfirmuar atë pa ndryshuar ose shtuar akuza të reja. Pavarësia dhe paanshmëria e gjykatave nuk vihet në dyshim objektivisht. Fakti që kërkuësi u dënua, nuk do të thotë se gjyqi ishte i anshëm, do të duhej të provohej se gjykata vendosi me paragjyime. Gjykatat i kanë dhënë vlerë çdo prove pa pasur asnjë lloj paragjykimi, pa gjetur në asnjë moment tone emocionale ose politike. Për rrjedhojë, pretendimi për cenimin e së drejtës për gjykim nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme nuk qëndron.

8.1.2 Provat u administruan në gjykatën e shkallës së parë në prani të mbrojtjes, e cila pati mundësi t'i kundërshtonte ato në çdo aspekt, por nuk arriti të rrëzonte fuqinë provuese të tyre, ndërsa gjykata e apelit nuk e ka vlerësuar të nevojshme kërkimin dhe marrjen e provave të reja. Gjykatat e zakonshme kanë analizuar dosjen në themel, kanë vlerësuar të plota hetimet gjyqësore të kryera nga organi i akuzës, rezultatet e të cilave iu nënshtruan plotësisht debatit gjyqësor, ndaj pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë së armëve* është i pabazuar.

8.1.3 Gjykimi ka qenë i drejtë dhe i ligjshëm, pasi gjykatat kanë adresuar çështjet kyçe me të cilat është sqaruar çdo detaj që u përket rrethanave të rastit. Kërkuësi nuk ka informuar strukturat paralele dhe eprorë që do të thotë se ai ka vepruar pa miratimin e nevojshëm institucional. Gjykata e apelit ka deduktuar logjikisht se veprimet klandestine të kërkuësit kanë ekspozuar informatorët e tij ndaj një rreziku edhe nëse ai rrezik nuk u materializua, sërish potenciali për rrezik është aty dhe kjo u konsiderua në vlerësimin e fajësisë. Sipas gjykatave të faktit, dëshmitë dhe transkriptet e komunikimit kanë treguar qartë se kërkuësi u angazhua në aktivitete të rrezikshme, gjë që justifikon konsiderimin e pasojave të mundshme negative. Gjykata e Lartë ka konstatuar se vendimi i gjykatës së apelit është i argumentuar mjaftueshëm në çdo drejtim thelbësor, si për cilësimin juridik, ashtu edhe për provueshmërinë e fajësisë.

8.1.4 Gjykatat i kanë dhënë përgjigje çdo pretendimi të palëve, përfshirë edhe ato të mbrojtjes së kërkuësit, duke i arsyetuar në raport me ligjin e zbatueshëm, si atë material, ashtu edhe atë procedural penal. Procesi gjyqësor ishte i detajuar, i gjatë dhe me dy nivele shqyrtimi real. Po kështu, rekursi i tij është marrë në shqyrtim nga Gjykata e Lartë. Kërkuësi ka realizuar mbrojtje ligjore gjatë gjithë kohës, ka pasur mundësi të paraqiste provat dhe argumentet e tij, të cilat u konsideruan nga gjykatat, ndonëse nuk u pranuan. Vendimet gjyqësore janë të arsyetuara dhe të mbështetura në prova objektive pas ekzaminimeve dhe debatit në seancat gjyqësore të çdo prove të administruar në gjykim. Pretendimet e tij janë thjesht perceptime të pambështetura. Rrjedhimisht, gjykatat e kanë përmbushur *standardin e arsyetimit të vendimit* dhe kanë garantuar *të drejtën e aksesit* të kërkuësit.

8.2 Pretendimi për cenimin e *parimit të proporcionalitetit për sa i takon masës së dënimit* nuk qëndron, pasi, pavarësisht këndvështrimit personal për një masë dënimi më të butë, ligjërisht nuk gjendet asnjë element paligjshmërie në masën e caktuar nga gjykatat ndaj kërkuësit. Gjykatat, me të drejtë, kanë arritur në përfundimin se me veprimet dhe mosveprimet e kërkuësit kanë ardhur pasoja reale. Ligji penal nuk kërkon që shpërdorimi i detyrës të ndëshkohet lehtë, përkundrazi, ai shihet si një vepër serioze që dëmton autoritetin e shtetit dhe të shtetasve. Masa e dënimit nuk është disproporcionale, pasi dënimi me 4.5 vjet burgim ndaj një ish-oficeri policie vlerësohet brenda të gjitha standardeve të dënimeve për veprat penale në fjalë.

8.3 Pretendimi për cenimin e *parimit të prezumimit të pafajësisë* është i pabazuar, pasi nuk ka asnjë provë konkrete që trupat gjykuese të jenë ndikuar nga deklaratimet e zyrtarëve të lartë (Kryeministri dhe ministri i Brendshëm i kohës). Vendimet gjyqësore janë bazuar në prova dhe në argumente ligjore specifike të analizuara dhe të ekzaminuara, të cilat nuk lënë shteg që të duket se janë ndikuar nga komentet ose ndikimet e politikës. Nuk gjendet në to asnjë shenjë se gjykata ka huazuar gjuhë ose supozime nga deklaratat publike, përkundrazi, duket qartë se vendimmarrja buron nga analiza e provave (përgjimet, dëshmitë etj.), pas kryerjes së një procesi të plotë, debati gjyqësor, duke mos gjetur asnjë lidhje me përplasjet ose komentet e ndryshme mediatike. Nuk ka asnjë të dhënë që gjykatat ta kenë filluar procesin me paragjykimin se kërkuësi ka kryer

veprat penale për të cilat është akuzuar. Gjithashtu, nuk rezulton që gjatë procesit barra e provës të ketë kaluar nga prokurori tek kërkuesi.

8.4 Pretendimi për cenimin e së drejtës për të mos u dënuar pa ligj, nuk qëndron, pasi veprat penale për të cilat është dënuar kërkuesi ekzistojnë në KP-në e kohës kur ai ka kryer veprimet/mosveprimet. Për sa i takon akuzës për shpërdorimin e detyrës, gjykatat kanë identifikuar dispozitat ligjore konkrete të përfshira në ligjet për Policinë Gjyqësore, për Policinë e Shtetit, në KPP etj. Pra, nuk është e saktë që gjykatat janë mbështetur vetëm në akte nënligjore dhe në udhëzime të brendshme, pa norma konkrete. Thelbi i sjelljes së kërkuesit është se ai ka cenuar rendin juridik të brendshëm. Një zyrtar policie mesatar duhet dhe kishte detyrimin ligjor ta dinte se informacionet operationale për krime nuk duhet t'ia dërgojë një personi privat ose të huaj pa leje; vendosja e pajisjeve gjurmuese kërkon autorizim nga prokuroria, të kesh dijeni për një krim dhe ta fshehësh është vepër penale. Gjykatat nuk kanë bërë interpretim të zgjeruar të nenit 248 të KP-së, por thjesht e kanë zbatuar këtë dispozitë në një skenar specifik. Për më tepër, Gjykata e Lartë ka theksuar se praktika e saj për nenin 248 të KP-së është respektuar. Lidhur me veprën penale të parashikuar nga neni 300 i KP-së, ligji i ngarkon punonjësit e shtetit (përfshirë policinë) me përgjegjësi që të kallëzojnë çdo vepër penale që mësojnë gjatë ushtrimit të detyrës. Vepra penale që kërkuesi me dashje ka shtyrë/anashkaluar kallëzimin përbën krim jo kundërvajtje nëse ka rrezik të caktuar. Pretendimet e tij nuk gjejnë mbështetje ligjore, pasi neni 300 i KP-së nuk bën dallime sipas lidhjes familjare ose madhësisë së krimit.

8.5 Pretendimi për mungesën e mbrojtjes për *statusin e sinjalizuesit* është i pabazuar, pasi kërkuesi ka zgjedhur një rrugë jashtë rregullave si sinjalizim. Në vend që të paraqitej si dëshmitar ose të informonte organet e brendshme antikorrupsion, ai vendosi të bënte një aksion paralel e pastaj të dilte në media. Kjo lloj qasjeje, sado e motivuar nga qëllimi për të nxjerrë të vërtetën, nuk e shfajëson atë nga ndjekja penale për hapat e jashtëligjshëm që ka ndërmarrë. Gjykata duhet të peshojë interesin publik si rrethanë lehtësuese, por nuk mund ta shpallë të pafajshëm dikë që objektivisht ka kryer elementet e një vepre penale. Gjykata e apelit ka argumentuar se veprimet e kërkuesit ishin të karakterit privat dhe jo

institucional, pa asnjë platformë të miratuar dhe se ai ka vepruar individualisht.

8.6 Pretendimi për cenimin e *garancive të nenit 18 të KEDNJ-së* është i pabazuar në prova dhe në ligj, pasi nuk ka asnjë provë bindëse që procedimi penal ndaj kërkuesit kishte si qëllim real diçka tjetër, jashtë zbatimit normal të ligjit penal. Rasti i kërkuesit për shkak të situatës mediatike duket sikur ka edhe kontekst politik, për faktin se ai ka implikuar zyrtarë të lartë duke u bërë edhe subjekt debatesh. Situata të tilla nuk mjaftojnë për të thënë se i gjithë sistemi ka komplotuar për ta dënuar kërkuesin pa të drejtë, pasi edhe i gjithë procesi i të provuarit tregon tjetër situatë. Dënimi i kërkuesit mund të duket i ashpër, por është brenda kuadrit ligjor. Rrethanat provojnë katërcipërisht shkelje të ligjit nga një oficer policie, i cili, me veprimet dhe mosveprimet e tij, ka kryer vepra penale për të cilat me të drejtë është deklaruar fajtor dhe është dënuar duke u vlerësuar në të tria shkallët e gjykimit. Vendimi përfundimtar i Gjykatës së Lartë rreshton një sërë argumentesh juridike se përse rekursi i tij nuk duhet pranuar. Sistemi ka vepruar brenda misionit të tij legjitim, pavarësisht se rezultati nuk i ka ardhur për shtat kërkuesit.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

9. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “P”, dhe 134, pikat 1, shkronja “P”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71, të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a, të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

10. Duke pasur parasysh natyrën kumulative të kriterëve të legjitimitimit dhe jurisprudencën e saj, Gjykata vëren se kriteret *ratione personae* dhe *ratione temporis* janë të përmbushura. Në lidhje me to, nuk rezultojnë të ketë çështje që kërkojnë analizë të

mëtejshme, ndërsa as subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, nuk ka paraqitur ndonjë prapësim.

11. Për sa i përket kriterit të *shterimit të mjeteve juridike efektive*, Gjykata ka theksuar se kërkuesi duhet t'i ketë përdorur të gjitha mjetet juridike efektive në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive kushtetuese nga vendimet gjyqësore të kundërshtuara jo vetëm formalisht, por edhe në kuptimin substancial (*shih vendimet nr. 48, datë 8.4.2026; nr. 40, datë 14.5.2024; nr. 38, datë 12.7.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Lidhur me aspektin formal, Gjykata vëren se kërkuesi i është drejtuar asaj duke kundërshtuar vendimet gjyqësore që kanë vendosur për akuzat ndaj tij, rrjedhimisht i ka përdorur formalisht të gjitha mundësitë e ofruara nga sistemi i apelineve në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm. Për sa i takon aspektit substancial, Gjykata konstaton se kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, se gjykatat e zakonshme kanë cenuar *parimin e proporcionalitetit të lidhur me masën e dënimit*, pasi dënimi me 4 vjet e 6 muaj burgim tejkalon praktikën vendase për shpërdorim detyrë (*shih paragrafin 7.2 të vendimit*). Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se ai nuk qëndron, pasi nuk gjendet asnjë element paligjshmërie në masën e dënimit (*shih paragrafin 8.2 të vendimit*).

13. Gjykata vëren se ky pretendim nuk është ngritur në mjetet e ankimit të ushtruara në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm (apel, rekurs dhe shtesë rekursi), duke u parashtruar për herë të parë në ankimin kushtetues individual drejtuar Gjykatës, ndaj, në këto rrethana, kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive që ka pasur në dispozicion lidhur me të.

14. Ndërsa për pretendimet e tjera, për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor në disa drejtime (gjykimi nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, barazia e armëve, gjykimi i drejtë dhe parimi i ligjshmërisë, si dhe standardi i arsyetimit i vendimit i lidhur me aksesin), parimit të prezumimit të pafajësisë, së drejtës për të mos u dënuar pa ligj, statusit të sinjalizuesit dhe garancive të nenit 18 të KEDNJ-së*, Gjykata vëren se ndonëse një pjesë të tyre kërkuesi nuk i ka artikuluar nën emërtimin e këtyre parimeve dhe garancive, ai i ka parashtruar ato në substancë përpara gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, për rrjedhojë nuk ka më mjete të tjera ligjore në dispozicion përveç ankimit kushtetues individual.

15. Për sa i takon legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, pretendimin për cenimin e *statusit të sinjalizuesit*, duke argumentuar se në rrethanat ku operonte, zgjedhja për t'iu drejtuar mediave dhe jo zinxhirit komandues ishte e vetmja rrugë racionale (*shih paragrafin 7.5 të vendimit*). Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se në vend që të paraqitej si dëshmitar ose të informonte organet e brendshme antikorupsion, kërkuesi vendosi të bënte një aksion paralel e pastaj të dilte në media (*shih paragrafin 8.5 të vendimit*).

16. Gjykata vëren se, në thelb, pretendimi i kërkuesit lidhet me veprimet e tij në kuadër të ushtrimit të një të drejte të parashikuar nga ligji nr. 60/2016, “Për sinjalizimin dhe mbrojtjen e sinjalizuesve” (*ligji nr. 60/2016*), ndaj argumentet e tij do të verifikohen në këtë drejtim, pra në kuptim të garancive të ofruara nga ky ligj. Në këtë këndvështrim, konstatohet se kërkuesi: i. në periudhën 2013–2014 është proceduar penalisht; ii. në janar të vitit 2014 është urdhëruar regjistrimi i emrit të tij si person nën hetim për veprën penale të shpërdorimit të detyrës; iii. në nëntor të vitit 2014 ka marrë cilësinë e të pandehurit për veprën penale të shpërdorimit të detyrës dhe moskallëzimit të krimit; iv. në dhjetor të vitit 2014 prokuroria e ka njoftuar atë për përfundimin e hetimeve; v. në shkurt të vitit 2015 gjykata e krimeve të rënda ka vendosur dërgimin e çështjes në gjykatën e Fierit; vi. në shtator të vitit 2015 ai është larguar nga vendi i qëndrimit (banesa).

17. Në datën 2.6.2016, Kuvendi ka miratuar ligjin nr. 60/2016, i cili ka përcaktuar për herë të parë, ndër të tjera, mekanizmat për mbrojtjen e sinjalizuesve dhe detyrimet e autoriteteve publike e të subjekteve private për sinjalizimin. Ligji i shtrinte efektet e tij prej datës 1.10.2016. Në analizë të këtyre rrethanave, Gjykata vëren se ngjarjet mbi të cilat janë ngritur akuzat ndaj kërkuesit dhe fillimi i procedimit penal kanë ndodhur përpara miratimit dhe hyrjes në fuqi të ligjit për sinjalizuesit. Kjo do të thotë se, në rastin e kërkuesit, nuk gjen zbatim ligji për statusin e sinjalizuesit, për rrjedhojë pretendimi i tij nuk qëndron.

18. Kërkuesi ka pretenduar *cenimin e garancive të nenit 18 të KEDNJ-së*, pasi, sipas tij, të gjitha rrethanat e dosjes tregojnë se prokuroria dhe gjykatat kanë përdorur akuzat për një objektiv krejtësisht tjetër nga ndëshkimi për shpërdorimin e detyrës, atë të diskreditimit dhe të izolimit profesionalisht dhe të

pengimit, që ai të vazhdonte denoncimet për veprimet e paligjshme të funksionarëve në nivelet e larta (*shih paragrafin 7.6 të vendimit*). Ky pretendim është prapësuar si i pabazuar nga subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, i cili ka argumentuar se nuk ka asnjë provë bindëse që procedimi penal ndaj kërkuesit kishte si qëllim real diçka tjetër, jashtë zbatimit normal të ligjit penal (*shih paragrafin 8.6 të vendimit*).

19. Neni 18 i KEDNJ-së parashikon kufijtë e zbatueshmërisë së kufizimeve të të drejtave dhe lirive për qëllime të ndryshme nga ato për të cilat janë parashikuar. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) ka pranuar se sipas këtij neni, shqyrtimi i veçantë i një ankese është i justifikuar vetëm nëse pretendimi se një kufizim është aplikuar për një qëllim që nuk përcaktohet nga Konventa duket të jetë aspekt themelor i çështjes (*shih Merabishvili kundër Gjeorgjisë [DhM], 28.11.2017, § 291; Navalnyy kundër Rusisë [DhM], 15.11.2018, § 164; Kavala kundër Turqisë, 10.12.2019, § 198*). Megjithatë, një aplikant që pretendon se të drejtat dhe liritë e tij janë kufizuar për një arsye të papërshtatshme duhet të tregojë bindshëm se qëllimi i vërtetë i autoriteteve nuk ishte i njëjtë me atë të shpallur (ose siç mund të nxirret në mënyrë të arsyeshme nga konteksti). Një dyshim i thjeshtë se autoritetet përdorën kompetencat e tyre për ndonjë qëllim tjetër nga ato të përcaktuara në Konventë nuk është i mjaftueshëm për të provuar se neni 18 është shkelur (*shih Khodorkovskiy kundër Rusisë, 31.5.2011, §§ 255 dhe 258*). Gjithashtu, GJEDNJ-ja është shprehur se kur bëhet fjalë për pretendime për motive politike ose motive të tjera, të fshehta në kontekstin e ndjekjes penale, është e vështirë të dallohet ndjekja e qëllimshme nga procedurat penale të ndalimit (*shih Lutsenko kundër Ukrainës, 3.7.2012 §§ 106–110*).

20. Gjykata, duke pasur në konsideratë se thelbi i këtij pretendimi lidhet me bazueshmërinë në ligj dhe në prova të ndëshkimit penal të kërkuesit, çmon të analizojë argumentet e tij në këndvështrim të *parimit të prezumimit të pafajësisë*.

21. Po kështu, kërkuesi ka pretenduar cenimin e *së drejtës për gjykim nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme*, bazuar në argumentet se ndaj tij nuk është zhvilluar një hetim i plotë dhe i gjithanshëm, ndërsa gjykatat e faktit e kanë pranuar akuzën sikurse është paraqitur dhe Gjykata e Lartë nuk e ka trajtuar pretendimin për hetim selektiv dhe represion institucional. Ai ka sjellë një sërë provash që nëse do

të vlerësoheshin në mënyrë të paanshme do të rrëzonin premisën e fajësisë (*shih paragrafin 7.1.1 të vendimit*). Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se pavarësia dhe paanshmëria e gjykatave nuk vihen në dyshim objektivisht, fakti që kërkuesi u dënua nuk do të thotë se gjyqi ishte i anshëm. Kërkuesi nuk paraqiti asnjë kërkesë gjatë gjykimit për përjashtimin e gjyqtarëve apo ndonjë ankesë procedurale gjatë gjykimit lidhur me paragjykimin e çështjes së tij (*shih paragrafin 8.1.1 të vendimit*).

22. Në jurisprudencën kushtetuese është pohuar se e drejta për t'u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme, kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo, gjithashtu, duhet të shikohet që bëhet. Paanshmëria duhet të verifikohet duke zbatuar dy teste, *testin subjektiv*, në kuptim të të cilit paanshmëria e gjyqtarëve duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërta dhe *testin objektiv*, se veç sjelljes personale të çdo anëtarit të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 10, datë 12.4.2022; nr. 49, datë 10.7.2015, të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Në zbatim të këtij standardi, Gjykata vëren se kërkuesi nuk ka kërkuar gjatë gjykimit përjashtimin e ndonjë gjyqtari për shkaqe që lidhen me sjelljen gjatë gjykimit dhe që do të mund të vinin në dyshim paanshmërinë, ndaj, në *aspektin subjektiv*, argumentet e tij nuk janë të mjaftueshme të përmbysin prezumimin e paanshmërisë së gjykatës. Ndërsa në *aspektin objektiv*, duke qenë se argumentet e kërkuesit, në thelb, lidhen me ligjshmërinë e provueshmërisë së fajësisë së tij përtej dyshimit të arsyeshëm, ato do të analizohen të ndërlidhura me parimin e *prezumimit të pafajësisë*.

24. Gjithashtu, kërkuesi ka pretenduar cenimin e *parimit të barazisë së armëve*, me argumentin se akuza u lejua të mbështetej në hipoteza, ndërsa mbrojtjes iu mohua forma shfajësuese e provave të saj. Kjo gjë solli mungesën e kontrollit substancial, sepse provat dhe argumentet kryesore nuk u vlerësuan, por gjykatat u mjaftuan me narrativën e akuzës, duke lënë pa dëgjuar dhe pa vlerësuar mbrojtjen (*shih paragrafin 7.1.2 të vendimit*). Po kështu, sipas kërkuesit, atij i është cenuar *e drejta për gjykim të drejtë dhe parimi i ligjshmërisë*, sepse vendimet e gjykatave të faktit janë ndërtuar mbi boshllëqe serioze ligjore, ndërsa e anashkaluan faktin se veprimet sollën arrestimin e një trafikanti ndërkombëtar, sekuestrimin e drogës

dhe forcimin e frymës së bashkëpunimit dhe besimit me palën italiane, si dhe e shndërruan një ide në provë për shpërdorim detyrë, pa sjellë asnjë element që ta mbështesë vendosjen e pajisjeve gjurmuese, e cila nuk u vendos kurrë (*shih paragrafin 7.1.3 të vendimit*). Kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë, sepse gjykatat kanë përdorur një gjuhë që sugjeron fajësi të paracaktuar, pa pasur prova dhe pa dhënë arsytim ligjor për elementet e veprës penale, shtuar edhe refuzimin e Gjykatës së Lartë për të shqyrtuar realisht rekursin (*shih paragrafin 7.3 të vendimit*). Gjithashtu, ai ka pretenduar cenimin e së drejtës për mos u dënua pa ligj, pasi ndonëse gjykatat kanë cituar ligjin për Policinë e Shtetit dhe disa nene për Policinë Gjyqësore, ato nuk kanë bërë lidhjen mes normës dhe sjelljes, ndaj listimi i normave nuk ka vlerë juridike, për rrjedhojë parimi *nullum crimen sine lege* mbetet i paplotësuar. Po sipas kërkuesit, gjykatat e kanë konsideruar deklarin e rremë të një nëne për të ndihmuar djalin e saj si të ishte “krim”, në kuptim të nenit 300 të KP-së, ndërkohë që KP-ja këtë veprim e klasifikon si kundërvajtje penale në nenet 305/a dhe 305/b (*shih paragrafin 7.4 të vendimit*).

25. Për sa u përket këtyre pretendimeve, Gjykata, duke mbajtur në konsideratë, nga njëra anë, natyrën kushtetuese të argumenteve mbështetëse, thelbi i të cilave lidhet me mënyrën sesi gjykatat e faktit kanë arsyetuar çështjen dhe kanë vendosur mbi fajësinë e kërkuesit, ndërsa Gjykata e Lartë në dhomë këshillimi ka disponuar me arsytim të kufizuar mospranimin e rekursit dhe, nga ana tjetër, se kushdo në rastin e akuzave të ngritura kundër tij ka të drejtën e një gjykimi të drejtë (*neni 42, pika 2, i Kushtetutës*), çmon t'i trajtojë ato në aspektin e garancive kushtetuese për proces të rregullt ligjor, duke i verifikuar në drejtim të së drejtës së aksesit substancial të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, të cilat hyjnë në juridiksionin e Gjykatës, ndaj ajo do të analizojë në vijim bazueshmërinë e tyre në themel.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës së aksesit substancial të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

26. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje çështjeve me natyrë abstrakte që ishin konkretizuar në mënyrë të shtrembër dhe të padrejtë nga gjykatat e faktit. Megjithatë ai ka paraqitur një rekurs të detajuar, Gjykata e Lartë u mjaftua me formula standarde në

arsyetimin e vendimit të saj, duke mos kryer asnjë analizë se përse precedentët e mëparshëm ishin të pazbatuar në rastin konkret. Mungesa e një përgjigjeje substanciale e kthen vendimin në një klishe procedurale, pa transparencë dhe, si pasojë, pa besueshmëri. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk ka dhënë argumente për zgjerimin e paligjshëm të normave në fushën penale. Në këtë mënyrë ajo i ka mohuar kërkuesit mjetin efektiv që garantohet nga neni 13 i KEDNJ-së. Zgjerimi i paligjshëm i fushës penale mbetet i pakontrolluar, kualifikimi i gabuar juridik nuk korrigjohet dhe statusi i tij si sinjalizues publik i aferave kriminale të rangjeve të larta të pushtetit nuk merret në konsideratë. Po sipas kërkuesit, ndërsa vendimet e gjykatave të faktit, ndonëse me arsytim të zgjeruar, nuk sigurojnë aspak harmonizim logjik të fakteve të provuara, me kuptimin e dispozitave ligjore të analizuara dhe vendimmarrjes në fund. Sipas kërkuesit, arsytimi i gjykatave ka dalë tërësisht i paharmonizuar me provat dhe me vet tekstin e ligjit, pasi ka mangësi në identifikimin e ligjit të shkelur, pasojat janë hipotetike, në vend të ligjit konsiderohen rregullore, ka cilësim të gabuar të faktit penal dhe shpërfillje të provave shfajësuese. Gjithashtu, ka pretenduar kërkuesi, gjykatat nuk kanë marrë në konsideratë zhvillimet e kohës lidhur me procesin penal ndaj ministrit të Brendshëm për shkak të lidhjeve me grupe kriminale, fakte këto të denoncuar prej tij dhe as faktin e përfitimit të azilit politik për shkak të procedurave gjyqësore dhe pasigurisë së tij. Gjithashtu, sipas kërkuesit, ato nuk i kanë dhënë përgjigje se cilat ishin veprimet me informatorin që përbënin krim dhe jo kundërvajtje penale në rastin e moskallëzimit. Ndërkohë që mangësitë e të dyja gjykatave të faktit nuk u korrigjuan nga Gjykata e Lartë, e cila me refuzimin stereotip e ka reduktuar rekursin në një hap formal ankimi.

27. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, ka prapësuar se gjykatat i kanë dhënë përgjigje çdo pretendimi të palëve, përfshirë edhe ato të mbrojtjes së kërkuesit, duke i arsyetuar në raport me ligjin e zbatueshëm, si atë material, ashtu edhe atë procedural penal. Procesi gjyqësor ishte i detajuar, i gjatë dhe me dy nivele shqyrtimi real dhe rekursi i kërkuesit është marrë në shqyrtim nga Gjykata e Lartë. Sipas tij, kërkuesi ka realizuar mbrojtje ligjore gjatë gjithë kohës dhe ka pasur mundësi të paraqiste provat dhe argumentet e tij, të

cilat janë konsideruar nga gjykatat, ndonëse nuk janë pranuar. Sipas subjektit të interesuar, vendimet gjyqësore janë të arsyetuara dhe të mbështetura në prova objektive, të cilat janë nënshtruar debatit gjatë gjykimit. Po sipas subjektit të interesuar, pretendimet e tij janë thjesht perceptime dhe të pambështetura.

28. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se e drejta e aksesit nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 32, datë 3.11.2022; nr. 5, datë 22.2.2022; nr. 22, datë 29.4.2021, të Gjykatës Kushtetuese*).

29. Po kështu, e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, funksioni i të cilit është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 33, datë 30.5.2023; nr. 11, datë 10.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese të procesit të rregullt ligjor, ka theksuar Gjykata, është funksion edhe i gjykatave të zakonshme **dhe, në mënyrë të veçantë**, i Gjykatës së Lartë (*shih vendimin nr. 67, datë 5.11.2025; nr. 20, datë 11.4.2025; nr. 6, datë 16.2.2021, të Gjykatës Kushtetuese*), e cila, **në kuadër** të parimit të *subsidiaritetit*, që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, duhet të investohet në ekzaminimin e pretendimeve të natyrës kushtetuese të ngritura në rekurs dhe të mbajë një qëndrim të shprehur për to (*shih vendimet nr. 27, datë 29.5.2025; nr. 5, datë 29.1.2025; nr. 11, datë 16.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*). Mungesa e arsytimit në vendim për shkaqet me natyrë kushtetuese të ngritura në rekurs dhe në shtesën e rekursit vë në dyshim të drejtën e kërkuarit për t'u dëgjuar për të gjitha pretendimet e tij (*shih vendimet nr. 77, datë 5.11.2024; nr. 19, datë 7.7.2022, të Gjykatës Kushtetuese*), duke sjellë, si pasojë, edhe cenimin e së drejtës së aksesit (*shih vendimin nr. 50, datë 25.9.2025, të Gjykatës Kushtetuese*).

30. Në të njëjtën linjë, edhe jurisprudenca e GJEDNJ-së ka pranuar se garancitë e nenit 6 të KEDNJ-së zbatohen, në parim, edhe për rekursin në kasacion, kur këto përbëjnë një fazë të mëtejshme të procedurës penale dhe kur rezultatet e tyre mund të jenë vendimtare për personin e dënuar (*shih Meftah*

dhe të tjerë kundër Francës [DhM], 26.7.2002, § 40). Po ashtu, GJEDNJ-ja ka theksuar se ndonëse e drejta e apelimit mund t'u nënshtrohet kushteve ligjore, gjykatat duhet, në zbatimin e rregullave procedurale, të shmangin një formalizëm të tepruar që do të cenonte rregullsinë e procedurës dhe vetë thelbin e së drejtës për akses në një gjykatë, sidomos duke pasur parasysh rëndësinë e ankimit dhe mundësinë që ai i jep një të dënuar me një masë të rëndë heqjeje lirie për t'u nënshtruar shqyrtimit nga gjykata më e lartë (*shih Walchli kundër Francës, 26.7.2007, § 29; Labergère kundër Francës, 26.9.2006, §§ 20, 23*).

31. Në dritën e standardeve të mësipërme, Gjykata vëren se kërkuari ka kundërshtuar vendimet e të tria shkallëve të gjykimit. Gjykatat e faktit e kanë deklaruar atë fajtor për dy vepra penale, për të cilat ai është akuzuar nga organi i prokurorisë, duke arsyetuar se fajësia e tij provohej tej çdo dyshimi të arsyeshëm, ndërsa Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsytimin se ai nuk përmbante shkaqet e parashikuara nga ligji. Kërkuari i është drejtuar Gjykatës, duke pretenduar se procesi penal ndaj tij ka qenë i qëllimshëm, për shkak të fakteve të denoncuar për lidhjet e një funksionari të lartë publik (ministrit të Brendshëm) me elemente të krimit, arsye për të cilën është dënuar penalisht. Po sipas tij, për shkak të rrezikut që i kanoset, ai ka fituar statusin e azilit politik jashtë vendit (Konfederata Zvicerane) dhe për arsye sigurie i është lëshuar një identitet i ri administrativ.

32. Gjykata, duke mbajtur në konsideratë rrethanat e mësipërme dhe në respekt të kufijve ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe atij të gjykatave të zakonshme, do të verifikojë nëse përgjigjja që kërkuari ka marrë nga Gjykata e Lartë ndaj pretendimeve të tij përmbush standardet kushtetuese të aksesit substancial në gjykatë dhe të arsytimit të vendimeve gjyqësore.

33. Gjykata konstaton se kërkuari ka ushtruar detyrën e shefit të seksionit për narkotikët në Drejtorinë e Policisë së Qarkut Fier. Për shkak se gjatë ushtrimit të detyrës ka kryer veprime të paautorizuara nga eprorët dhe të palejuara nga ligji, ndaj tij është proceduar me masë administrative, duke e larguar nga detyra. Njëkohësisht, ndaj tij ka filluar edhe procedimi penal fillimisht për veprën penale të shpërdorimit të detyrës dhe më pas është shtuar edhe vepra penale e moskallëzimit të krimit, të mbështetura në faktet që lidhen me 4 episode kryesore.

34. Konkretisht, sipas prokurorisë, *episodi i parë* lidhet me ndërhyrjen e kërkuesit në një operacion për goditjen e një rasti të trafikimit ndërkombëtar të lëndëve narkotike. Si pasojë e kësaj ndërhyrjeje, pretendohet se operacioni është ndërprerë, duke mos u bërë i mundur identifikimi i organizatorëve dhe pritësve të lëndës narkotike, ndërsa personat e arrestuar janë akuzuar dhe janë dënuar për një veprë penale më të lehtë. Gjithashtu, prokuroria pretendon se kërkuesi ka përfshirë në operacion një informator pa respektuar procedurat ligjore, duke e ekspozuar atë ndaj rrezikut dhe duke e privuar nga garancitë mbrojtëse të parashikuara nga ligji. *Episodi i dytë* lidhet me dhënien, pa autorizim dhe koordinim, e informacioneve një oficeri të Policisë Italiane për trafikimin e lëndëve narkotike nga shtetas shqiptarë. Sipas prokurorisë, ky veprim ka penguar autoritetet të vijonin hetimet për identifikimin e anëtarëve të tjerë të grupit kriminal dhe të pritësve të lëndës narkotike. *Episodi i tretë* lidhet me përpjekjet e kërkuesit për të kryer përgjime të paautorizuara. Sipas prokurorisë, ai ka rekrutuar në kundërshtim me ligjin bashkëshorten e informatorit për të kontrolluar dhe vendosur pajisje gjurmuese dhe përgjuese në banesën dhe automjetin e një personi të dyshuar për trafikim të lëndëve narkotike. *Episodi i katërt* lidhet me moskallëzimin e një aksidenti rrugor me pasojë vdekjen. Sipas prokurorisë, kërkuesi, ndonëse kishte dijeni për rrethanat e ngjarjes, nuk e ka kallëzuar atë, por është përpjekur të sigurojë mbrojtje ligjore për një person të përfshirë (bashkëshorten e informatorit, që po përpikte të shmangte nga përgjegjësia djalit e saj). Në përfundim të hetimeve, prokuroria ka vlerësuar se veprimet e kërkuesit kishin dëmtuar rëndë interesat e drejtësisë, kishin vënë në rrezik jetën dhe shëndetin e shtetasve, si dhe kishin cenuar sovranitetin e shtetit shqiptar, ndaj e ka dërguar çështjen në gjykatë, duke e akuzuar atë për veprat penale të parashikuara nga nenet 248 dhe 300 të KP-së.

35. Çështja e kërkuesit është regjistruar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Fier, në datën 9.3.2015 dhe ka përfunduar në datën 19.11.2018, periudhë gjatë së cilës janë zhvilluar 28 seanca gjyqësore. Gjatë gjyqimit janë administruar i. dëshmitë e personave që kanë pasur dijeni mbi ngjarjet (4 episode), për të cilat akuzohej kërkuesi, përfshirë kolegët dhe eprorët e tij; ii. korrespondenca shkresore për shkëmbimin e letërporosive me autoritetet e

drejtësisë italiane fillimisht për të bërë të mundur pjesëmarrjen në gjykim dhe më pas për t'i marrë dëshminë me shkrim një punonjësi të policisë italiane me të cilin kërkuesi ka shkëmbyer informacione mbi ngjarje dhe situata që lidheshin me trafikimin e lëndëve narkotike nga Shqipëria në Itali; iii. rezultatet e kontrollit të kryer në banesën e kërkuesit, ekspertimet e telefonave celularë e të pajisjeve kompjuterike, si DVD; iv. transkriptet e përgjimeve të komunikimeve telefonike dhe vëzhgimeve ambientale; v. informacionet e vëna në dispozicion nga institucione të ndryshme që kryejnë transferta parash; vi. të dhënat e gjeneruara nga sistemi TTMS, si dhe prova të tjera.

36. Në përfundim, gjykata e shkallës së parë, me vendimin e datës 19.11.2018, ka vlerësuar provueshmërinë e fajësisë së kërkuesit sipas akuzave, pasi ekziston lidhja shkakësore e drejtpërdrejtë midis veprimeve të kërkuesit dhe pasojës së ardhur, si element i domosdoshëm i anës objektive të veprës penale. Sipas saj, provohet se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale, të parashikuara nga neni 248 i KP-së, kjo për faktin se me veprimet e tij ka cenuar marrëdhëniet juridike që kanë të bëjnë me përmbushjen e rregullt të detyrës, zbatimin e ligjeve, rregulloreve dhe urdhrave të dalë në bazë e për zbatim të ligjit, si dhe mbrojtjen e të drejtave dhe interesave të ligjshëm të shtetasve. Sipas gjykatës, neni 248 i KPP-së është një dispozitë *blankete*, ndaj ajo i është referuar bazës ligjore që rregullon veprimtarinë e Policisë Gjyqësore dhe Policisë së Shtetit, në fuqi në momentin e kryerjes së veprës penale, dispozitave të KPP-së, normave ligjore për mbrojtjen e dëshmitarëve, si dhe akteve ndërkombëtare dypalëshe dhe shumëpalëshe që veprojnë në fushën e ndihmës së ndërsjellë për çështje penale (*shih vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, faqet 77–92*). Ndërsa për sa i takon veprës penale të parashikuara nga neni 300 i KP-së, gjykata ka krijuar bindjen “përtej çdo dyshimi të arsyeshëm” se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale të moskallëzimit të krimit lidhur me shkeljen e rregullave të qarkullimit rrugor nga një shtetas dhe paraqitjen në komisarjat të nënës së tij, e cila ka marrë përsipër fajin në emër të djalit të saj. Sipas gjykatës, kërkuesi ka vepruar me dashje të drejtpërdrejtë jo vetëm duke mos i kallëzuar këta shtetas, por edhe duke i siguruar mbrojtje për veprimet e kundërligjshme, pasi ka parashikuara

karakterin “shoqërisht të rrezikshme” të veprimeve të tij dhe ka vepruar në mënyrë të kundërligjshme dhe të vullnetshme duke mos kallëzuar krimin e kryer nga të dy shtetasit (*shih vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, faqe 96*).

37. Ky arsyetim është vlerësuar i drejtë nga Gjykata e Apelit Vlorë, e cila, me vendimin e datës 4.6.2021, ka çmuar se veprimet e kërkuarit vijnë në kundërshtim me rregullat që normojnë kryerjen e detyrës dhe pasojën e tyre. Sipas gjykatës së apelit, kërkuari, duke shfrytëzuar atributet si oficer i Policisë Gjyqësore, ka vepruar në kundërshtim me përcaktimet ligjore të parashikuara në nenin 294/a e vijues të KPP-së; informacionet e marra në rrugë konfidenciale nuk i administron sipas ligjit organik të Policisë së Shtetit dhe ligjit procedural penal, por ia dërgonte një shtetasi të huaj të paautorizuar dhe bashkëpunimi me të është kryer në kundërshtim me ligjin. Po kështu, sipas gjykatës së apelit, gjykata e shkallës së parë në pjesën arsyetuese ka cituar edhe nenet përkatëse të ligjeve të cilat janë shkelur nga kërkuari. Gjykata e apelit ka vlerësuar se gjatë gjykimit në shkallë të parë është kryer një hetim i plotë i të gjitha provave të mbledhura nga organi i akuzës, dhe me të drejtë, pa i dhënë asnjë prove vlerë të paracaktuar, duke konkluduar se kërkuari ka konsumuar elementet e veprës penale të shpërdorimit të detyrës, fakt, i cili u pasqyrua qartë dhe nga dëshmitë e dhëna nga personat e pyetur në këtë gjykim (*shih vendimin e Gjykatës së Apelit Vlorë, faqe 76*). Në përfundim të shqyrtimit, gjykata e apelit ka vlerësuar se vendimi i gjykatës së shkallës së parë që ka deklaruar fajtor kërkuarin për veprat penale të parashikuara nga nenet 248 dhe 300 të KP-së dhe gjithçka është parashtruar nga mbrojtja në ankimin e tij dhe në parashtrimin në apel nuk hedhin dritë mbi asnjë fakt të ri që të konkludohet se kërkuari është i pafajshëm dhe se veprimet e kryera prej tij nuk vijnë në kundërshtim me ligjin (*shih po aty, faqe 78*).

38. Kundër këtij vendimi në datën 19.7.2021, ka ushtruar rekurs kërkuari dhe gjatë kohës që çështja ishte në pritje për shqyrtim nga Gjykata e Lartë, ai i është drejtuar sërish asaj në 23.12.2024, me parashtrim shtesë. Kërkuari ka pretenduar, ndër të tjera, se: i. gjykatat nuk kanë përcaktuar konkretisht se cila dispozitë ligjore ose nënligjore është shkelur prej tij për shkak të detyrës së tij; si shef seksioni dhe punonjës i policisë ai ka të drejtë dhe detyrë të marrë informacione për veprimtari kriminale, ndërsa për sa

i përket vendosjes së pajisjeve gjurmuese në vende të ndryshme, ai ka komunikuar me eprorët e tij dhe nuk ka bërë operacione ose veprime të ngjashme, jashtë kompetencës së tij territoriale; ii. nuk ekziston asnjë dispozitë ligjore ose nënligjore që të ndalojë mbledhjen e informacionit në lidhje me trafikun dhe trafikantët e drogës; edhe dëshmitarët e tjerë të pyetur në seancë gjyqësore konfirmojnë në përgjithësi pretendimet e tij; iii. gjykatat, në të dyja shkallët, kanë zbatuar keq ligjin, përmes një arsyetimi që nuk është në koherencë me ligjin dhe provat, duke cenuar parimin e mosdënimit pa ligj; iv. gjykata ka shpërfillur provat dhe parashikimet ligjore lidhur me hierarkinë dhe organizimin e veprimeve operacionale brenda strukturës së Policisë së Shtetit; v. nga rrethanat e faktit ka rezultuar se veprimet e kërkuarit ishin në përputhje me detyrat e tij të miratuara nga eprorët dhe ai nuk kishte kompetencën për të marrë vendime të pavarura në operacionet ku ishte i përfshirë; vi. edhe në kushtet kur mosveprimi i kërkuarit do të vlerësohej si mospërmbyllje e rregullt e detyrës, përsëri për të vërtetuar lidhjen shkakësore mungon pasoja, e cila në rastin konkret është hipotetike; vii. gjykatat, në të dyja nivelet, nuk kanë marrë në konsideratë natyrën e qëllimit të veprimeve të kërkuarit, i cili ka vepruar për të mbështetur një interes publik dhe në kuadër të luftës kundër trafikimit të lëndëve narkotike; viii. dhënia e informacionit pa autorizim dhe pa ndjekur procedurën e duhur ligjore, në mungesë të një qëllimi kriminal, mund të përbënte, në rastin më ekstrem, një shkelje disiplinore, por kurrësi një vepër penale; ix. gjykata nuk ka marrë parasysh kontekstin dhe qëllimin e përpjekjeve të kërkuarit për vendosjen e pajisjeve gjurmuese, në mënyrë që të vërtetohej katërcipërisht konsumimi i veprës penale të shpërdorimit të detyrës; x. është dënuar për veprën penale të moskallëzimit të krimit, në shkelje të hapur të parimit “*nulla crimen, nulla poena sine lege*”, pasi një nënë, e cila bën një deklaratë për të mbrojtur djalin e saj, duke marrë përsipër autorësinë e krimit, bën pjesë në kategorinë e personave që nuk ishin të detyruar të jepnin informacion/dëshmi për shkak të lidhjes së ngushtë familjare dhe deklarata e saj nuk mund të konsiderohet vepër penale sipas nenit 305/a të KP-së.

39. Gjykata e Lartë, me vendimin e datës 18.2.2025, ka arsyetuar se ndryshe nga sa parashtrohet në rekurs, konstatohet sa shkaqet e rekursit marrin përgjigje nga vendimmarrja e

gjykatës së apelit, e cila është argumentuar mjaftueshëm qoftë për sa i përket cilësimit/kualifikimit ligjor të faktit/ve penale të atribuuara kërkuesit, ashtu edhe në drejtim të provueshmërisë së fajësisë së tij për kryerjen e tyre. Gjithashtu, shprehet Gjykata e Lartë, në respektim të përcaktimeve procedurale penale (*nenit 383 të KPP-së*), gjykata e apelit, nga njëra anë, ka evidentuar dhe arsyetuar faktet dhe provat mbi të cilat ka bazuar vendimmarrjen dhe, nga ana tjetër, ka arsyetuar/argumentuar mjaftueshëm pabazueshmërinë e pretendimeve të paraqitura nga kërkuesi, të cilat në thelb janë parashtruar edhe si shkaqe rekursi, por pa i argumentuar ato, në referim në nenin 432 të KPP-së (*shih vendimin e Gjykatës së Lartë, paragrafët 15 dhe 16*). Sipas Gjykatës së Lartë, gjykatat më të ulëta kanë kryer një proces gjyqësor në konformitet me parimet bazë të procesit penal dhe në vendimmarrjet objekt rekursi nuk konstatohen shkelje që kanë të bëjnë me mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material ose procedural me rëndësi për njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore; mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit procedural me pasoje pavlefshmërinë e vendimit; pavlefshmërinë absolute të akteve ose papërdorshmërinë e provave; ose në kundërshtim me praktikën e asaj gjykate (*shih po aty, paragrafin 18*).

40. Gjykata konstaton se kërkuesi ka ngritur në rekurs dhe në parashtrimet shtesë një sërë pretendimesh me natyrë kushtetuese. Në thelb, ai ka pretenduar se gjykatat e faktit nuk kanë përcaktuar në mënyrë konkrete dispozitat ligjore ose nënligjore që ai ka shkelur për shkak të detyrës; nuk kanë analizuar rolin, kompetencat dhe përgjegjësitë e tij si shef seksioni; nuk kanë vlerësuar pretendimin se për veprimet operative kishte informuar eprorët; nuk kanë provuar ekzistencën e një pasoje konkrete dhe të lidhjes shkakësore ndërmjet sjelljes së tij dhe pasojës dhe se disa nga rrethanat e përdorura për të mbështetur përgjegjësinë e tij penale kishin mbetur në nivelin e ideve ose mundësive hipotetike, sikurse përpjekja për vendosjen e pajisjeve gjurmuese, pa u materializuar në veprime konkrete; nuk kanë marrë në konsideratë provat shfajësuese, qëllimin e veprimeve të tij në funksion të luftës kundër trafikimit të lëndëve narkotike dhe faktin se sjelljet e kundërshtuara, edhe po të konsideroheshin të parregullta, mund të përbënin shkelje disiplinore, por jo domosdoshmërisht vepra penale. Po kështu, në lidhje me dënimin për veprën penale të

moskallëzimit të krimit, kërkuesi ka argumentuar se fakti i identifikuar nga gjykatat nuk përmbushte elementet e figurës së veprës penale për të cilën ishte deklaruar fajtor. Në parashtrimet shtesë ai ka ngritur edhe pretendimin se procedimi penal ndaj tij ishte ndikuar nga deklaratimet publike të bëra në lidhje me veprimtari të dyshuara kriminale të funksionarëve të lartë.

41. Gjykata vëren se këto argumente, në thelb, nuk synojnë vetëm një rivlerësim të provave ose një interpretim të ndryshëm të ligjit të zakonshëm, por ato lidhen me respektimin e *së drejtës së mosdënimit pa ligj, parimin e prezumimit të pafajësisë, të drejtës së mbrojtjes dhe parimin e barazisë së armëve*. Për rrjedhojë, ato kanë natyrë kushtetuese dhe kërkojnë qëndrim të shprehur nga gjykatat e zakonshme. Ndërkohë, në vendimin e saj Gjykata e Lartë është mjaftuar të pohojë, në mënyrë të përgjithshme, se shkaqet e rekursit kishin marrë përgjigje në vendimin e gjykatës së apelit, se kjo e fundit kishte arsyetuar mjaftueshëm cilësimin juridik të fakteve dhe provueshmërinë e fajësisë dhe se nuk konstatoheshin shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 432 të KPP-së. Megjithatë parashtrimet shtesë të kërkuesit janë evidentuar në pjesën hyrëse të vendimit, në arsyetimin e saj Gjykata e Lartë u është referuar shkaqeve të rekursit, ndërkohë që nuk gjendet asnjë përgjigje konkrete ose e tërthortë ndaj tyre.

42. Nisur nga sa më sipër, Gjykata rithekson se detyrimi për arsyetimin e vendimit gjyqësor nuk kërkon që gjykatat e zakonshme t'i përgjigjen në mënyrë të hollësishme çdo argumenti të palëve (*shih vendimet nr. 17, datë 23.3.2023; nr. 80, datë 18.12.2017; nr. 34, datë 13.6.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Megjithatë, kur në rekurs ngrihen pretendime thelbësore me natyrë kushtetuese, veçanërisht në një proces penal që ka përfunduar me dënim me burgim, gjykata më e lartë nuk mund të kufizohet në përdorimin e formulimeve të përgjithshme ose standarde. Ajo duhet të tregojë, së paku, se i ka identifikuar pretendimet, se i ka shqyrtuar në mënyrë reale dhe se ka vlerësuar nëse ato kërkonin ose jo shqyrtimin e çështjes në seancë gjyqësore.

43. Konkretisht, Gjykata e Lartë duhej të shpjegonte përse nuk lidheshin me *të drejtën kushtetuese të mosdënimit pa ligj* pretendimet për mungesën e identifikimit të normës konkrete të shkelur në raport me përgjegjësinë hierarkike për sa u takon komunikimeve me eprorët për ndjekjen e

ngjarjes kriminale (episodi i parë), si dhe pse veprimet me informatorin nuk përbënin krim, por kundërvajtje penale (episodi i katërt), çka do të zhbënte figurën e veprave penale të shpërdorimit të detyrës dhe moskallëzimit të krimit. Po kështu, ajo (Gjykata e Lartë) duhej të arsyetonte përse pretendimet për mungesën e ekzistencës së pasojës konkrete dhe lidhjes shkakësore ndërmjet sjelljes dhe pasojës (vendosja e pajisjeve gjurmuesve) nuk ngrinin çështje që lidheshin me *parimin e prezumimit të pafajësisë* (episodi i tretë). Po në këtë drejtim, Gjykata e Lartë duhet të argumentonte se përse nuk lidhej me *të drejtën e mbrojtjes* dhe *parimin e barazisë së armëve* pretendimi për mosmarrjen në konsideratë të provave shfajësuese që lidheshin me rolin dhe kontributin e tij në parandalimin e kriminalitetit (episodi i dytë). Gjithashtu, pretendimi i kërkuarit se ai ka vepruar në kontekstin e zhvillimeve politike të tilla, që më pas rezultuan me shkarkimin dhe dënimin e një funksionari të lartë publik, ishte i tillë që kërkonte një vlerësim të kujdesshëm nga Gjykata e Lartë, me qëllim garantimin e besimit publik te sistemi i drejtësisë, për aq sa ky pretendim lidhej me *të drejtën e gjyqimit nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme* dhe *parimin e prezumimit të pafajësisë*. Argumentimi se pretendimet e kërkuarit kishin marrë përgjigje nga gjykata e apelit nuk e përjashtonte Gjykatën e Lartë nga detyrimi për të verifikuar nëse përgjigjet ishin në përputhje me standardet kushtetuese. Në kuadër të parimit të subsidiaritetit, kontrolli i respektimit të të drejtave kushtetuese nga gjykatat e faktit përbën funksion edhe të Gjykatës së Lartë. Referimi i përgjithshëm tek arsyetimi i gjykatës së apelit, pa identifikuar pretendimet kushtetuese dhe pa shpjeguar përse ato nuk përbënin shkaqe rekursi, nuk përmbush këtë funksion kushtetues të saj.

44. Gjykata çmon se arsyetimi i përdorur në vendimin e mospranimi nuk bën të mundur të kuptohet nëse Gjykata e Lartë ka shqyrtuar realisht pretendimet e kërkuarit dhe, në veçanti, ato të paraqitura në parashtrimet shtesë. Ndonëse procedura e shqyrtimit paraprak të rekursit mund të realizohet mbi bazë të dokumenteve dhe pa praninë e palëve, kjo nuk e përjashton detyrimin e Gjykatës së Lartë për të dhënë një përgjigje të kuptueshme dhe të kontrollueshme. Shqyrtimi *de plano* nuk mund të reduktohet në një formalitet procedural, veçanërisht kur rekursi ngre çështje që lidhen drejtpërdrejt me ligjshmërinë e dënimit penal dhe me respektimin e garancive themelore të procesit.

45. Në këto rrethana, vendimi i Gjykatës së Lartë nuk i mundëson kërkuarit të kuptojë arsyet përse pretendimet e tij me natyrë kushtetuese nuk janë pranuar dhe as Gjykatës të ushtrojë kontroll efektiv mbi mënyrën sesi ato janë shqyrtuar. Përgjigja formale dhe stereotipe e ka reduktuar rekursin në një hap procedural dhe e ka bërë aksesin e kërkuarit në Gjykatën e Lartë vetëm formal dhe jo efektiv. Megjithatë, ky konstatim nuk nënkupton vlerësim të fajësisë ose pafajësisë së kërkuarit dhe as rivlerësim të provave të administruara nga gjykatat e zakonshme. Gjithashtu, Gjykata nuk paragjykon mënyrën se si Gjykata e Lartë duhet t'u përgjigjet në themel pretendimeve të ngritura. Detyra e juridiksionit kushtetues kufizohet në verifikimin nëse kërkuarit i është garantuar një shqyrtim real dhe një përgjigje e arsyetuar ndaj pretendimeve të tij me natyrë kushtetuese.

46. Për sa më lart, Gjykata arrin në përfundimin se mospranimi i rekursit pa një arsyetim shterues për pretendimet me natyrë kushtetuese, përfshirë ato të paraqitura në parashtrimet shtesë, nuk përmbush standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe e ka bërë aksesin e kërkuarit në Gjykatën e Lartë formal dhe jo substancial. Për rrjedhojë, kërkuarit i është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspektet e *së drejtës së aksesit substancial në gjykatë dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*.

C. Për shpenzimet e përfaqësimit

47. Në objektin e ankimit kushtetues individual kërkuar ka kërkuar edhe rimbursimin e shpenzimeve gjyqësore të përfaqësimit para Gjykatës, por pa i bashkëlidhur kërkesës ndonjë provë lidhur me shpenzimet e kryera. Në datën 12.1.2026, përfaqësuesi i kërkuarit ka paraqitur parashtrimet shtesë, bashkëlidhur të cilave ka dërguar edhe faturën tatimore të lëshuar në datën 10.1.2026, në vlerë 200.000 lekë, me përshkrimin “*Përfaqësimi Dritan Zagani në Gjykatën Kushtetuese*”.

48. Neni 28 i Ligjit Organik ka parashikuar rregullat për sa u takon shpenzimeve gjyqësore, sipas të cilave, shpenzimet e procesit gjyqësor përpara saj u nënshtrohen rregullave të parashikuara në ligjin për tarifatat gjyqësore (*pika 1*); kur vendos pranimin e ankimit kushtetues individual, ajo mund të shprehet edhe për shpenzimet e përfaqësimit pjesërisht ose tërësisht, nëse kërkohet nga kërkuarisi (*pika 2*). Kjo dispozitë është konkretizuar edhe në nenin 14 të

Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, sipas së cilit me paraqitjen e kërkesës paraqitet edhe akti që provon shlyerjen e tarifave përkatëse (pika 2); kur vendoset pranimi i ankimit kushtetues individual, Gjykata shprehet në dispozitiv edhe për shpenzimet e përfaqësimit dhe masën e tyre, nëse kjo kërkohet nga kërkuesi (pika 4).

49. Gjykata ka pohuar se individ i ka të drejtën e mbulimit të shpenzimeve vetëm nëse vërteton se ato janë kryer, kanë qenë të nevojshme dhe në masë të arsyeshme, ndaj ai duhet të paraqesë edhe aktet që dokumentojnë në mënyrë reale dhe të nevojshme masën e shpenzimeve të kryera për qëllim të procesit kushtetues, të cilat në çdo rast duhet të jenë të arsyeshme dhe të shoqëruara me fatura tatimore të lëshuara sipas legjislacionit në fuqi. Kriteret bazë për llogaritjen e masës lidhen me kompleksitetin e çështjes, nivelin e formimit dhe përvojën juridike të kërkuesit për të kuptuar çështjen, moshën dhe gjendjen financiare të kërkuesit, si dhe elemente të tjera që ndikojnë në vlerën e kërkuar (shih vendimet nr. 57, datë 14.10.2025; nr. 54, datë 9.10.2025; nr. 47, datë 18.9.2025, të Gjykatës Kushtetuese).

50. Duke iu kthyer çështjes konkrete, Gjykata vëren se kërkuesi është përfaqësuar nga i njëjti avokat që në momentin e paraqitjes së ankimit kushtetues individual fillestar (1.8.2025). Pasi çështja ka kaluar në seancë plenare dhe kërkuesi është njoftuar për prapësimet e paraqitura nga subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, përfaqësuesi i tij ligjor, në datën 12.1.2026, ka paraqitur së bashku me parashtrimet shtesë edhe faturën tatimore të lëshuar në datën 10.1.2026, në vlerën 200.000 lekë, por pa parashtruar ndonjë argument mbështetës për këtë kërkim.

51. Për sa më lart, Gjykata çmon se kërkimi i kërkuesit për shpenzimet gjyqësore është paraqitur brenda afatit, pasi ai është depozituar përpara marrjes së vendimit për pranimin e ankimit kushtetues individual. Në lidhje me masën, Gjykata, duke marrë në konsideratë faktin se, nga njëra anë, kërkuesi nuk ka parashtruar ndonjë argument mbështetës lidhur me vlerën e kërkuar të shpenzimeve gjyqësore dhe, nga ana tjetër, se gjykimi kushtetues është zhvilluar mbi bazë të dokumenteve, por çështja e kërkuesit ka qenë komplekse, i vlerëson shpenzimet e përfaqësimit në vlerën 75.000 lekë. Gjithashtu, në

kushtet kur në gjykimin kushtetues individ i kërkon të mbrojë të drejtat themelore të shkelura si pasojë e veprimtarisë së autoriteteve publike, ku përfshihet edhe ajo e gjykatave të zakonshme, ndaj përgjegjësia i takon vetë shtetit (shih vendimet nr. 54, datë 9.10.2025; nr. 47, datë 18.9.2025, të Gjykatës Kushtetuese), Gjykata çmon se detyrimi për pagimin e shpenzimeve të përfaqësimit duhet t'i ngarkohet Ministrisë së Financave.

52. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuesit janë të bazuara sipas arsytimit të mësipërm, ndaj kërkesa pranohet pjesërisht.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “P”, dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e pjesshëm të kërkesës.

2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-277, datë 18.2.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

4. Shpenzimet e përfaqësimit të kërkuesit në vlerën 75.000 lekë i ngarkohen Ministrisë së Financave.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 16.6.2026.

Shpallur më 21.7.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sandër Beci, Asim Vokshi, Marjana Semini

VENDIM

Nr. 76, datë 18.6.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 18.6.2026,
mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të
dokumenteve çështjen Nr. 4 (J) 2025 i Regjistrat
Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Jak Dobrozi, Manushe Dobrozi,
Eglantina Lleshi (Dobrozi), Gëzim Dobrozi, Ilir
Dobrozi, përfaqësuar nga avokati Edmond Bunaj,
me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Gjovalin
Menga, përfaqësuar nga avokati Ali Paja, me
prokurë.

Ajencia Shtetërore e Kadastrës, Drejtoria
Vendore Lezhë.

Ajencia Shtetërore e Kadastrës, Drejtoria
Vendore Kurbini.

Avokatura e Shtetit, përfaqësuar nga Denisa
Skënderaj.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-
3680 (388), datë 25.9.2024, të Kolegjit Administrativ
të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me
Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Kthimi i çështjes për shqyrtim në seancë
gjyqësore në Gjykatën e Lartë, me tjetër trup
gjyqës.

BAZA LIGJORE: Nenet 15, 16, 42, 43, 124,
pika 1, 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1,
shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së
Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 1 dhe 6, paragrafi 1, të
Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut
(*KEDNJ*), si dhe neni 1, i Protokollit nr. 1 të saj; ligji
nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe
funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës
së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahim,
mori në shqyrtim pretendimet e kërkuësve Jak
Dobrozi, Manushe Dobrozi, Eglantina Lleshi
(Dobrozi), Gëzim Dobrozi, Ilir Dobrozi, (*kërkuësit*),
të cilët kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet
e subjekteve të interesuara, Gjovalin Mengës dhe
Avokaturës së Shtetit, që kanë kërkuar rrëzimin e
kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Në vitin 1996, në zbatim të ligjit nr. 7501, datë
19.7.1991, “Për tokën” (*ligji nr. 7501/1991*), kërkuësi
Jak Dobrozi, si kryefamiljar i familjes bujqësore,
është trajtuar me 10.000 metra katrorë tokë, të llojit
“arë”, nga Komisioni i Ndarjes së Tokës të fshatit
Gjorm me Aktin e Marrjes së Tokës në Pronësi nr.
453 (*AMTP nr. 453*). Me kërkesën e subjektit të
interesuar, Gjovalin Mengës, në zbatim të ligjit nr.
9948, datë 7.7.2008, “Për shqyrtimin e vlefshmërisë
ligjore të krijimit të titujve të pronësisë mbi tokën
bujqësore” (*ligji nr. 9948/2008*), Komisioni Vendor
i Verifikimit të Titujve të Pronësisë mbi Tokën
Bujqësore (*Komisioni Vendor*) pranë prefektit të
qarkut Lezhë ka verifikuar vlefshmërinë e këtij titulli
pronësie dhe, pas hetimit administrativ, e ka
shfuqizuar atë me vendimin nr. 122, datë 5.5.2014.

2. Në vijim të vendimit të Komisionit Vendor,
prefekti i qarkut Lezhë i është drejtuar Gjykatës
Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, e cila, me
vendimin nr. 5472, datë 7.10.2014, ka vendosur
shfuqizimin tërësisht të AMTP-së nr. 453 dhe
kthimin e tokës në pronësi të shtetit. Ajo gjykatë ka
arsyetuar se kërkuësi nuk mund të përfitonte tokë
bujqësore në bazë të akteve ligjore dhe nënligjore të
zbatueshme.

3. Në bazë të ankimit të kërkuësit, Gjykata
Administrative e Apelit, me vendimin nr. 934, datë
2.3.2017, ka vendosur ndryshimin e vendimit të
gjykatës së shkallës së parë dhe rrëzimin e
kërkesëpadisë, duke konfirmuar se krijimi i AMTP-
së nr. 453 është bërë në përputhje me kërkesat e
VKM-së nr. 255, datë 2.8.1991, “Për kriteret e
ndarjes së tokës bujqësore”. Kundër këtij vendimi
kanë paraqitur rekurs subjektet e interesuara

Gjovalin Menga, Avokatura e Shtetit dhe Agjencia Shtetërore e Kadastrës (ASHK). Në datën 20.3.2018, përpara shqyrtimit të rekursit, subjekti i interesuar Gjovalin Menga ka paraqitur në Gjykatën e Lartë kërkesë për heqjen dorë nga rekursi, e cila është pranuar.

4. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-3680 (388), datë 25.9.2024, ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Ajo gjykatë ka arritur në përfundimin se vendimi i gjykatës së shkallës së parë është rrjedhojë e zbatimit të drejtë të ligjit material mbi rrethanat konkrete të çështjes në gjykim.

5. Në datën 28.8.2025 (sipas shërbimit postar), kërkuksi ka paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatën Kushtetuese (Gjykata), sipas objektit të tij, i cili është regjistruar në datën 29.8.2025. Në fazën e shqyrtimit paraprak të çështjes, Mbledhja e Gjyqtarëve, me vendimin e datës 26.1.2026, ka pranuar dorëheqjen e njërit prej gjyqtarëve në përbërje të Kolegjit. Në vijim të kësaj procedure, në datën 4.2.2026, Kolegji ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

6. **Kërkuesit**, në mënyrë të përmblodhur, kanë pretenduar se vendimet e kundërshtuara i kanë cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, në drejtëm të:

6.1 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme*, pasi Gjykata e Lartë, duke mbajtur dy standarde në lidhje me të drejtën e njoftimit të palëve në gjykim (janë njoftuar vetëm paditësit), ka bërë që kjo gjykatë të mos japë garanci të mjaftueshme procedurale për të shmangur çdo dyshim të arsyeshëm për paanshmërinë e saj.

6.2 *Parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka marrë parasysh asnjë nga pretendimet e parashtruara nga kërkuksi, duke lejuar të prevalojnë argumentet e palës rekursuese.

6.3 *Së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka kryer shpalljen për njoftimin e datës dhe të orës së seancës në dhomën e këshillimit, ndërsa ka

njoftuar për seancën vetëm palën paditëse, si dhe nuk ka njoftuar kërkuksin (të paditurin) për kalimin procedural të palës paditëse. Relacioni i gjyqtarit për shqyrtimin paraprak të çështjes nga Gjykata e Lartë nuk përmban datë ose të dhëna nëse u është shpërndarë edhe anëtarëve të tjerë të trupit gjykues, ndërkohë që gjykimi i çështjes vlerësohet të jetë kryer në një hapësirë kohore prej 10 minutash. Po kështu, referimi i Gjykatës së Lartë në jurisprudencën e saj, pa cituar vendimmarrje konkrete, i ka cenuar të drejtën për të debatuar për këto vendime, për rrjedhojë për t'u dëgjuar.

6.4 *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë në asnjë moment nuk ka hetuar çështjen, por gjatë gjithë gjykimit në dhomën e këshillimit (10 minuta seancë) ka relatuar vetëm kërkimet e palës paditëse, si dhe nuk ka shqyrtuar kërkimet dhe pretendimet e palës së paditur, dhe as shkaqet për të cilat gjykata e apelit ka vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë. Gjykata e Lartë duhet të kishte pushuar gjykimin, pasi ai nuk duhet të vazhdonte në bazë të nenit 68, paragrafi 5, të ligjit 20/2020, "Për përfundimin e proceseve kalimtare të pronësisë në Republikën e Shqipërisë" (ligji nr. 20/2020), ku parashikohet qartë se ASHK-ja duhet të heqë dorë nga të gjitha gjykimet në proces të vëna në lëvizje nga paditë e ngritura nga prefektët përpara hyrjes në fuqi të këtij ligji, me objekt pavlefshmërinë ose shfuqizimin e AMTP-ve.

7. **Subjekti i interesuar, Gjovalin Menga**, ka prapësuar si vijon:

7.1 Vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë është i bazuar në ligj dhe në provat e administruara dhe procesi gjyqësor i zhvilluar në atë gjykatë ka respektuar garancitë procedurale. Kërkuksi kanë pasur mundësi efektive për të marrë dijeni për rekursin dhe për seancën, si dhe për të ushtruar të drejtat e tyre procedurale gjatë të gjitha fazave të procesit gjyqësor dhe administrativ. Njoftimi për gjykimin është kryer me shpallje e konkretisht në datën 26.7.2024, një mjet ky i parashikuar në nenin 133/b të Kodit të Procedurës Civile (KPC). Vetë pala duhet të ishte interesuar. Ajo nuk ka paraqitur kundërrkurs dhe as nuk ka treguar interes për të marrë informacion në Gjykatën e Lartë. Vendimi i kësaj gjykatë është i mirargumentuar e në zbatim të plotë të ligjit material, ndërsa vendimi i gjykatës së apelit ka qenë me shkelje të rënda të ligjit material.

7.2 Kërkuesit synojnë të legjitimojnë një titull pronësie të fituar në kundërshtim me legjislacionin për ndarjen e tokës bujqësore, pasi ata nuk kanë qenë subjekte përfituese sipas ligjit nr. 7501/1991 dhe akteve nënligjore, për arsye se nuk ka qenë as punonjës, as banorë, as themelues, as specialistë dhe as të persekutuar politikë në datën 1.8.1991, në ndërmarrjen bujqësore Gjorm. Siç ka rezultuar e provuar, kërkuesi Jak Dobrozi ka qenë themelues në kooperativën bujqësore Gramëz, Thumanë, e cila është ndarë nga fshati Gjorm që në vitin 1976. Edhe pretendimi se kërkuesi posedon qetësisht dhe pa ndërprerje tokën objekt mosmarrëveshjeje nuk është i vërtetë, pasi në fakt subjekti i interesuar e ka poseduar e shfrytëzuar atë që prej vitit 1993.

8. Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, ka prapësuar si vijon:

8.1 *Pretendimi për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi Gjykata e Lartë ka njoftuar për seancën në dhomën e këshillimit vetëm palën paditëse dhe jo kërkuesit, nuk është ngritur në nivel kushtetues, pasi nuk janë parashtruar argumente të mjaftueshme për të provuar cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme, në kuptim të testit subjektiv dhe testit objektiv të vlerësimit kushtetues të këtij parimi. Si rrjedhim, Gjykata nuk duhet ta marrë në shqyrtim këtë pretendim.

8.2 *Për pretendimin për cenimin e së drejtës për njoftim*, nga faqja zyrtare e Gjykatës së Lartë dhe nga aktet e dosjes gjyqësore, rezulton se sekretaria gjyqësore e asaj gjykate ka njoftuar me shpallje datën dhe orën e seancës në dhomën e këshillimit, të paktën 30 ditë përpara zhvillimit të saj. Është pala kërkuese ajo që ka pasur detyrimin për të kryer verifikime në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë, për efekt të marrjes dijeni të datës së seancës në dhomën e këshillimit, për sa kohë që ka qenë në dijeni të procesit gjyqësor në këtë gjykatë. Si rrjedhim, pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar është i pabazuar dhe, si i tillë, duhet të rrëzohet.

8.3 *Për pretendimin për cenimin e së drejtës për t'u dëgjuar*, në jurisprudencën e saj Gjykata ka pohuar se kjo e drejtë nuk nënkupton vetëm atë për t'u paraqitur personalisht përpara organit të pushtetit publik, por ajo realizohet edhe përmes shqyrtimit të dokumenteve, nëpërmjet komenteve dhe shpjegimeve të dhëna me shkrim. Në këtë mënyrë, ky pretendim nuk përmban argumente të mjaftueshme nga pikëpamja kushtetuese për të provuar cenimin e kësaj të drejte dhe, si i tillë, nuk

duhet marrë në shqyrtim nga Gjykata. Për më tepër, asnjë prej argumenteve të parashtruara nuk ka lidhje me cenimin e së drejtës për t'u dëgjuar, por një pjesë e tyre ka lidhje me të drejtën për t'u njoftuar për të cilën subjekti i interesuar ka dhënë prapësimet e tij për sa më sipër.

8.4 *Për pretendimet për cenimin e parimit për hetim të plotë dhe të gjithanshëm* kërkuesit kanë pretenduar se Gjykata e Lartë në asnjë moment nuk ka hetuar çështjen, kërkimet dhe pretendimet e palës së paditur, por gjatë gjithë gjykimit në dhomën e këshillimit (10 minuta seancë), ka relatuar vetëm kërkimet e palës paditëse. Ky pretendim nuk është ngritur në nivel kushtetues dhe, si i tillë, duhet të mos merret në shqyrtim nga Gjykata.

8.5 *Lidhur me pretendimin për cenimin e standardit të arsyesimit të vendimit gjyqësor* argumente e parashtruara nuk përbëjnë objekt për t'u marrë në shqyrtim nga Gjykata, pasi, në thelb, ato nuk paraqesin një cenim të natyrës kushtetuese, por kanë të bëjnë me mënyrën e shqyrtimit dhe të vlerësimit të provave, si dhe interpretimin e ligjit nga gjykatat e zakonshme. Në çështjen konkrete, arsyetimi i gjykatave plotëson kriteret e vendosura në jurisprudencën e Gjykatës, për rrjedhojë pretendimi i kërkuesve është i pabazuar. Vendimi i kundërshtuar tregon vendimmarrjen, shkaqet e ngritura në rekurs, ligjin e zbatueshëm, si dhe pjesën arsyetuese ku mbështetet qëndrimi i shprehur në dispozitiv. Gjykata e Lartë, brenda kompetencave të saj si gjykatë ligji, ka kontrolluar ligjshmërinë e vendimmarrjes së gjykatave të faktit për interpretimin e ligjit material prej tyre në garantim të standardit të arsyesimit të vendimit gjyqësor. Për më tepër, pretendimi, në thelb, ka të bëjë me vlerësimin e provave dhe interpretimin dhe zbatimin e ligjit, që është çështje tej juridiksionit të Gjykatës.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitetin e kërkuesve

9. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pikat 1, shkronja “I”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe

liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

10. Në këtë këndvështrim, kërkesit, si individë, legjitimohen/*ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “P”, dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, pasi kanë qenë palë në procesin gjyqësor të kundërshtuar, ndaj justifikojnë interesin në çështjen e parashtruar. Po kështu, ato plotësojnë edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, sipas nenit 131, pika 1, shkronja “P”, të Kushtetutës, pasi kanë shteruar në formë e në substancë mjetet e zakonshme të ankimit, për rrjedhojë nuk kanë mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tyre kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

11. Lidhur me legjitimitimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës ka parashikuar afatin ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se, në rastin kur ankimi ka të bëjë me një vendim të Gjykatës së Lartë, data e marrjes dijeni konsiderohet data në të cilën vendimi i arsytuar bëhet i disponueshëm për palët përmes depozitimit të tij në sekretarinë gjyqësore dhe publikimit në faqen zyrtare, ose me njoftimin elektronik të tij, në rast se palët kanë lënë të dhënat elektronike të kontaktit (*shih vendimin nr. 42, datë 19.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut ka pohuar se i takon, në radhë të parë, Gjykatës së Lartë të sigurojë që në dosjen e çështjes së saj të ketë prova për datën e dorëzimit të vendimit palëve (*shih Ibrahimimi dhe të tjerë k. Shqipërisë, datë 14.1.2025, § 13*).

12. Në çështjen në shqyrtim, Gjykata vëren se vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë është i datës 25.9.2024, ndërsa kërkesa për kontrollin kushtetues të vendimit gjyqësor është paraqitur në datën 29.8.2025. Kërkesit kanë parashtruar se janë njohur me vendimin në datën 27.5.2025, në rrugë jozyrtare, pasi në zyrën e ASHK-së, Drejtoria Vendore Lezhë, ka mbërritur vendimi i Gjykatës së Lartë, i cili ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së

shkallës së parë. Pasi janë njohur me këtë fakt, kërkesit i janë drejtuar Gjykatës së Lartë në datën 30.5.2025, për t’u njohur me vendimin dhe me dosjen me aktet procedurale. Në dosjen gjyqësore të administruar për efekt të këtij gjykimi kushtetues, nuk rezultojnë prova/dokumente që të vërtetojnë datën e dorëzimit të vendimit të Gjykatës së Lartë kërkesve. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se kërkesit legjitimohen edhe *ratione temporis*.

13. Për sa i takon legjitimitimit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkesit kanë pretenduar se u janë cenuar: i. *e drejta për t’u gjykuar nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme*, për shkak të standardit të dyfishtë të Gjykatës së Lartë në njoftimin e palëve; ii. *parimi i barazisë së armëve dhe i kontradiktoritetit*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka marrë parasysh argumentet e parashtruara nga kërkesit; iii. *e drejta për t’u njoftuar* e lidhur me të drejtën për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur, pasi Gjykata e Lartë nuk i ka njoftuar për zhvillimin e seancës dhe për kalimin procedural të palës paditëse; iv. *standardi i arsytimit* të vendimit, pasi Gjykata e Lartë nuk ka bërë një hetim të plotë të çështjes dhe ka gabuar në identifikimin e ligjit të zbatueshëm.

14. Për sa i përket pretendimit për cenim të së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, Gjykata vëren se argumentet në themel të tij kanë të bëjnë me të drejtën për t’u njoftuar dhe, për pasojë, do të trajtohen në kuadër të pretendimeve lidhur me këtë të drejtë. Për sa u takon pretendimeve për cenimin e *parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, Gjykata vëren se, duke pasur parasysh se procesi gjyqësor kushtetues është i natyrës argumentuese, argumentet e kërkesit në lidhje me këtë pretendim nuk janë të mjaftueshme për të identifikuar çështjen kushtetuese dhe, si të tilla, nuk mund të bëhen objekt i kontrollit nga Gjykata.

15. Lidhur me pretendimet për cenimin e së drejtës për t’u njoftuar, të lidhur me të drejtën për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur (*shih paragrafët 6.3 dhe 13 të vendimit*), subjekti i interesuar, Gjovalin Menga ka prapësuar se kërkesit kanë pasur mundësi efektive për të marrë dijeni për procesin. Ndërsa subjekti i interesuar, ASH-ja, ka prapësuar se e drejta për njoftim nuk është cenuar, pasi data dhe ora e seancës në dhomën e këshillimit janë publikuar në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë brenda afatit ligjor (*shih paragrafin 8.2, të vendimit*).

16. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se e drejta për t'u njoftuar dhe për të marrë pjesë në gjykim u paraprin të drejtave të tjera, pasi nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për procesin gjyqësor, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor. Në këtë kuptim, kjo e drejtë, ndër të tjera, i krijon një pale ndërgjyqëse të njëjtat mundësi për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjakë në raport me palën kundërshtare (*shih vendimet nr. 40, datë 14.9.2023; nr. 8, datë 23.2.2021; nr. 49, datë 22.7.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata është shprehur, gjithashtu, se është detyrë e administratës gjyqësore të marrë masat për të kryer njoftimin e palëve ndërgjyqëse (*shih vendimet nr. 41, datë 29.5.2024; nr. 47, datë 6.7.2015; nr. 32, datë 22.7.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Gjykata vëren se neni 61, i ligjit nr. 49/2012, "Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative", të ndryshuar ka parashikuar se shqyrtimi i rekursit në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë, si rregull, bëhet mbi bazë të dokumenteve në dhomën e këshillimit. Gjyqtari relator cakton datën dhe orën për shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit, duke urdhëruar njoftimin e palëve. Sekretaria e gjykatës njofton, me shpallje, ditën dhe orën e shqyrtimit të rekursit, si dhe përbërjen e trupit gjykues, të paktën 15 ditë përpara. Në shtesë të këtyre rregullave, neni 482, pika 3, i KPC-së, i zbatueshëm edhe për gjykimin administrativ, parashikon se njoftimi me shpallje bëhet edhe në faqen e internetit të Gjykatës së Lartë. Krahas njoftimit me shpallje, kjo dispozitë parashikon edhe njoftimin individual kur palët ose përfaqësuesit e tyre kanë lënë të dhënat e tyre elektronike të kontaktit në shkallët e tjera të gjykimin.

18. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje mbi bazën e rekursit të subjektit të interesuar Gjovalin Menga, Avokaturës së Shtetit dhe ASHK-së. Nga materialet në dosjen gjyqësore të administruar për nevoja të këtij gjykimi kushtetues, konstatohet se kërkuesit kanë marrë dijeni për këto rekurse me anë të dëftesave respektive të komunikimit të datës 31.5.2017, për rekursin e paraqitur nga subjekti i interesuar Gjovalin Menga dhe të datës 26.4.2017, për rekursin e paraqitura nga Avokatura e Shtetit dhe ASHK-ja, por nuk kanë paraqitur kundërrekurs. Më tej, Gjykata vëren se sipas të dhënave të faqes zyrtare

të internetit të Gjykatës së Lartë konstatohet se në datën 26.7.2024, është publikuar lista e çështjeve që do të gjykoheshin në dhomën e këshillimit të datës 25.9.2024, ku përfshihej edhe çështja e kërkuesve. Gjithashtu, nga dosja gjyqësore nuk rezulton që kërkuesi të ketë bërë me dije për Gjykatën e Lartë të dhënat elektronike të kontaktit e as që këto të dhëna të jenë depozituar në shkallët e mëparshme të gjykimin. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se në ndryshim nga sa pretendojnë kërkuesit, pretendimi për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur është haptazi i pabazuar.

19. Kërkuesit kanë pretenduar gjithashtu se vendimi i Gjykatës së Lartë ka cenuar *standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor*, duke parashtruar se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka bërë një hetim të plotë të çështjes dhe ka gabuar në identifikimin e ligjit të zbatueshëm. Duke mbajtur në konsideratë natyrën kushtetuese të këtij pretendimi, Gjykata çmon ta analizojë atë në themel në dritën e garancive të parashikuara nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor

20. Kërkuesit kanë pretenduar se Gjykata e Lartë, në bazë të nenit 14 të KPC-së, ka për detyrë të zhvillojë një proces të rregullt ligjor nëpërmjet garantimit të zhvillimit të një hetimi të plotë dhe të gjithanshëm, në përputhje me ligjin. Ajo gjykatë në asnjë moment nuk ka hetuar çështjen, por gjatë gjithë gjykimin në dhomën e këshillimit ka relatuar vetëm kërkimet e palës paditëse, si dhe nuk ka shqyrtuar kërkimet dhe pretendimet e palës së paditur dhe as shkaqet për të cilat gjykata e apelit ka vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë, të cilat konfirmojnë faktin e krijimit të AMTP-së nr. 453, në përputhje me kërkesat e VKM-së nr. 255, datë 2.8.1991. Gjithashtu, kërkuesit kanë pretenduar se Gjykata e Lartë duhet të kishte pushuar gjykimin, pasi ai nuk duhet të vazhdonte në bazë të nenit 68, paragrafi 5, të ligjit nr. 20/2020, ku parashikohet qartë se ASHK-ja duhet të heqë dorë nga të gjitha gjykimet në proces të vëna në lëvizje nga paditë e ngritura nga prefektët para hyrjes në fuqi të këtij ligji me objekt pavlefshmërinë ose shfuqizimin e AMTP-ve.

21. Subjekti i interesuar, Avokatura e Shteti, ka prapësuar se vendimi i Gjykatës së Lartë nuk ka

cenuar standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor. Pretendimet e palës kërkuuese nuk përbëjnë objekt për t'u marrë në shqyrtim nga Gjykata, pasi, në thelb, ato nuk paraqesin një cenim të natyrës kushtetuese, por kanë të bëjnë me mënyrën e shqyrtimit dhe vlerësimit të provave dhe interpretimin e ligjit nga gjykatat e zakonshme. Gjykata e Lartë, brenda kompetencave të saj si gjykatë ligji, ka kontrolluar ligjshmërinë e vendimmarrjes së gjykatave të faktit për interpretimin e ligjit material prej tyre në garantim të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor. Ndërsa subjekti i interesuar Gjovalin Menga, në lidhje me këtë pretendim të kërkesit, ka prapësuar se vendimi i kësaj gjykatë është i mirargumentuar e në zbatim të plotë të ligjit material, ndërsa vendimi i gjykatës së apelit me shkelje të rënda të ligjit material.

22. Sipas Gjykatës, e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 67, datë 10.11.2017; nr. 21, datë 16.4.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Ky detyrim nuk mund të interpretohet sikur kërkohej arsyetim i detajuar për çdo pretendim të palës ndërgjyqëse (*shih vendimet nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 35, datë 25.7.2011, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithsesi, zbatimi i këtij parimi është vlerësuar nga Gjykata rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes dhe natyrës së vendimit, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e tyre (*shih vendimet nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 6, datë 16.2.2021; nr. 79, datë 14.12.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Gjykata ka tashmë një qëndrim të konsoliduar, sipas të cilit interpretimi i ligjit material e procedural, zbatimi i tij në çështjet konkrete, çmuarja e provave, si dhe vlerësimi i fakteve dhe rrethanave janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes të të drejtave kushtetuese të individit për proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit, si dhe të

çmuarjes së provave për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 4, datë 21.2.2022; nr. 45, datë 23.7.2012; nr. 31, datë 5.7.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Mbi bazën e standardeve të mësipërme, Gjykata, në vijim, do të verifikojë nëse Gjykata e Lartë u ka dhënë përgjigje kërtimeve dhe pretendimeve të palës së paditur dhe nëse ka marrë në shqyrtim shkaqet për të cilat gjykata e apelit ka vendosur rrëzimin e padisë së prefektit. Po kështu, Gjykata do të verifikojë nëse Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka kryer verifikimet e nevojshme për ligjin e zbatueshëm për zgjidhjen e mosmarrëveshjes objekt gjykimi, duke garantuar kështu parimin kushtetues të arsytimit të vendimit gjyqësor.

25. Në rastin konkret, Gjykata vëren se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, brenda kompetencës funksionale të tij, ka kryer një vlerësim ligjor mbi faktet e përcaktuara nga gjykatat e faktit dhe ka vlerësuar se analiza e bërë prej gjykatës të shkallës së parë është e mbështetur në zbatimin korrekt të ligjit, ndërsa vlerësimi ligjor i gjykatës së apelit është i gabuar dhe për këtë arsye duhet të priset dhe të lihet në fuqi disponimi i gjykatës së shkallës së parë. Gjykata e Lartë ka vlerësuar se analiza e gjykatës së apelit është mbështetur në evidentimin e pasaktësive materiale në vendimin e Komisionit Vendor të Vlerësimit të Titujve të Pronësisë, pranë Prefektit të Qarkut Lezhë, pa u ndalur në analizën ligjore të shkaqeve për të cilat prefekti i qarkut Lezhë ka kërkuar deklarinimin e pavlefshmërisë së AMTP-së nr. 453.

26. Gjykata e Lartë e ka gjetur të përligjur interpretimin ligjor të gjykatës së shkallës së parë se për të përfutur tokë bujqësore duhet që subjekti të këtë qenë anëtar i kooperativës bujqësore dhe banor i saj ose qoftë dhe vetëm banor i fshatit sipas gjendjes civile në datën 1.8.1991, si dhe konstatimin prej saj të faktit se kërkuesi Jak Dobrozi nuk ka qenë anëtar i NB-së Gjorm dhe as banor i këtij fshati në datën 1.8.1991, por banor i lagjes nr. 6, qyteti Laç (në atë kohë i quajtur fshati Laç). Për pasojë, Gjykata vlerëson se ky komponent i pretendimit për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar.

27. Në lidhje me pretendimin se Gjykata e Lartë duhet të kishte pushuar gjykimin, pasi ai nuk duhet të vazhdonte në bazë të nenit 68, të ligjit nr.

20/2020, duhet theksuar se Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje prej rekursit të bërë nga ana e subjektit të interesuar Gjovalin Menga, Avokaturës së Shtetit dhe ASHK-së (duke zëvendësuar në gjykim prefektin e qarkut Lezhë), në vitin 2017, pra para hyrjes në fuqi të ligjit nr. 20/2020.

28. Lidhur me AMTP-të dhe verifikimin e titujve, vërehet se ligji nr. 20/2020, i cili ka hyrë në fuqi pas vendimit të gjykatës së apelit (viti 2017), në dispozitat kalimtare të tij parashikon se paditë e ngritura nga prefektët para hyrjes në fuqi të atij ligji, me objekt pavlefshmërinë/shfuqizimin e AMTP-ve, shqyrtohen nga gjykatat, sipas kriterëve të atij ligji dhe se ASHK-ja (si pasardhëse ligjore e prefektit) heq dorë nga padia në të gjitha gjykimet në proces përpara hyrjes në fuqi të ligjit, përveç rasteve kur shkaku ligjor i padisë është sipas përcaktimeve të nenit 7, pika 1, të atij ligji (neni 68, pikat 4 dhe 5). Ndërsa neni 7, pika 1, i ligjit parashikon se AMTP-ja e përfituar përpara hyrjes në fuqi të atij ligji, e paregjistruar në regjistrin e pasurive të paluajtshme, nuk i nënshtrohet verifikimit të vlefshmërisë nga ASHK-ja. Ajo regjistrohet në regjistrin e pasurive të paluajtshme nëse plotësohen njëkohësisht kriteret e mëposhtme: a) përfituesi i AMTP-së ka qenë i legjitimuar për të përfituar tokë sipas akteve ligjore e nënligjore për ndarjen e tokës bujqësore ose, edhe nëse nuk ka qenë i legjitimuar, ka përfituar tokën, për të cilën i është hequr pronësia atij apo trashëgimlënësit gjatë krijimit të ish-kooperativës ose ish-ndërmarrjes bujqësore; b) përfituesi i AMTP-së ka marrë tokë në territorin e vetëm një ish-kooperative ose ish-ndërmarrjeje bujqësore; c) toka për të cilën është lëshuar AMTP-ja nuk ka qenë “truall”, “vepër e infrastrukturës publike”, “rërë bregdetare”, “plazh” ose “sipërfaqe ujore”, në kohën e lëshimit të aktit.

29. Gjykata konstaton se rekursi ndaj vendimit të gjykatës së apelit janë ngritur përpara hyrjes në fuqi të ligjit nr. 20/2020, në datën 7.5.2020. Për sa i përket rekursit të subjektit të interesuar Gjovalin Menga, Gjykata konstaton se Gjykata e Lartë ka disponuar me mospranimin e tij, për shkak se ai subjekt ka paraqitur kërkesë për heqje dorë nga rekursi. Në këtë mënyrë, gjykimi në Gjykatën e Lartë ka vijuar vetëm në bazë të rekursit të ASHK-së, si pasardhëse ligjore e prefektit dhe Avokaturës së Shtetit.

30. Në lidhje me rekursin e paraqitur nga ASHK-ja, e cila ka zëvendësuar në gjykim prefektin e qarkut

Lezhë dhe Avokaturën e Shtetit, Gjykata vëren se mbi ta veprojnë dispozitat kalimtare, neni 68, pikat 4 dhe 5, i ligjit nr. 20/2020. Në zbatim të këtyre dispozitave, ASHK-ja, si pasardhëse ligjore e prefektit gëzon legjitimitet aktiv vetëm për rastet kur shkaqet e padisë përputhen me kriteret materiale të nenit 7, pika 1, shkronja “c”.

31. Po në këtë drejtim, Gjykata sjell në vëmendje se në datën 23.7.2024, pra rreth 2 muaj para marrjes së vendimit të kundërshtuar, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka marrë vendimin e ndërmjetëm për njësimin e praktikës gjyqësore në këtë fushë. Më tej, në datën 18.2.2025, disa muaj pas vendimmarrjes për kërkesit, Gjykata e Lartë ka nxjerrë vendimin nr. 00-2025-4083 (79), në të cilin ka arritur në këtë rregull njësuës: i. në zbatim të nenit 68, pika 5, të ligjit për përfundimin e proceseve kalimtare të pronësisë për të gjitha paditë e ngritura nga prefekti, përpara hyrjes në fuqi të këtij ligji me objekt pavlefshmërinë/shfuqizimin e AMTP-ve, pavarësisht se në cilën shkallë gjykimi ndodhen, ASHK-ja detyrohet të heqë dorë nga e drejta e padisë, përveç rasteve kur shkaku ligjor i padisë është sipas përcaktimeve të nenit 7, pika 1, të atij ligji; ii. kur mungon vullneti i shprehur për heqjen dorë nga e drejta e padisë prej ASHK-së, në zbatim të nenit 68, pika 4, të ligjit për përfundimin e proceseve kalimtare të pronësisë, gjykatat vijnë shqyrtimin e padive të ngritura nga prefektët me objekt pavlefshmërinë/shfuqizimin e AMTP-ve, sipas kriterëve të atij ligji; iii. në rast se në padi ngrihen formalisht pretendime me shkaqe nga ato të përcaktuara nga neni 7, pika 1, i ligjit, gjykatat disponojnë për pranimin ose rrëzimin e padisë, varësisht gjendjes së faktit të vërtetuar. Nëse padia nuk ngre formalisht asnjë nga shkaqet e përcaktuara nga neni 7, pika 1, i ligjit, gjykatat vlerësojnë mungesën e legjitimitetit aktiv material të palës paditëse dhe disponojnë me rrëzimin e padisë.

32. Gjithashtu, Gjykata konstaton se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë në vendimin e kundërshtuar ka theksuar se ligji drejtpërdrejt i zbatueshëm në rastin konkret objekt gjykimi është ai nr. 9948/2008 (*shih vendimin nr. 00-2024-3680 (388), datë 25.9.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, paragrafi 44*). Ky ligj përfshihet në shtojcën e ligjit nr. 20/2020, ku listohen aktet që shfuqizohen.

33. Në këto kushte, Gjykata çmon se Gjykata e Lartë duhej të arsyetonte në mënyrë të posaçme për zbatimin e ligjit nr. 20/2020 dhe veçanërisht në

lidhje me mënyrën sesi zbatoheshin dispozitat e këtij ligji për heqjen dorë nga paditë e ngritura nga prefektët para hyrjes në fuqi të tij, me objekt pavlefshmërinë/shfuqizimin e AMTP-ve. Ky detyrim për arsyetim ishte veçanërisht i rëndësishëm, pasi përfundimi mbi ligjin e zbatueshëm për marrëdhënien e kërkuësve dhe detyrimi për heqjen dorë nga e paditë e iniciuara nga prefektët lidheshin drejtpërdrejt me vazhdimin e çështjes kundër tyre, veçanërisht në kushtet kur subjekti i interesuar ishte tërhequr nga rekursi dhe Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë e kishte pranuar këtë kërkesë.

34. Gjykata konstaton se një arsyetim i tillë nuk rezulton të jetë dhënë. Gjykata e Lartë ka identifikuar ligjin nr. 9948/2008, si ligjin e zbatueshëm dhe nuk ka dhënë një përgjigje në lidhje me vazhdimin e gjykimit pranë kësaj gjykate në kushtet kur ligji nr. 20/2020, kishte përcaktuar se për të gjitha paditë e ngritura nga prefekti, përpara hyrjes në fuqi të këtij ligji me objekt pavlefshmërinë/shfuqizimin e AMTP-ve, pavarësisht se në cilën shkallë gjykimi ndodhen, ASHK-ja detyrohet të heqë dorë nga e drejta e padisë.

35. Parë në këtë këndvështrim, Gjykata çmon se vendimi i kundërshtuar nga kërkuësit nuk plotëson mjaftueshëm kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese për ofrimin e garancive për proces të rregullt ligjor në aspektin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, ndaj pretendimet e tyre për cenimin e këtij komponenti të kërkesës janë të bazuara dhe, për rrjedhojë, vendimi i kundërshtuar i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë duhet të shfuqizohet dhe çështja duhet të dërgohet për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e kërkesës.

2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3680(388), datë 25.9.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

3. Kthimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 18.6.2026.

Shpallur më 21.7.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtare: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska, Sandër Beci, Genti Ibrahim, Marjana Semini

Formati 61x86/8

Shtypshkronja e Qendrës së Botimeve Zyrtare
Tiranë, 2026

Adresa: Rr. “Nikolla Jorga”, Tiranë
Tel./fax: +355 4 24 27 004 Tel.: +355 4 24 27 006

Çmimi 240 lekë

[[FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË][Vulosur elektronikisht nga Qendra e
Botimeve Zyrtare][Viti: 2026 - Numri: 162][Datë: 28.07.2026 14:54:44
+02:00][e114445e-63fb-4573-ada3-b8e4f0c1b121]

Shënim: Ky dokument është gjeneruar dhe vulosur me anë të një procedure automatike nga një sistem elektronik(Qendra e
Botimeve Zyrtare)